

Editoriden

Bismillahirrahmanirrahim.

Günümüzde eğitime dair çok şey söylenip yazılmaktadır. Bu durum önemlidir. Etkili, yetkili veya etkisiz ve yetkisiz ağızlardan söylenenleri aynı kefedede değerlendirmek de bir yarar sağlamaz. Ancak bir problem olduğu gerçeğini haykırır tüm gücüyle.

Problem var, bu belli ve herkes bunu görüyor. Yetkililerle yetkisizlerin farkı nedir sorusuna doğru yaklaşım bizi çözüme götürür. Problemi söylemek çözüm değildir, şikâyet çözüme katkı sağlamadığı gibi, toplumun moral düzeyine olumsuz etki de yapar.

Yetkisizler çözüm bulamazlar ama önemli bir katkı sağlayabilirler. Nasıl? Yanlış sürekli dile getirme yerine, yapılan doğrulara olumlu yaklaşım göstererek...

Bu tutum asla yapılan yanlışları kabul etmek manası taşımaz. Yanlış uygulamaları tenkit ederiz, doğruları da takdir eder hatta yanlışların nasıl düzeltilceği yönünde doğru çözüm önerilerimizi de sunarız.

Yanlışlar elbette eğitim politikalarının bir sonucudur ve kendi kendine oluşmadığı herkesçe bi-

linmektedir. Bu ülkenin sorumlu insanları olarak yanlışlara, problemlere kayıtsız kalmamız beklenemez.

Sayın Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk'un "Yeni Bir Eğitim Vizyon Planı" hazırlığında olduğuna dair duyularımız var.

Daha önce de ifade ettiğimiz gibi yineliyoruz: Toplumun belli kesimlerini yok sayarak alınacak tedbirler çare olmadığı gibi 'dindar nesil' hayalini de asla gerçekleştiremeyecektir.

Yanlış teşhisler doğru tedaviyi imkânsız kılar! Aynı yanlışları tekrar ederek doğru sonuç beklemek yanlışlığından kurtulmalıyız.

Yeni sayımız eğitime dair dolu dolu yazılarla elinizde. Değerli okuyucularımızın düşüncelerini bizimle paylaşmasını umuyoruz. Dergimizde Eğitim, Öğretmen, Aile, Toplumu dinamitleyen tehlike Toplumsal Cinsiyet Eşitliği, Eğitim 2023 Vizyonu Gerçekten Çift Kanatlı mı? yazılarını bulabilirsiniz. Ayrıca, Güle Dair ince bir dokunuş, Gerçek Özgürlük, İslam'a Göre Toplum, Türkçe Öğretimi ve Kültür Dili Olarak Türkçe...

Selam ve dualarımızla...

Mustafa AYDIN

SAHİBİ

ÖĞ-DER Şuurlu Öğretmenler Derneği Adına
İsmail Hakkı AKKİRAZ

SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Hüseyin YAVUZ

YAYIN TÜRÜ

Yaygın 3 Aylık Süreli Yayın

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Abdurrahman ERBAŞ

EDİTÖR

Mustafa AYDIN

YAYIN KURULU

Hamdi SÜRÜCÜ

Ali ÖZCAN

Nizamettin KARS

Mecit DÖNMEZBİLEK

Mustafa ALKAN

İbrahim PÜR

Erdal BİLİR

Tacettin ÇETİNKAYA

TASHİH

Yusuf AYDIN

Ömer POLAT

HUKUK DANIŞMANI

Prof. Dr. Mustafa KAMALAK

REKLAM

Mustafa DEMİR

reklam@ogder.org

DAĞITIM

Furkan KILIÇÇI

GRAFİK TASARIM

RamaK Bilişim Teknolojileri

Tel: 0505 814 20 70 - info@ramakbilisim.com

Serhat Mah. 1315. Cad No:7-F/1

YENİMAHALLE/ANKARA

BASKI

Semih Ofset

Büyük Sanayi 1. Cadde No:74

İskitler - ANKARA / 06060

Telefon: (0312) 341 40 75

Fax: (0312) 341 98 98

BASIM TARİHİ

15 ARALIK 2019

YAYINCI

ÖĞ-DER Şuurlu Öğretmenler Derneği İktisadi İşletmesi

YAYIN İDARE MERKEZİ

Ziyabey Cad. 1420 Sk. No: 2/1

BALGAT/ANKARA

Tel: (0312) 286 18 83

Fax: (0312) 287 61 80

Web: www.millîsuur.com.tr

e-posta: millîsuur@ogder.org

ÖĞ-DER; Şuurlu Öğretmenler Derneği yayınıdır.

Yazı ve fotoğrafların tüm hakları Millî Şuur dergisine aittir. Kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir. Millî Şuur dergisi basın ve meslek ilkelerine uyar. Yayınlanan yazıların sorumluluğu yazarına aittir.

İÇİNDEKİLER

- 04 Şuurlu Nesil Gerçeği
- 06 2023 Vizyonu Gerçekten Çift Kanatlı mı?
- 11 Kur'an'dan
- 12 Aile Yapımız Tehlike Altında
- 14 Eğitimimiz Şiddet mi Üretiyor?
- 16 Özgürlük Gerçekten Özgürlük mü?
- 18 Gazi Süleyman Paşa ve Milli Görüş
- 20 Özel Okul Gerçeği
- 22 Formal Eğitim, Formalite Eğitim
- 24 Bir "Evi" İhya Edelim, Bin "Evi" İlga Edelim
- 26 Cinsiyet Eşitliği mi Dediniz?
- 28 Okuma Seferberliği Başlatılmalı
- 30 Alak Suresi (1-5) Bağlamında Eğitim ve Öğretim
- 32 Türkçe Öğretimi ve Kültür Dili Olarak Türkçe
- 35 Hayat Suyu
- 36 Maneviyatsız Eğitimin Acı Meyvesi; Şiddet
- 38 Dünyayı Sen Kurtaracaksın Çocuk
- 40 Akran Etkileşimi ve Kişilik Gelişimi
- 42 Vefa ve Vefasızlık
- 46 Örnek Eğitimci Celal Hoca
- 48 İslama Göre Toplumsal Değişim
- 50 Derin Denizlerin Sığ Çocukları
- 54 Eller Yukarı! Ben Bilinçsiz Teknoloji
- 56 Güle Dair
- 58 Aile
- 61 Kuş Dili
- 62 Dünya Eski Dünya Değil - Şiir
- 63 Sözün Gücü
- 64 Bulmaca

06

2023 EĞİTİM VİZYONU
GERÇEKTEN ÇİFT KANATLI MI?

Mücahit GÜLTEKİN

38

DÜNYAYI SEN KURTARACAKSIN
ÇOCUK

İlhami KURU

16

ÖZGÜRLÜK
GERÇEKTEN ÖZGÜRLÜK MÜ

Halil İbrahim Kabak

42

VEFA VE VEFASIZLIK

Mustafa KIR

24

BİR "EVİ" İHYA EDELİM
BİN "EVİ" İLGA EDELİM

Osman Akdemir

46

ÖRNEK EĞİTİMCİ CELAL HOCA

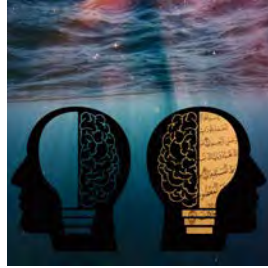
Mecit DÖNMEZBİLEK

26

CİNSİYET EŞİTLİĞİ Mİ DEDİNİZ?

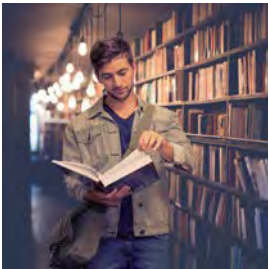
Ahmet AL

50

DERİN DENİZLERİN SIĞ
ÇOCUKLARI

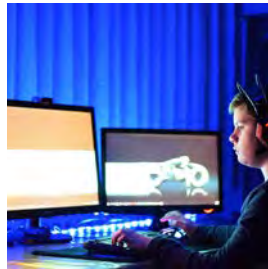
Ramazan YURT

28

OKUMA SEFERBERLİĞİ
BAŞLATILMALI

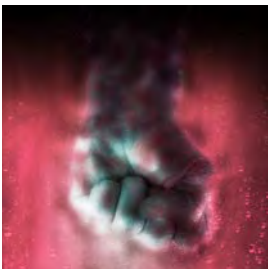
Şakir TARIM

54

ELLER YUKARI!
BEN BİLİNÇSİZ TEKNOLOJİ

Hüseyin ÇALIŞKAN

36

MANEVİYATSIZ EĞİTİMİN ACI
MEYVESİ: ŞİDDET

Habib KARAÇORLU

56

GÜLE DAİR

Mehmet GÜRSOY

ŞUURLU NESİL GERÇEĞİ

Milli Görüşün merhum lideri Erbakan Hoca'nın her fırsatta beyan ettiği gibi, bir ülkenin zenginliği ne tankıdır, ne de parasıdır, iyi yetişmiş inanmış şuurlu evlatlarıdır. Biz millet olarak elhamdülillah Müslüman'ız. Bu bizim önemli vasfımızdır. Rabbimiz bize bedelsiz olarak birçok nimetler vermiştir. Bir ayette; "Şüphesiz biz insana yolu (İslam'ı) gösterdik. İster şükredici olsun ister nankör" denilmektedir. Rabbimize şükretmek; O'nun emirlerini yerine getirmek, yasaklarından kaçınmak ile olur. Ülkemiz nüfusunun 3'te 1'ni gençlerimiz oluşturmaktadır. Gençlerimizin hakkı üstün tutan, nefis terbiyesini esas alan, maneviyatçı görüşü benimsemiş gençler olarak yetişmeleri önemlidir. Ülkemizde uygulanan eğitim müfredatları, muhtevası itibarıyla materyalizmi esas aldığından, arzulan neslin yetişmesine imkân vermemektedir.

GERÇEK VE İLİM

Gerçek, Allah'ın sünnetidir. İlim ise Allah'ın sünnetinin işleyiş kaideleridir. Gökyüzüne baktığımız zaman uçsuz bucaksız bir kâinat görüyoruz. Bu kâinatı, kemal sıfatlara sahip, noksan sıfatları bulunmayan Allah, varlığının bilinmesi için yaratmıştır. Allah, bu kâi-

nat içerisinde insanı, insan olarak yaratmıştır.

Niçin? Bunun cevabını Rabbimiz veriyor: "Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım. Ben onlardan rızık istemiyorum. Beni doyurmalarını da istemiyorum. Şüphesiz rızık veren, güç ve kuvvet sahibi olan ancak Allah'tır."

Yaşadığımız dünya hayatının gerçeğini bilmek önemlidir. Dünya hayatının tek gerçeği, bir imtihan hayatı olmasıdır ve bu hayat geçicidir. Ölüm ile son bulacak bu hayattan sonra yaşanacak hayat, ebedi olan ahiret hayatıdır. Ahiret hayatı, dünya hayatının hesabıdır.

İMTİHANIMIZ

Dünya imtihanı, bir Hak-Batıl mücadelesi şeklinde tanzim edilmiştir. Hak; İslam'dır. Her şart altında değişmeyen gerçektir. İslah yoludur. Hayrı, Marufu, adaleti, iyiliği ve helali emreder. Şerri, Münkeri, zulmü, kötülüğü ve haramı yasaklar. Bu yolu, tarih boyunca peygamberler ve onların yolundan yürüyen takva sahibi şuurlu Müslüman topluluklar temsil etmişlerdir. İnsanlık ne zaman bu asıl yolda yürümüşse saadet bulmuştur. Günümüzde bu asıl ve sağlam yolun kapısını Milli Görüş

tutmuştur. Hakkın gayesi; bütün insanlığın dünya ve ahiret saadetidir. Tevhide inanan, hakkı üstün tutan Müslümanlar tek bir ümmettir, teşkilattır. Batıl; materyalizmdir. Her şart altında yanlış olan şeydir. İfsat yoludur. Şerri, Münkeri, zulmü, kötülüğü ve haramı emreder. Hayrı, Marufu, adaleti, iyiliği ve helali yasaklar. Bu yolu tarih boyunca Nemrutlar, Firavunlar, Ebu cehiller temsil etmişlerdir. İnsanlık ne zaman bu ifsat yolunda yürümüşse krize düşmüş ve helak olmuştur. Günümüzde bu ifsat yolunu İrkçı Emperyalizm, Siyonizm ve onların işbirlikçileri temsil etmektedir. Batılın gayesi: İnsanları ifsat ederek dünya ve ahiret saadetlerini karartmaktır. İslam toplumunun dışında kalan batıl görüşe sahip insanların zihniyetleri, soyları, soplaları, inançları ve mezhepleri her ne kadar çok çeşitleri ihtiva ediyorsa da şuurlu bir teşhis yapıldığında görülür ki, bunlar İrkçı emperyalizm diğer bir ifade ile Siyonizm tarafından kontrol edilip yönlendirilen tek bir millettir, teşkilattır. Bunun böyle olması küfür tek bir millettir esasındandır. İnsanı bu şekilde imtihan eden Allah'tır. "Hanginizin (emredilen) en güzel ameli yapıp yapmayacağını sınamak için, ölümü ve hayatı yaratan Allah'tır. O, he şeye galip gelendir, affedendir." Dünya hayatının gerçeği budur. Gençlerimizin bu şuurla yetiştirilmelidir.

HAYAT VE ÖLÜM

Hayat ikidir. Dünya hayatı ve ebedi olan Ahiret hayatı.Ölüm; dünya hayatının sonu, ahiret hayatının başlangıcıdır. Hayat iman ve cihattır. "Müminler ancak Allah'a ve Resulüne iman eden, ondan sonra asla şüpheye düşmeyen, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihat edenlerdir. Bunlar imanlarında doğru, sözlerinde sadık olan müminlerdir." İnsanı şeref ve izzet sahibi yapan bir takım ahlaki esaslar vardır. Bunlar:

1. Akıl, 2. Din, 3. İlim, 4. Yumuşak huy-luluk, 5. Cömertlik, 6. İyiliği etmek, 7.Akrabaya yardım etmek, 8. Sabır, 9.Şükür, 10. Halka karşı merhametli olmak.Para, bir saadet ölçüsü değildir. Geçmiş zaman ediplerinden birisi bir gün bir gence "Yüz bin kuruş almak suretiyle ahmak olmak ister misin?" demiş. Genç: "Hayır" demiş. "Niçin?" diye sorduğunda genç: "Ahmaklık bir gün bana bir cinayet işletir de o bahsettiğin parayı götürdüğü gibi sonra kendisi üzerimde caba kalır" demiş. Gençlik önemli bir nimettir. Peygamberimiz: "Beş şey gelmeden önce beş şeyi ganimet bilin; 1. İhtiyarlık gelmeden önce gençliğin, 2. Hastalık gelmeden önce sağlığın, 3. Meşguliyet gelmeden önce boş zamanın, 4. Fakirlik gelmeden önce zenginliğin, 5. Ölüm gelmeden önce hayatın" diye her birimize öğüt veriyor.

ÜÇ SORU

Peygamberimiz buyuruyor: "İnsan üç şeyden sorulmadıkça kıyamet gününde bir adım bile atamaz. Birincisi; gençliğinden, nerede geçirdiği; ikincisi; ömründen, nerede tükettiği; Üçüncüsü; malından, nereden kazanıp nereye harcadığı" sorulur.

Gençler her an Allah'ın kulluğunda devamlı olmalıdır ki, kıyamet gününde gölgelenecek yedi sınıfın içinde bulunabilsin. Nitekim bir hadisi şerifte şöyle buyrulmuştur: "Kıyamet günü yedi kimseyi Allah, Arşı altında gölgelendirir. O gün onun gölgesinden başka gölge yoktur. O yedi kimse şunlardır: 1. Adaletli devlet başkanı, 2. Allah'a kul-luk ve ibadetle büyüyen genç, 3. Kalbi camiye bağlı olan kimse. Yani, bir namazdan çıkınca ikinci namazı bekleyen kimse, 4. Allah için birbirini seven iki dost: Aynı sevgi ile buluşan ve aynı sevgi ile ayrılan kimseler, 5. Tenha yerde Allah'ı anan, Allah için gözlerinden yaş akıtan, 6. Allah için gizli sadaka veren, sağ elinin verdiğini sol eli bil-meyen kimse, 7. Güzel bir kadın, kendisini

zina için çağırdığında "Ben Allah'tan korkarım" diyerek kaçınan kimse. "Biz İslam ümmetinin evlatlarıyız. İslam'ın hem şekline hem de ruhuna uymak zorundayız.

İnsanlar sosyal bir varlıklardır. Dünya hayatımız bakımından ferdi, toplum ve kurumsal faaliyetlerimiz ilgili olarak dört alan vardır. Bu alanlar şunlardır; 1. Din ve Ahlak, 2. İlim, Talim ve Terbiye, 3. Ticaret, İktisat ve Ekonomi, 4. Siyaset, İdare ve Hukuk. Bu dört şey hayatın bütünü içerisinde ayrı ayrı değerlendirilebilecek şeyler değildir. Bunlar bütünü parçadırlar ve birlikte yürütülmesi ve tanzim edilmesi gerekir. "Kim, İslam'dan başka bir din ve düzen ararsa, bilsin ki kendisinden (böyle bir din ve düzen) asla kabul edilmeyecek ve o, ahirette ziyan edenlerden olacaktır" esasını dikkate almayan her kimse kaybetmeye mahkumdur. Bu ayet insanların İslam'ı görmezlikten gelerek kurdukları düzenlerin, kabullerin Allah katında bir değerinin bulunmadığının en açık delilidir.

"İslam'ın yarısını yaşamak tamamını yaşamak değildir. Çünkü İslam'ın yarısı kendisi değildir."

Allah'ın kulları olarak, O'ndan gelen ve O'na dönecek, dünya hayatımızın hesabını sadece O'na verecek kimseler olarak elimizin boşa çıkmaması için, Din ve Ahlakımızı, İlmimizi, Talim ve Terbiyemizi, Ticaretimizi, İktisat ve Ekonomimizi, Siyasetimizi, İdareimizi ve Hukukumuzu Allah'ın rızası olan İslam ile şekillendirmemiz kulluğumuzun gereğidir. İslam'ın yarısını yaşamak tamamını yaşamak değildir. Çünkü İslam'ın yarısı kendisi değildir "Yoksa siz kitabın bir kısmına inanıyor da, bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Böyle yapanların cezası ancak dünyada rüsvaylıktır. Kıyamet gününde ise azabın en şiddetlisine itileceklerdir. Allah yaptıklarınızdan gafil değildir."- Biz Müslümanlar bugün yaşamakta olduğumuz sıkıntıların temelinde yanlış İslam algısının yattığını bilmek zorundayız.

HANGİSİ OLMALIYIZ

İnsanlar İslam konusunda takındıkları tavır itibarı ile dört gruptur.

1. Müminler: İslam'ı bir hayat nizamı olarak görüp ona inananlar. "Mümin erkeklerle mümin kadınlar da birbirlerinin velileridir. Onlar iyiliği emreder, kötülükten alıkoşar, namazı dos-doğru kılarlar, zekâtı verirler, Allah ve Resulüne itaat ederler. İşte onlara Allah rahmet edecektir..."

2. Kâfirler: İslam'ı açıktan reddedenler. "Gerçekten, inkâr edip kâfir olarak ölenler var ya, onların hiçbirinden -fidye olarak dünya dolusu altın verecek olsa dahi- kabul edilmeyecektir. Onlar için acı bir azap vardır; hiç yardımcıları da yoktur."

3. Münafıklar: Zahiren Müslüman gözüktüp İslam'ı içinden reddedenler. "Münafık erkekler ve münafık kadınlar (sizden değil), birbirlerindenidir. Onlar kötülüğü emreder, iyilikten alıkoşar ve cimrilik ederler. Onlar Allah'ı unuttular. Allah da onları unuttu! Çünkü münafıklar fasıkların kendileridir."Münafıklar sürekli yalan konuşan ve yalana kulak verenlerdir.

4. Müşrikler: Başka şeyleri İslam'a denk tutup ona uyanlardır. "Onlara (müşriklere): Allah'ın indirdiğine uyun, denildiği zaman onlar; hayır, biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz yola uyarız, dediler. Ya ataları bir şey anlamamış, doğruyu da bulamamış idiyeler?"

Bunların hangisi olmalıyız? Biz Mümin olup Rabbimizin rızası olan İslam'ı kabullenip şuurlu Müslüman olmak zorundayız. "Ey iman edenler; Allah'tan, O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." "Bunu İbrahim de kendi oğullarına vasiyet etti, Yakup da: Oğullarım, Allah sizin için bu dini (İslam'ı) seçti. O halde sadece Müslümanlar olarak ölünüz dedi." Milli Görüş Lideri Erbakan Hoca'nın şu duasına birlikte âmin diyelim. "Ya Rabbi sen bize her zaman hakkı hak olarak göster, batılı batıl olarak göster. Hakkı tutmayı nasip et. Batıldan muhafaza buyur."

2023 EĞİTİM VİZYONU GERÇEKTEN ÇİFT KANATLI MI?

Geçen sene (23 Ekim 2018'de) kamuoyuyla paylaşılan 2023 Eğitim Vizyonu[1] belgesini, yayınlandığı günlerde okuyup, notlar çıkarmıştım ama bu notları bir yazıya dönüştürme imkânım olmadı. Yaklaşık 140 sayfadan oluşan belge eğitimde 'paradigmatik' bir dönüşümü iddia ettiği için önemlidir.

Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk belgeye yazdığı sunuş yazısında bu paradigmatik dönüşümü "çift kanat" metaforuyla açıklamıştı: "Beşerlikten insanlaşmaya' doğru bir inşa eylemi olarak gördüğümüz eğitimin, evrensel manada program odaklı veya pragmatik değil, paradigmatik bir dönüşüm ihtiyacı olduğunu savunuyoruz. İnsanın akıl ve kalple çift kanatlı olmasına dair önerdiğimiz paradigma[2], sadece maddi olana yönelen bir eğitimi reddetmektedir."[3]

'Çift Kanat' öne sürülen paradigmatik dönüşümü temsil eden bir metafor olarak kullanılıyor. Bakan'ın kullanımını saymazsak, belgenin felsefesinin açıklandığı 2023 Eğitim Vizyonu Eğitim Felsefesi (bundan sonra 'Eğitim Felsefesi' olarak isimlendireceğim) bölümünde 8 kez daha geçiyor.

Bakan'ın sunuş yazısı günümüz dünyasının 'insan ve evren' anlayışına önemli eleştiriler getirerek başlıyor. Aynı eleştirileri Eğitim Felsefesi'nde de görüyoruz. Bu eleştiriler yapılırken bir isim ve adres gösterilmiyor ama Batı'nın insan ve evren tasavvurunun eleştirildiğini anlıyoruz. Eleştirilerin özünü şu şekilde aktarmak mümkündür: Günümüz dünyası akli, maddeyi, bilimi, talimi önemsemiş ama kalbi, mânâyı, vicdanı/gönlü, terbiyeyi unutmuştur. İşte 2023 Eğitim Vizyonu aklın yanına kalbi, maddenin yanına mânâyı, bili-

min yanına vicdanı ve talimin yanına terbiyeyi koyarak; "... çağın ve geleceğin becerileriyle donanmış ve bu donanımı insanlık hayrına sarf edebilen, bilime sevdalı, kültüre meraklı ve duyarlı, nitelikli, ahlaklı bireyler"[4] yetiştirilebilecektir.

Şüphesiz, bir köşe yazısının sınırları içinde kalarak belgenin kapsamlı bir analizini yapmak çok mümkün değil. Vizyon belgesine ilişkin değinilmesi gereken çok nokta var. Özellikle Bakan'ın sunuş yazısında, Eğitim Felsefesi bölümlerinde önemli ve güncel kritikler yer alıyor. Ama biz bu yazımızda, belgenin, Bakan'ın iddia ettiği paradigmatik dönüşümü yansıtıp yansıtmadığı üzerinde durmak istiyoruz.

2023 Eğitim Vizyonu Belgesi gerçekten bir paradigma değişimini içeriyor mu? Yoksa yüz elli yıl öncesinden kalan, adına o zamanlar 'telifçilik/sentezcilik/ikicilik' denilen eski bir tartışmayı mı devam ettiriyoruz? Belge öne sürdüğü paradigmayla çelişkili argümanlar barındırıyor mu? Belgenin belirlediği hedef ve uygulamaların ağırlıklı bölümü öne sürülen paradigmayla uyumlu mu? Diğer taraftan belgede posthümanizmin anahtar kavramlardan biri olan 'tekillik' kavramına bir eleştiri getiriliyor. Belgenin içerik, hedef ve uygulamaları bu eleştiriyle uyumlu mu, yoksa posthümanist döneme zemin mi hazırlıyor? Koç, Sabancı, Açık Toplum Vakfı, Network European Foundation gibi yapıların destekçileri arasında olduğu Eğitimde Reform Girişimi'nin belgeyle ilgili düşünceleri nelerdir?

Bu sorular çerçevesinde kısa bir değerlendirme yapmaya çalışacağız.

Macid Hadduri, İslam'da Adalet kitabında İslam dünyasının Batı'nın maddi ve teknik üstünlüğü karşısında yaşadığı krizi "çifte sadakat" kavramıyla açıklamaktadır.[5] İslam dünyası bir taraftan Batılı standartları ithal etmek istiyor, diğer taraftan bu normlarla çatışan İslami ölçütlerden de vazgeçmek istemiyordu. İslam toplumları, çeşitli çatışma ve gerilimler yaşadıktan sonra her ikisinden de vazgeçmediler. Hadduri'nin deyimiyle, Batılı standartları ithal ettiler ve İslami çerçeveye adapte ettiler. Hadduri bu krizi, "ikiye ayrılış vicdan" olarak da isimlendirir.

Çifte sadakat tutumunu kriz haline getiren şey uzlaşması kabil olmayan şeyleri telif etme durumunda kalmasıdır. Çünkü bunlar her zaman birbirinden kolay bir şekilde ayrıştırılamıyor, birini diğerine tercih etmek durumunda kalılabiliyordu. Yani, kalkınma ve teknolojik gelişmişlik önemliydi ama bunun için zaman zaman ahlaki ilkeleri yumuşatmak gerekiyordu.

Türkiye'de sağ gelenek daha çok, ahlaki değerler/ilkeler ile maddi gücün gerekleri (realite) çatıştığında ahlaki değerleri çatışması bölgelere taşıyarak ve oralarda yoğunlaştırarak bu krizi görünmez kılmaya çalışmıştır. Bu bazen dini söylemin abartılı kullanılmasına (dualar, niyazlar, ayetler, hadisler vs), bazen dini pratiklerin görünürlüğünün artırılmasına (Hac, toplu namazlar vs.), bazen de dini temsil eden görkemli yapıların inşa edilmesine (ihtişamlı camiler, duvarların dini ve millî hatlar ve resimlerle süslenmesi vs) sığınılarak yapılmıştır.

Vizyon belgesinin en önemli sorunu, Batı'nın insan ve evren tasavvuruna ilişkin yerinde eleştiriler getirmesine ve paradigmatik bir değişimi savunmasına rağmen, bu eleştirileri derinleştirememesi ve Batılı paradigmanın dayattığı kavramlardan kurtulamamasıdır. Belge pek çok yerinde bu çelişik durumu yansıtmakta, "temel sorunumuz bir zihniyet meselesidir"[6] demesine rağmen sorun olarak gördüğü zihniyetle gerçekçi bir yüzleşmeden kaçınmaktadır. Belgeyi incelediğimizde, söylemde bol miktarda "yerliliğe, milliliğe, ahlakiliğe, maneviyata" gönderme yapılmasına rağmen, bunların hiç birinin 'evrensel' kavramının sahip olduğu güce sahip olmadığını anlıyoruz. Dolayısıyla belgenin 'çifte kanattan' ziyade bir 'çifte sadakat' krizini yansıttığını söylemek mümkündür.

Bunlardan bazılarını değinmek gerekirse, belki de ilk olarak 2023 Eğitim Vizyonu'nun "Mutlu Çocuklar Güçlü Türkiye" sloganından başlamak gerekir. Bu sloganın bile başlı başına çifte sadakat krizini yansıttığı söylenebilir. Mutluluk ile güçlülük arasında doğal bir korelasyon olduğu varsayımına dayanan bu slogan, bu iki kavramın kimi zaman (günümüz dünyasında çoğunlukla) birbiriyle çatıştığını görmezden geliyor.

Bakan, sunuş yazısında: "Pedagoji, psikoloji, antropoloji, sosyoloji, nörobilim, ekonomi ve teknolojinin bize tanıdığı tüm imkânları kapsayan transdisipliner bir zemine ihtiyacımız olduğu açıktır." [7] demektedir. Bu ifadeye temelde bir itiraz getirilemeye de sorulması gerekiyor: Hangi pedagoji, hangi psikoloji, hangi antropoloji vs...? Zira Bakan'ın eleştirdiği günümüz dünyasında bu bilimlerin de az payı yoktur.

Belgede en çok önemseydiğim ifadelerden biri Bakan'ın sunuş yazısında yer alıyor: "Bizim mücadelemiz, dünyaya ve doğaya pusu kuranlara, bilimi ve eğitimi kötüye kullananlara karşıdır. Sıraladığımız sorunları düzeltmenin yolu da bilimden ve eğitimden geçmektedir." [8]

Burası, 'mücadele' kelimesinin geçtiği tek yer olması ve bir 'düşmandan' bahsetmesi sebebiyle (düşman kelimesi geçmese de) özellikle önemlidir. Tabii ki burada da sormamız gerekiyor: Dünyaya ve doğaya pusu kuranlar kimlerdir? Bilimi ve eğitimi kötüye kullananlar kimlerdir? Bunlarla nasıl mücadele edilecek? Bu mücadeleyi hangi hedef ve uygulamalarda görüyoruz?

Belgenin en sorunlu ifadelerinden biri, Bakan'ın sunuş yazısında geçmektedir: "Bu bakış bizi, gerçeğin ve insanın parçalanmasına dayalı bir algıdan kurtaracak ve 'çoklukta birlik' anlayışının önünü açacaktır. Aynı bakış bizi, zıtların çatışmasından doğan paradoksal birliğe götürecektir. Bu anlayış, 'biz ve öteki' ayrımlarını aşarak 'hepimiz' olma bilincini diri tutacaktır. 'Hepimiz aynı takımdayız.' duygusunu hissettirecektir." [9]

**"2023 Eğitim Vizyonu
Belgesi gerçekten bir paradigma
değişimini içeriyor mu? Yoksa yüz elli
yıl öncesinden kalan, adına o zamanlar
'telifçilik/sentezcilik/ikicilik' denilen
eski bir tartışmayı mı devam
ettiriyoruz?"**

Kanaatime göre bu ifade, belgenin 'çift kanattan' ziyade bir 'çifte sadakat krizini' yansıttığını göstermesi açısından önemlidir. Bakan, İslam düşüncesindeki 'kesrette vahdet' (çoklukta birlik)

düşüncesine göndermede bulunuyor ve bu bakışın bizi "zıtların çatışmasından doğan paradoksal birliğe" götüreceğini söylüyor. Bakan'a göre bu 'paradoksal birlik', biz ve öteki ayrımlarını kaldıracak ve bize 'hepimiz' olma bilincini verecektir.

'Kesrette vahdet' olduğu doğrudur. Bu kavram İslam düşüncesinde Tevhid'e göndermede bulunur. Ama bu bizi 'paradoksal birliğe' nasıl götürecektir? Dahası paradoksal birlik ne demektir? Zıtların çatışmasından paradoksal birlik nasıl doğacak? Bu kavram biz ve öteki ayrımlarının aşılmasını nasıl sağlayacak?

Belge, kavramı açıklamasa da, bu kavramın belgenin taşıdığı çifte sadakat krizine bir işaret olduğu söylenebilir. Yani, belge bir bakıma "Evet, çift kanat dediğimiz kanatlar zaman zaman birbirleriyle çatışıyor, uyumlu değil ama bu, çatışma/çelişki gibi görünen bir birliktir." demiş oluyor. Ama sadece demiş oluyor, bunun nasıl olacağını söylemiyor.

Örneğin belgede Nurullah Ataç'ın adının zikredilmesini bu 'paradoksal birliğe' örnek olarak verebilir miyiz? Ataç Batılılaşma için eski benliğimizi, kültürümüzü tamamen arkamızda bırakmamız gerektiğini, takip ve taklidin ötesine geçip Avrupa uygarlığı içinde erimemiz gerektiğini söylüyordu. Dil konusunda hassas olan Ataç'a göre, Batı'nın köklerine yani Yunanca ve Latinceye gitmeli, yapay da olsa "Batı uygarlığını yankılayan" bir dil kullanmalıydık.[10]

Belgenin en sorunlu ifadelerinden biri yine Bakan'ın sunuş yazısında geçiyor. Şöyle diyor Ziya Selçuk: "...Millî Eğitim Bakanlığı olarak gerçekleştirmek istediğimiz dönüşüm; adil, insan merkezli, öğretmen temelli, kavramda evrensel, uygulamada yerli; esnek, beceri ve görgü odaklı; hesap verebilir, sürdürülebilir bir ilkesel duruş sergilemekle tecessüm edecektir."[11]

Kavramda evrensel, uygulamada yerli!

Kulağa hoş gelen bu klişe bize ne anlatıyor? İftar sofrasında Coca-Cola içmek gibi bir şey mi bu? Paradoksal birlikten kastedilen bu mu?

Buna benzer ifadeler Eğitim Felsefesi bölümünde de geçiyor. Bunları da aktardıktan sonra söylenmek istenen şeyi anlamaya çalışalım:

"Hakikatin bütünlüğüne saygı duyan bir eğitim sisteminin her şeyden önce evrensel bir zemine gereksinimi vardır. Daha sonra bulunduğu toprağın boyasıyla boyanır ve millileşir."[12]

"Sonuç olarak bir topluma yapılabilecek en büyük kötülük, o toplumu kendi kültüründen mahrum etmektir. Daha büyük bir kötülük ise onu kendi kültürüne mahkûm etmektir."[13]

"Kültürün uygarlığa dönüşümü evrensel olana bağlantısıyla gerçekleşir. Evrensel bakış, sağlam bir eğitim sistemi için temel şart olan toplumsal mutabakatı kolaylaştırır. Mutabakat olmadan zemin olmaz. Zemin olmadan şekil olmaz. Diğer bir ifadeyle eğitim de dâhil birçok konu, zemin olmadığı takdirde sadece şekilde kalır."[14]

İlk olarak şu ifadeyi tekrar okuyalım: "Sonuç olarak bir topluma yapılabilecek en büyük kötülük, o toplumu kendi kültüründen mahrum etmektir. Daha büyük bir kötülük ise onu kendi kültürüne mahkûm etmektir." Bu ifadeye göre kendi kültürümüze "mahkum" olmak, kendi kültürümüzden "mahrum" olmaktan daha büyük bir kötülük! Bu ifadelerdeki hem kültürden, hem de kötülükten neyin kastedildiğinin açıklanması gerekir.

Açıktır ki alıntıladığım ifadelerin hepsi 'yerli' olanın dışında bir de 'evrensel' ayrımı yapıyor. Yerli olanın ne olduğunu az-çok anlayabiliyoruz. Peki 'evrensel' ne anlama geliyor? Çünkü bu ifadelerden anladığımız kadarıyla 'evrensel' merkeziyken, yerli kendini ona göre ayarlayacaktır. Belgeye göre kavramlar 'evrensel' olacak, uygulamalar 'yerli' olacaktır; zemin 'evrensel' olacak onun üzerine bina edilecek şey 'yerlilikle' boyanacaktır.

Mesela Bakanlığa göre 'toplumsal cinsiyet' evrensel bir kavram mıdır? Eğer öyleyse, bu kavram bizim 'yerli ve milli' kimi değerlerimizi İstanbul Sözleşmesi'nde ifade edildiği gibi 'kökünden kazımak' istiyorsa bu kavramın yerelleştirilmiş uygulaması nasıl olacaktır?

Asıl soru: Evrenseli kim üretiyor? Belgenin sunuş yazılarında ve Eğitim Felsefesi bölümünde güçlü eleştiriler getirdiği zihniyetten çıkmıyor mu bu evrensel kavramlar? Ama daha da önemlisi, bir paradigma dönüşümünü savunan bu belge 'evrensele' boyun eğerek bunu nasıl başaracak?

Vizyon belgesinin sunuş yazısında Ziya Selçuk, insan-makine ilişkisine yönelik önemli eleştiriler getiriyor. Bu eleştirilerin dünyanın posthümanist döneme hazırlandığı bir dönemde ayrı bir önemi var. Bakan bu bağlamda şunları ifade ediyor:

"Sanayileşmede dördüncü büyük kırılma olarak ifade edilen bu yeni tekillik

dönemi; biyolojik, dijital ve fiziksel olanı tek vücutta birleştirmek gayesindedir."[15]

"Ancak, teknoloji alanındaki yenilikleri; yaşamı kolaylaştırmalarına rağmen, dünyanın tamamen farklı bir yöne sürüklenmeye başladığının yegâne işaretleri olarak koşulsuz kabullenmek doğru değildir. Bu çerçevede eğitimin muhtevasını, sadece endüstrinin ihtiyaçlarını dikkate alarak belirlemeyi öngören yaklaşımın zorlayıcı hâkimiyetini, aynen kabul etmek de doğru olamaz. Teknolojiye duyulan ihtiyaç ve pazar koşullarının dayattığı tüketim alışkanlıkları, insanoğlunun giderek kendine yabancılaşma sürecini tetikliyorsa, eğitim ekosistemimiz, bu gidişe esaslı bir şerh düşmek sorumluluğuna sahiptir. İnsanı araçlarda zengin, amaçlarda yoksul kılan bir bakış açısına söyleyecek sözümüz ve verecek daha derin cevaplarımız olmalıdır."[16]

"Bizim tekilliğimiz, insan ve makinenin birlikteliğinden ziyade akıl ve kalbin birlikteliğidir."[17]

Bakan'ın insanı makineye bağımlı hale getiren, hatta makineye bir nevi kutsallık yükleyen anlayışa getirdiği eleştiriler hayli değerli. Fakat içerik, uygulama ve hedeflere bakıldığında 'akıl-kalp' birlikteliğinden ziyade insan-makine/yapay zeka etkileşiminin daha öne çıktığını, eğitimde data ve dijital platformlara merkezi bir önem verildiğini

"Kültürün uygarlığa dönüşümü evrensel olana bağlantısıyla gerçekleşir. Asıl soru: Evrenseli kim üretiyor?"

görüyoruz. Nitekim Öğrenme Analitiği Aracılığıyla Veriye Dayalı Yönetim başlıklı bölümde konu ayrıntılı bir şekilde ele alınıyor. Posthümanizmin 'tekillik' kavramında Bakan'ın da ifade ettiği gibi, biyolojik, dijital ve fiziksel olanın birleştirilmesi hedefleniyor. İnsan-insan etkileşiminin kalması, eğitimin aşamalı bir şekilde dijitalleşeceği, yapay zekalar tarafından yürütüleceği bir sistem tasavvur ediliyor. Açıkçası, içerik, hedef ve uygulamalara bakıldığında "Böylesi bir eğitimin alt yapısı mı kuruluyor?" sorusu akla geliyor.

Yazıyı hazırlarken vizyon belgesinin kimler tarafından hazırlandığını epeyce araştırmama rağmen bulamadım. Hangi belgelerden, düşüncelerden, kurumlardan, kişilerden, yararlanıldı? Bunlar hakkında herhangi bir bilgiye rastlamadım. Özellikle sermaye çevrelerinin etkisini merak ediyordum. Bunu anlayabilmek için Eğitim Reformu Girişimi'nin belgeyle ilişkili düşünce ve yorumlarına baktım. Yönetim kurulu başkanlığını Prof. Dr. Üstün Ergüder'in yaptığı bu merkezin ulusal destekçileri arasında, Vehbi Koç Vakfı,

Sabancı Üniversitesi, Aydın Doğan Vakfı, Türkiye Vodafone Vakfı, Kadir Has Vakfı, Elginkan Vakfı gibi kurumlar bulunuyor. Uluslararası destekçileri arasında ise Open Society Foundation (George Soros'un Vakfı), Network of European Foundations, European Association for Education Law and Policy, Ernst Reuter Girişimi, Research Triangle Institute (ABD) gibi kurumlar bulunuyor.[18]

Eğitim Reformu Girişimi (ERG) vizyon belgesinin açıklanmasından sonra Kasım 2018'de belgeyle ilgili düşüncelerini "Vizyon Belgesi Neler Getiriyor ve Nasıl Güçlendirilebilir?" başlığıyla yayınladı. ERG, yaptığı açıklamada vizyon belgesini "umut verici" olarak değerlendiriyor: "Eğitim Reformu Girişimi (ERG), kurulduğu 2003 yılından bu yana eğitimde veri temelli, katılımcı, bütüncül ve uzun vadeli politikalara duyulan ihtiyacı vurguluyor. Millî Eğitim Bakanlığı (MEB) tarafından açıklanan Güçlü Yarınlar İçin 2023 Eğitim Vizyonu belgesini bu ihtiyacın karşılanması yolunda uzun zamandır beklenen, umut verici bir adım olarak karşılıyor." [19]

ERG, belgeyi desteklemekle birlikte uygulama adımlarının güçlendirilmesi için öneriler de sunuyor. Bu önerilerden birisinde, "Kapsayıcı eğitim ve toplumsal cinsiyet bağla-

mında, kız çocukların nitelikli eğitime erişimine yönelik hedefler, bu konuya verilen önemi ve önceliği yansıtacak biçimde açık olarak vurgulanmalıdır." [20] deniyor. ERG'nin sıkı bir toplumsal cinsiyet eşitliği destekçisi olduğunu da belirtmek gerekiyor. ERG bu bağlamda, Haziran 2008'de "Eğitimde ve Eğitimle Toplumsal Cinsiyet Eşitliği" başlıklı bir politika notu da hazırlamış.[21]

Son olarak, paradigmatik dönüşümün hedef ve uygulamalara ne kadar yansıdığını ele almakta fayda var.

Vizyon belgesinde hedefler ve bu hedeflere bağlı uygulamaların yer aldığı 18 başlık bulunuyor. Bu hedef ve uygulamaların frekanslarını çıkardığımızda, toplamda 44 hedef ve bu hedeflerin altında 261 uygulama yer aldığını görüyoruz. En çok hedef ve uygulamanın yer aldığı üç başlık sırasıyla şöyle:

Mesleki ve Teknik Eğitim: 7 Hedef, 33 uygulama,

Ortaöğretim: 4 Hedef, 25 uygulama,

Ölçme ve Değerlendirme: 4 hedef, 23 uygulama.

Bu sıralama, mesleki ve teknik eğitimin sözü edilen dönüşümde önemli bir yer kaplayacağını gösteriyor. Diğer başlıkları ve onların altında yer alan hedef ve uygulama sayılarını dipnottan inceleyebilirsiniz.[22]

Gerek sunuş yazılarında gerekse Eğitim Felsefesi bölümünde 'nicele önem veren', 'pragmatik' mantığa güçlü eleştiriler getiriliyor ama hedef ve uygulamaların bu eleştirilere pek kulak vermediği anlaşıyor. Evet, yarışma ve sınava daha az ihtiyaç duyulması[23], sınav yapılarının değiştirilip daha çok yoruma ve eleştirel düşünmeye yer verilmesi[24] gibi bazı değişiklikler yapılacağı belirtiliyor ama bunların paradigmatik dönüşüme nasıl hizmet edeceği belirsiz.

Örneğin belgede şu ifadeler yer alıyor:

"Önceki yıllarda derslik sayısı, öğretmen ataması, okullaşma, dijital altyapı gibi konularda yapılan niceliğe dair atılımları, nitelikle tamamlamanın tam vaktidir." [25]

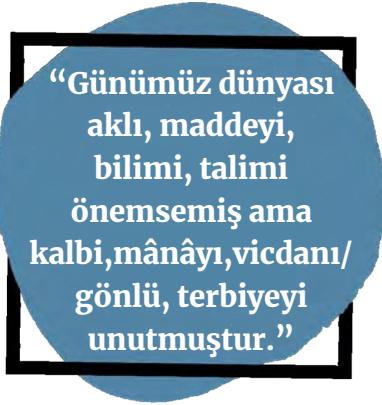
"Bu yüzden eğitim süreçlerini, sadece biyolojik veya ekonomik tanımlamalara, istatistiksel verilere ve nicel başarılarla hapsolmaktan kurtarıp ontolojisi, epistemolojisi ve etik temelleriyle birlikte ele almak zorundayız." [26]

"Günümüz dünyasında itibar edilen ana akım sistemlerinde hâkim bakış açısı, eğitimi işlevsel çıktılarıyla değerlendirmeye yatkındır. Bu bakış açısının bir sonucu olarak eğitimin sorumluluk alanı, güncel gereksinimlerin (mesleğe hazırlama, iyi bir vatandaş yetiştirme) karşılanmasıyla sınırlandırılmakta; insan, bütüncül ve tutarlı bir ontolojik perspektif yerine, yüzeysel ve indirgeyici bir yaklaşımla sadece biyolojik olarak düşünen canlı, homo biologicus veya homo economicus olarak tanımlanmaktadır." [27]

"Türk toplumunun bilgiyle olan pragmatik ilişkisini yeniden

düşünmesi ve varlık-bilgi dengesini yeniden yapılandırması önemlidir. Aksi hâlde varoluşu, sadece maddi varlık dünyasını tecrübe yoluyla anlatmak, tek kanatla uçmaya ve yükselmeye benzeyen nafile bir çabadır. Epistemoloji, bilginin ve eğitimin ötesinde, irfanı ve maarifi anlamak için de değerlidir.”[28]

Sunuş yazılarını, Eğitim Felsefesi ve Temel Politikamız bölümlerini okuyup, İçerik ve Uygulama bölümüne geldiğimizde insan sormadan edemiyor: Nerede o çift kanat?

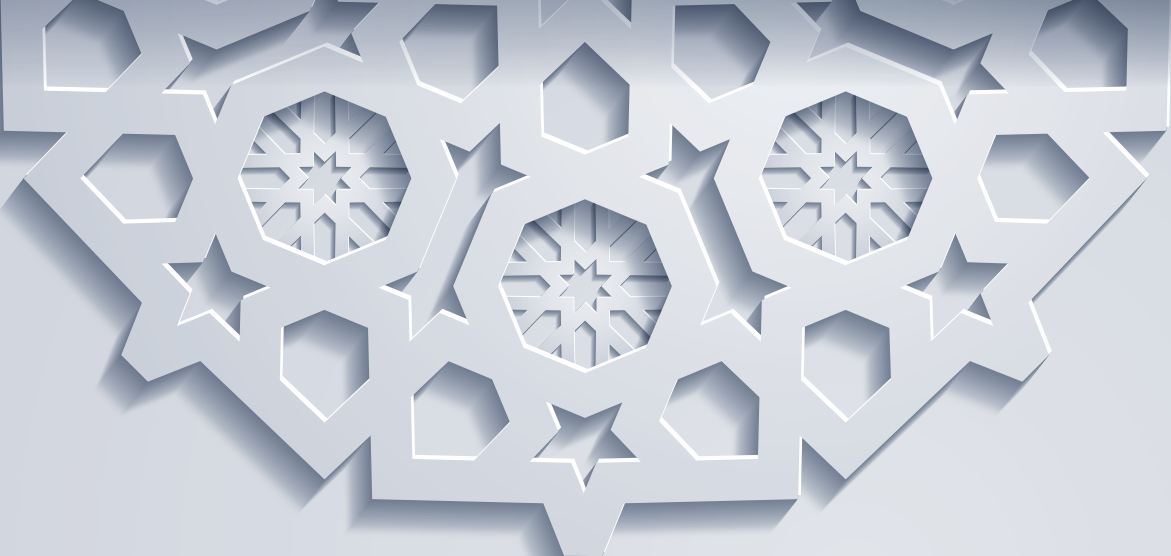
İçerik ve Uygulama bölümüyle birlikte belgeye oraya kadar hakim olan dil ve mantık değişiyor, daha teknik bir havaya bürünüyor. Bu aşamadan sonra pragmatik kaygıların belgeye daha fazla hakim olmaya başladığını görüyorsunuz; sayısallaştırmaya, dijital merkezileşmeye, ölçmeye büyük önem veriliyor. Uzun uzun veri ambarları, veriye dayalı planlama ve yönetim sistemi, veri denetim birimi, veri bilgilendirme sistemi, veri analizi, çevrim içi platform, coğrafi bilgi sistemi, öğrenme analitiği platformu, tasarım-beceri atölyeleri, öğrenci başarı izleme araştırması, dijital ölçme-değerlendirme, elektronik portfolyo vb. uygulamalar anlatılıyor.

Bunların yerinde kararlar olup olmaması ayrı bir konu. Eğitim sistemini teknik açıdan güçlendirmek, verilerin sağlıklı ve hızlı bir şekilde toplanması, çok yönlü değerlendirme vb. uygulamalar ayrıca tartışılabilir. Ama bu hedef ve uygulamalarda felsefe nerede? Çift kanat nasıl sağlanacak?

2023 Eğitim Vizyonu belgesinde özellikle Bakan'ın sunuş yazısı ve Eğitim Felsefesi bölümlerindeki eleştirilerin ve iddiaların hem kendi içinde kimi çelişkiler barındırdığını hem de içerik ve uygulamaya yansımadağını söylemek mümkündür. Belge, 'akıl-kalp' birlikteliği,[29] 'fitrat',[30] 'akleden kalpler',[31] gibi İslami literatüre aşina kitleleri okşayan kavramlar kullanmasına ve paradigmatik dönüşümün adresi olarak bu kavramları göstermesine rağmen; içerik, uygulama ve hedeflerde bu dönüşümün nasıl olacağını cevapsız bırakıyor. Dahası, yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, uygulamaya gelince belgenin dili ve yönelimi değişiyor ve daha öncesinde eleştirdiği zihniyetin pratiklerine daha fazla yer veriyor.

KAYNAKÇA

- [1] Belgenin tam metnine şu linkten ulaşabilirsiniz: <http://2023vizyonu.meb.gov.tr/>
- [2] Paradigma kavramı TDK sözlüğünde, "değerler dizisi" olarak tanımlanıyor. Bilim Felsefecisi Thomas Kuhn'un kullanımını yaygınlaştırdığı bu kavram, bir problemin görülmesi ve çözülmesi için dayanan perspektif, kavramlar, değerler ve yöntemi içeren bir model olarak düşünülebilir.
- [3] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 8
- [4] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 7
- [5] MacidHadduri, İslam'da Adalet, Yöneliş Yayınları, İstanbul, 1991, s. 272
- [6] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 17
- [7] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 7
- [8] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 8
- [9] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 8
- [10] Tanıl Bora, Cereyanlar, İletişim Yayınları, İstanbul, 2016, s.103-105
- [11] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 10
- [12] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 18
- [13] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 18
- [14] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 18
- [15] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 6
- [16] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 7
- [17] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 7
- [18] <https://www.egitimreformugirisimi.org/destekciler/>
- [19] http://www.egitimreformugirisimi.org/wp-content/uploads/2017/03/MebVizyonBelgesi_BilgiNotu.23.11.18.pdf
- [20] http://www.egitimreformugirisimi.org/wp-content/uploads/2017/03/MebVizyonBelgesi_BilgiNotu.23.11.18.pdf
- [21] http://www.egitimreformugirisimi.org/wp-content/uploads/2017/03/ERG_Egitimde-ve-Egitimle-Toplumsal-Cinsiyet-Esitligi-1.pdf
- [22] Not: Parantez içinde rakamlar hedeflerin altındaki uygulama sayılarını ve toplamalarını göstermektedir. Öğrenme Analitiği Araçlarıyla Veriye Dayalı Yönetim: 2 Hedef (7+4=11); Ölçme Ve Değerlendirme: 4 Hedef (7+3+9+4=23); İnsan Kaynaklarının Geliştirilmesi Ve Yönetimi: 2 hedef (13+8=21); Okulların Finansmanı: 1 Hedef (7); 5. Teftiş Ve Kurumsal Rehberlik Hizmetleri: 1 Hedef (4); Rehberlik Ve Psikolojik Danışmanlık: 1 Hedef (9); Özel Eğitim: 1 Hedef (7); Özel Yetenek: 3 Hedef (3+4+8=15); Yabancı Dil Eğitimi: 3 Hedef (7+7+7=21); Öğrenme Süreçlerinde Dijital İçerik Ve Beceri Destekli Dönüşüm: 2 Hedef (6+5=11); Erken Çocukluk: 3 Hedef (6+2+3=11); Temel Eğitim: 3 Hedef (11+7+3=21); Ortaöğretim: 4 Hedef (8+11+2+4=25); Fen Ve Sosyal Bilimler Liseleri: 2 Hedef (6+5=11); İmam Hatip Ortaokulları Ve Liseleri: 2 Hedef (10+3=13); Mesleki Ve Teknik Eğitim: 7 Hedef (5+7+5+5+2+6+3=33); Özel Öğretim: 2 Hedef (5+4=9); Hayat Boyu Öğrenme: 1 Hedef (9)
- [23] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 33
- [24] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 34
- [25] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 8
- [26] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 8
- [27] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 15
- [28] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 17
- [29] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 7
- [30] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 16. Bu arada şu notu da düşmekte fayda var. Bu kavram Hac Suresi 46. ayette geçmektedir. Belgede akıl ve kalp, çift kanat metaforuyla, iki ayrı kavrama/anlayışa gönderme yapmak için kullanılıyor. Ancak ayet akletme eyleminin mekanı olarak kalbi gösteriyor.
- [31] 2023 Eğitim Vizyonu, s. 7

Kur'an'dan

ERKEKLER VE KADINLAR

Allah insanları erkekler ve kadınlar olarak yaratmıştır. Kadın erkeğin, erkek de kadının eşidir. Kadın erkek için, erkek de kadın için örtüdür. Kadın anne, erkek babadır. Allah sosyal hayatı cinsiyet farklılığı üzerine tanzim etmiştir. Bu tanzime rıza göstermek imanımızın gereğidir. Kadın ve erkek, yaratılışta birbirlerine üstünlükleri olsa bile kullukta ve hukukta eşittirler. Aşağıda mealleri verilen ayetleri bu anlamda okuyalım ve düşünelim.

TEVBE SURESİ AYET 71: “Mümin erkeklerle mümin kadınlar da birbirlerinin velileridir. Onlar iyiliği emreder, kötülükten alıkorlar, namazı dosdoğru kılarlar, zekâtı verirler, Allah ve Resulüne itaat ederler. İşte onlara Allah rahmet edecektir. Şüphesiz Allah azizdir, hikmet sahibidir.”

TEVBE SURESİ AYET 67: “Münafık erkekler ve münafık kadınlar (sizden değil), birbirlerindenidir. Onlar kötülüğü emreder, iyilikten alı kor ve cimrilik ederler. Onlar Allah'ı unuttular. Allah da onları unuttu! Çünkü münafıklar fasıkların kendileridir.”

NUR SURESİ AYET 26: “Kötü kadınlar kötü erkeklere, kötü erkekler ise kötü kadınlara; temiz kadınlar temiz erkeklere, temiz erkekler de temiz kadınlara yaraşır. Bu sonuncular, (iftiracıların) söylediklerinden çok uzaktırlar. Kendileri için bağışlanma ve güzel bir rızık vardır.”

AHZAP SURESİ AYET 36: “Allah ve Resulü bir işe hüküm verdiği zaman, inanmış bir erkek ve kadına o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Her kim Allah ve Resulüne karşı gelirse, apaçık bir sapıklığa düşmüş olur.”

AHZAP SURESİ AYET 58: “Mümin erkeklerle ve mümin kadınlara, yapmadıkları bir şeyden dolayı eziyet edenler, şüphesiz bir iftira ve apaçık bir günah yüklenmişlerdir.”

AHZAP SURESİ AYET 73: “(Allah, emaneti insana vermek suretiyle), münafık erkeklere ve münafık kadınlara, müşrik erkeklere ve müşrik kadınlara azap edecek, inanan erkeklerin ve inanan kadınların da tövbelerini kabul buyuracaktır. Allah bağışlayandır, merhamet edendir.”

“TOPLUMSAL CİNSİYET EŞİTLİĞİ” MASKESİ ALTINDA AİLE YAPIMIZ **TEHDİT ALDINDA**

Türkiye’de kendilerini LGBTi (lezbiyen, gey, biseksüel, transgender, intersex) kapsamında görenlerin sayısı son yıllarda artmaya başladı. Kendilerini LGBTi’li olarak görenleri bendeniz Dünya Sağlık Örgütü’nün açıklamalarının aksine **“cinsel tercihleri farklı”** olanlar olarak görmemekteyim. Diyanet’in son hutbesi doğrultusunda bu farklı cinsel eğilimleri fitrata aykırı **“cinsel sapıklık”** olarak değerlendirmekteyim. LGBTi’liler, toplumsal cinsiyet eşitliği kavramını çok önemser çünkü bu kavram sayesinde **“cinsel özgürlük”** olarak anladıkları bütün cinsel sapkınlıkları doyasıya yaşayabilme imkânına kavuşurlar.

“Toplumsal cinsiyet” kavramı, haddizatında İngilizce **“gender”**’in karşılığıdır. Ancak sözde toplumsal cinsiyet eşitliği anlamına gelen **“Gender Equality”** toplumda kadın ve erkeğin eşit haklara sahip olması ilkesine dayanırken aynı kavram “her iki cinsye yönelik cinsel özgürlük” gibi birçok unsur da ihtiva etmektedir.

Yani **“gender”, “toplumsal cinsiyet”** yerine **“cinsel özgürlük”** biçiminde tercüme edilmiş olsaydı **“Gender Equality”** de **“cinsel özgürlükte eşitlik”** anlamına gelirdi. Böyle bir takdim, Müslüman toplumun tepkisini çekeceği için belki de herkesin kabul edebileceği **“toplumsal cinsiyet eşitliği”** kavramı vitrin olarak öne sürülmüştür. Yani **“toplumsal cinsiyet eşitliği”** kavramı üzerinden ailevi ve ahlaki değerlerimiz hedef hâline getirilmektedir.

Uluslararası Sözleşmelerde “Toplumsal Cinsiyet Eşitliği” Kavramı

Bu kavram, ilk kez İstanbul Sözleşmesi’nde yer almamaktadır. Sözleşmede geçen kavram, 1981’de yürürlüğe giren CEDAW (Kadınlara Karşı Her Türlü Ayrımcılığın Tasfiye Edilmesine Dair Sözleşme) isimli sözleşmede yer almaktadır. Türkiye, bu sözleşmeyi 1985’te onayladıktan sonra 2002’de de ihtiyari protokolü de imzalayarak 2003’te yürürlüğe koymuştur. 2011 yılında Türkiye tarafından çekincesiz olarak kabul edilen İstanbul Sözleşmesi’nin kaynağı demek ki CEDAW’dır.

Bilindiği üzere bu gibi uluslararası sözleşmeler, anayasamızın bile üzerinde bir hükmi geçerliliği vardır. Yine AB’ye katılım müzakerelerinin başladığı 2005 tarihinden sonra 2010 yılından çekincesiz olarak T.C. tarafından kabul edilen “Avrupa Birliği Temel Haklar Bildirgesi”nin 21. maddesinde **“Ayrımcılık Yasası”** başlığı altında geçen şu hükümde Türkiye’yi bağlamaktadır:

“Cinsiyet, ırk, renk, etnik veya sosyal köken, kalıtsal özellikler, dil, din veya inanç, siyasi veya başka herhangi bir görüş, bir ulusal azınlığın üyesi olma, hususiyet, doğum, maluliyet, yaş veya **cinsel eğilim** gibi herhangi bir sebeple ayrımcılık yapılması yasaktır.”

Görüldüğü üzere LGBTi’lileri hukuken koruyan birçok sözleşme bulunmaktadır. Kendimizi aldatmayalım ve halkımızı da kandırmayalım. Biz Müslümanlar olarak LGBTi hareketini ne kadar da Lut kavmiyle eşdeğer görsek de başta uluslararası mevzuat ve buna bağlı olarak ulusal mevzuatımız (6284 sayılı Kanun gibi) olmak üzere LGBTi’lilere eşit haklar vermemizi emrediyor. Bu gerçeği halkımızdan gizlemeyelim. Bu şartlar altında hangi parti iktidara gelirse gelsin veya kim cumhurbaşkanı seçilirse seçilsin LGBTi’lilere verilmiş hakların önüne geçemeyecek ve iktidar sahipleri **“Ne yapalım demokrasi, toplumsal cinsiyet eşitliği, ayrımcılık yapmama ilkesi, uluslararası sözleşmeler ve buna bağlı ulusal kanunlarımız böyle emrediyor.”** demek durumunda kalacaktır.

Evet, Türkiye AB’ye giden yolda aile hayatımızı ve manevi değerlerimizi zor duruma sokacak bir süreçten geçmektedir. **“Cinsel yönelim”** temelinde ayrımcılığın yasaklanması ve eşitlik ilkesi, Türkiye’nin de tabi olduğu AB antlaşmalarında garanti altına alınmıştır. Yani LGBTi’lilere her türlü cinsel özgürlük hakkı tanındığı gibi bunun ötesinde aile kavramının tanımının değiştirilmesine varıncaya kadar toplum nizamını ve sosyal hukuk sistemini alt üst edecek bir dizi değişiklikler de meydana gelecektir. Bundan böyle mesela aile, sadece erkek ve kadından oluşan bir birliktelik olarak tanımlan-

mayacak, bunun ötesinde kadın/kadın ve erkek/erkek beraberlikleri de aile kapsamına alınacaktır.

“Toplumsal Cinsiyet Eşitliği” ve “Kadına Şiddet” Üzerinden Ahlâkî Değerler Tehdit Altındadır

Türkiye, bağlı olduğu uluslararası sözleşmeler doğrultusunda LGBTİ dostu bir ülke olma yolunda hızla ilerlemektedir. Hâlbuki İstanbul Sözleşmesi, “ayrımcılık” ve “kadına şiddet” gibi olguları kullanarak kadını öne çıkarıp aslında cinsler arası ayrımcılığı körüklemektedir. İstanbul Sözleşmesi ve bunu esas alan 6284 sayılı Kanun “kadına karşı ayrımcılığı ve şiddeti” esas alıyor gibi görünüyor. Ancak gerek Sözleşme gerekse 6284 sayılı Kanun, şiddet konusunda Türkiye toplumunun millî değerlerini değil, Batı toplumlarının ön kabullerini, inançlarını esas aldığı için şiddete karşı kanuni tedbirler bir işe yaramamaktadır. Nitekim Türkiye’de aile içi şiddet olayları her geçen gün artmaktadır.

Türk toplumunda şiddet anlamına gelmeyen bazı söz ve davranışlar, Batı’da tam tersine şiddet gibi algılanmaktadır. Müslüman toplumlarda inanç ve geleneklerinden gelen bazı ön kabuller vardır, örneğin namus gibi. Ama Sözleşme buna 12/5. maddede “sözde namus” yakıştırmayı yapmaktadır. İfade aynen şu şekildedir: “Taraflar; kültür, gelenek, görenek, din ya da ‘sözde namusun’ işbu sözleşme kapsamındaki herhangi bir şiddet eylemi için gerekçe oluşturmamasını sağlar.”

Bu ön kabul bile başlı başına şiddete yönlendirme sayılabilir. Dolayısıyla Sözleşme ve Kanun’da “şiddet” yeterince tanımlanmış değil, hatta şiddet sebebi sayılabilecek bazı ön kabul ve davranışlar bizde şiddet olarak kabul edilmeyebilir. Artık bundan sonra, namus kaygısı ile mahiyeti tam belirlenmemiş, sadece kadının beyanına kalmış her tür “şiddet” cezalandırılacaktır. Bir diğer ifadeyle ahlâksızlık olarak tanımlanacak hiçbir tutum ve davranış yoktur. Dolayısıyla ahlâksızlık olarak nitelenebilecek davranış olmayacağı için bu durumlara dair bir şiddet ifadesi dâhî cezalandırılacaktır. Bunun için de sadece kadının beyanı yeterli olacaktır.

Diğer bir konu ise masumiyet karinesini hemen hiçe sayan “... kadının beyanı esastır.” ilkesidir. Masumiyet karinesi, Kanun’daki adıyla suçsuzluk karinesi, İslam hukukundaki karşılığı beraat-i zimmetin asıl olması, evrensel bir kuraldır. Demokrat veya adil, hangi sistem olursa olsun, tüm ilahî ve beşerî sistemlerde masumiyet kuralı geçerlidir. İlk defa bu kural, LGBTİ uğruna ihlal edilmiştir. Erkek ise yine evrensel kurallara rağmen suçsuzluğunu ispat etmek zorundadır. Kadının ise böyle bir zorunluluğu bulunmamaktadır.

“Açıkça günah olan bir 'yaşam tarzı' meşrulaştırılarak Müslüman toplumların helakine sebebiyet verecektir.”

Görüldüğü üzere “Toplumsal Cinsiyet Eşitliği” ifsat projesinde ve İstanbul Sözleşmesi’nde dinimize, örf ve ananelerimize aykırı birçok madde bulmak mümkündür. Meğer altına imza attığımız ve övündüğümüz İstanbul Sözleşmesi, “eşitlik” maskesi altında kadın ve aileyi hedef alarak uluslararası hukuk şemsiyesi altında kültürel ve ahlaki boyutuyla görünmeyen bir gerilla savaşı taktiği ile kaos meydana getirerek ifsat hareketin gizli bir planıymış.

Bugün resmî ağızlar dâhî eşcinselliğin bir hastalık/saplantı olduğuna dair bir beyanda bulunmaları söz konusu değildir. Tam tersine müdahale edilmemesi gereken bir “yaşam tarzı” olduğunu söylemek mecburiyetindedir. İnsan hakları ve özgürlükler çerçevesinde ele alınan bu mesele, zamanla sosyal yapıdaki dejenerasyona ve ahlaki erozyona sebep olacaktır. Bu süreç tam da küresel projenin hedeflerine uymaktadır. Böylece açıkça günah olan bir “yaşam tarzı” meşrulaştırılarak Müslüman toplumların helakine sebebiyet verecektir.

LGBTİ’lilere Karşı Tavrımız Nasıl Olmalıdır?

İslam dininin cinsel sapkınlıklara karşı görüşü bellidir. İslam, bireyin ahlakını/fitratını ve toplumun sağlıklı yapısını bozan her türlü unsurla nasıl mücadele edilmesi gerektiğini göstermektedir. İslam dini, eşcinselliği gayrimeşru cinsel bir eğilim olarak gördüğü için böyle bir eğilimin önüne geçilmesini emretmektedir. Nitekim Kur’an’ın değişik ayetleri, bu sapkın cinsel eğilimi, ‘ölçüyü aşma’, ‘sınırı çiğneme’, ‘hayâsızlık’, ‘kötülük’, ‘fesat’, ‘fasıklık’, ‘akılsızlık’, ‘cehalet’, ‘iğrençlik’, ‘utanç verici bir tutku’, ‘sapıklık’ ve ‘günahkârlık’ olarak tanımlamaktadır (7 Araf 80-84; 11 Hud 77-83; 26 Şuara 165-174; 27 Neml 54-58; 29 Ankebüt 28-35; 51 Zariyet 33-37; 70 Mearic 29-31).

Genelde eşcinsel tercihi olan kişilerin yetiştirilme tarzı araştırıldığında sosyal öğrenmenin bir rolü göze çarpmaktadır. Dolayısıyla eşcinsel konuma gelmiş bir kişi, öyle yaratılmış olmaktan ziyade yanlış yetiştirilmişliğin ve günahlardan nefsanî haz almanın sapkın bir sonucudur. Bu gerçeği görmek istemeyen LGBTİ’lilerin ise en büyük argümanı, kendilerinin homofobi kurbanı oldukları yönündedir. Homofobi, LGBTİ’lilere karşı düşmanlık besleyerek onları aşağılamak, fiziksel ve psikolojik şiddet uygulamaktır. Eşcinsellere sırf eşcinsel oldukları için kötü muamelede bulunmak, bu bağlamda homofobi olarak tanımlanabilir. Eşcinsellere yönelik aşağılayıcı yaklaşımlar, nefreti artırarak hem sosyal ilişkileri bozar, hem de sorunun çözümünü zorlaştırır.

Ne var ki fitri bir sonuç olmayan eşcinselliği özendiren eğitim ve terbiye yöntemlerine karşı çıkmak, eşcinselliği tasvip etmemek ve eşcinsellere cinsel, sosyal ve manevi rehabilitasyon teklif etmek homofobi değildir. Dolayısıyla şuurlu hiçbir Müslüman, eşcinsel bir insana zulmedemez ama ona merhamet besleyerek fitratına uygun bir hayata dönmeye yardımcı olur. Onun için yaptığından dolayı pişmanlık duyup vicdan azabı duyan, günah işlediğinin farkına varan ve hasta olduğunu kabul eden eşcinsellere tıbbi, sosyal ve manevi rehabilitasyon yöntemleriyle her türlü yardım yapılmalıdır.

EĞİTİMİMİZ ŞİDDET Mİ ÜRETİYOR?

Eğitim ve şiddet kavramları son zamanlarda sıkça birlikte kullanılmaktadır. Peki, eğitim ile şiddet arasında ilişki var mıdır, varsa nasıl bir ilişkidir?

Bu yazımızda eğitim ve şiddet ilişkisini irdeleyeceğiz, farklı boyutları ile incelemeye çalışacağız; aklımızın kestigi, bilgimizin yettiği ölçüde. Ama şunu ifade edebilirim ki sizleri düşündürecek ve daha önemlisi bu konu için düşünmeye değer bir zaman ayırmış olacaksınız.

İnsan hakları, özgürlükler boyutu ile eğitim ve şiddet ilişkisi nasıldır?

Aile ve çocuk açısından eğitim ve şiddet ilişkisini işleyen Kefernahum filminden bir replik: "...anne babamdan şikayetçiyim..." Aslında Batıcı eğitimin bir feryadıdır, kulaklarda yankılanan bu cümle.

Sosyal hayat ile eğitim ve şiddet ilişkisi...

Konu önemli, düşünmeye değer. Sıkıntı gün geçtikçe artıyor, çözümde geç kalmak çözümsüzlüğü arttırır.

Kavram olarak eğitim nedir, şiddet nedir ve neleri içermektedir?

Eğitimin birçok tarifi bulunmaktadır. Ortak nokta olarak "davranış değişikliği" diye değerlendirilebilir. Bize ait eğitim tarifi Gazali şu şekilde yapmış yüzyıllar ötesinden günümüze. Eğitim, "salih ilim ve faydalı amel tahsiletmek, insanı halk ve Hâlık nezdinde vazifelerini yapabilecek bir kemâl hâline getirmektir."*

Şiddet kavramının içerdiği unsurları da "zarar verme" "iradesine rağmen yapma" diye ifade edebiliriz.

Şiddet: Bireyin fiziksel, cinsel, psikolojik veya ekonomik yönden zarar görmesiyle ya da acı çekmesiyle sonuçlanan veya sonuçlanması muhtemel hareketleri, buna yönelik tehdit ve baskı ya da özgürlüğün keyfi engellenmesini de içeren, fiziksel, cinsel, psikolojik, sözlü veya ekonomik her türlü tutum ve davranıştır.

"Şiddet, duygularını daha çok sözlü olarak ifade etme becerisi olmayan, aklıyla sonuç alamayan insanların uyguladığı bir yöntemdir. Akıl silahını kullanan bir insanın şiddete yönelmesine gerek yoktur."

"İlk şiddet, erkeğin erkeğe uyguladığı bir şiddet gibi görünse de aslında

kadın erkek ilişkileriyle alâkalı bir hadisedir. Eğitim ve şiddet ilişkisinin bu yönüne dikkat etmeliyiz.

Avrupa Birliği'ndeki kadınların yaklaşık yarısı sözlü, fiziksel veya çevrimiçi cinsel tacize maruz kalmakta. ** Bu tespit bile Batıcı eğitime bakışımızı yeniden sorgulamamız için yeterli bir sebeptir.

Şiddet, insandaki iki temel duygu (cinsellik, saldırganlık) kapsamında ortaya çıkar.

Şiddet, insandaki iki temel duygudan birinin kapsamına girer ki bu duygulardan birtanesi cinsellik, diğeri saldırganlıktır. Saldırganlık, kişinin kendisini tehlikelerden koruması için verilmiş bir duygudur. Tehlikeyi uzaklaştırma hissi, aslında insanın kendini tehdit altında hissetme duygusu ile beraber yaşanır. İnsan kendini sözlü olarak ifade edemiyorsa o zaman ortaya şiddet çıkar.

Kadın, duygu ve düşüncelerini sözle ifade etmeye daha yatkındır. Bir sorun yaşadığında hislerini kolayca anlatabilir. Fakat erkeğin bu konudaki eğilimi, çok gelişkin değildir. Böyle olunca da erkek öfke birikimini şiddet şeklinde ifade etme yoluna başvurur." ***

Bu iki kavram ışığında meseleye baktığımızda eğitimin araçsallaştırıldığı kanaatine pekâlâ varabiliriz. Peki, kim veya kimler araçsallaştırıyor? İşte kritik soru budur ve bu soruya verilebilecek cevaplar bizi eğitim ve şiddet konusunda doğru çözüme yöneltebilecektir.

Çocuğa şiddet, çocuk şiddeti, ebeveyn şiddeti, aile içi şiddet, şiddet, şiddet... Şiddet bir eğitim konusudur.

Çocuğu eğitme görev ve sorumluluk kime aittir? Devlet bu sorumluluğun neresindedir? Devlet çocuğun maliki midir?

Eğitimin ve şiddetin ölçütü nelerdir, mutabakat var mıdır?

Görüleceği üzere birçok soru var düşünmeye değer. Bu sorulara doğru cevaplar bulmak da biz eğitimcilere düşmektedir. Hatta düşünmekten öte bir vazifedir.

Aksi hâlde "ama" kelimesi ile başlayan ifadeler gerçekçi bir çözüm olamayacağı gibi çocuğun istismarı bahanesiyle çocuğun şiddete maruz bırakılmasına devam edilecektir. Bu durum, yasal olabileceği ancak gerçek insan haklarından yoksunluğu ortadan kaldırmayacaktır.

Eğitim Şiddeti Azaltır mı?

Şiddetin eğitilmiş insanlar tarafından uygulanması eğitimsizlere göre insanı daha fazla şaşırtır. Eğitilmiş kesim arasında şiddetin artmasının sebebi ego kabarmasıdır. Eğitilmiş kişi, eğitimin neticesi olan insanî erdemleri taşımayıp 'Ben özelim ve üstünüm!' duygusuyla hareket eder ve kendi fikirlerini karşı tarafa empoze etmeye kalkışırsa sonuçta çatışma yaşanır. Eğer karşıdaki de eğitimliyse ve kendini ezdirmiyorsa ilişki savaş hâlini alır. Eşler arasında şiddet yaşanmaması için eğitim uygun ahlaki erdemlerle birlikte gelişmelidir.

Eğitilmiş kesim nitelemesi ile kastedilen ahlaki erdemlere sahip kişi tam olarak örtüşmüyor. Çünkü okullarımızda ahlaki erdemler verilmiyor. Gerçek şu ki okula gitme süresi fazlaştıkça şiddet azalmamaktadır. Doğru ifade budur.

'Her şey incelikten, insan kabalıktan kırılır.' şeklinde bir atasözümüz vardır. Yani şiddet ve kabalıktan kırılma özelliği, sadece insana aittir. İnsanlar,

konuştuğlarında karşılarındakine zarar vermemek için 'Acaba bunu söylersem karşımdaki nedüşünür?' sorusunu kendilerine sormalıdır.

'Bazı kimseler, karşıdakinin hislerini önemsemeyip onu sinirlendirdiğinde, kendisini 'gol' atmış gibi mutlu hissediyor.' Bu davranış biçimi yeterli ahlaki olgunluğa ulaşamamışlığın göstergesidir.

Eğitilmiş kişiyi başkalarını suçlamak yerine kendi kimlik ve kişiliğini ezmeden, problemi nasıl çözebileceğini düşünmelidir.

'Dayak fakir ve cahil ailelere göredir' miti gerçektir.

Araştırmalar, banka hesabı olmayan evli kadınların, hesabı olanlara göre daha çok dayak yediklerini göstermekteyse de ekonomik bağımsızlık sanıldığı gibi şiddeti azaltmaz. İnsanların olaylara yaklaşımları değişmedikçe -ne kadar paraya sahip olunursa olunsun- şiddet, şekil değiştirerek devam eder.

"Şiddeti ahlâk ve maneviyat eğitimi önler"

Burada çözüm olarak düşünülen bir husus da tarafların kültür düzeyini yükseltmektir. Bu sebeple aileler, kız çocuklarını okutmaya özen gösterip 'Kızımın bir mesleği olsun, kocası kendisine şiddet uygularsa kendini daha kolay savunsun.' diye düşünürler. Bu durumda kadın kendini güvende hissettiğinden, en küçük bir sürtüşmeyi bile kısa sürede evlilik tartışması hâline getirebilir. Bunun dışında, eğitimsiz bir kadın da kocasıyla pekâlâ güzelce geçinebilmektedir. ****

Sanılanın aksine yapılan araştırmalar göstermiştir ki Batı toplumlarında da şiddet oldukça yaygındır. Avrupa Birliği Temel Haklar Kurumu'nca yapılan bir araştırmaya göre Batı toplumlarında şiddet oldukça yaygındır. Birinci sırada Danimarka, Finlandiya ikinci, üçüncü sırada ise İsveç bulunmaktadır. ****

Şiddetin arttığı iddia edilen ülkemizde bu ülkelerin eğitimde model olarak değerlendirilmesi ise düşündürücüdür. Mesele bir sistem sorunudur, model değil! Materyalist eğitim çözüm değil.

Materyalist eğitim şiddete çözüm değil.

İnsanın kişiliğini eğitmek, ona meslek kazandırmaktan; iletişimi öğretmek, ekonomik bağımsızlık sağlamaktan daha önemlidir.

"Eğitime çok para harcıyoruz." Bu doğru, ancak harcanan para ile elde edilen ürün tatmin etmiyorsa bir daha düşünmek lazım! Nerede yanlış yapıyoruz?

Kalbine iyi, güzel ve faydalı şeyler koyulmayarak tahrip edilen çocuğun kendini ve yaşadığı çevresini tahrip etmesi kaçınılmazdır. Kişi öğrendiği, bildiği şeyi yapar!

Güzel bir kelamı kibar der ki 'biçtiğini beğenmiyorsan ektiğine bakacaksın!'

Demek ki her türlü şiddeti önlemek için eğitim şart. Eğitim fitrata uygun olmalı, önce ahlak ve maneviyat her okul öğrencisine yeterince verilmelidir.

KAYNAKÇA

* Gazâlî'ye göre eğitim Nafi Atuf Kansu, Pedagoji Tarihi, Maarif Matbaası, İstanbul 1939, s. 101; Bülent Çelikel Doktora tezi S. 64

**<https://www.avrupa.info.tr/tr/pr/kadina-yonelik-siddete-dur-de-avrupa-komisyonu-ve-yuksektemsilcisi-tarafindan-kadina-yonelik>

***<https://www.nevzattarhan.com/prof-dr-nevzat-tarhan-her-yonuyle-siddetidegerlendirdi.html>

****<https://npistanbul.com/siddet-nerdir-her-yonuyle-siddet/4356>

*****https://www.bbc.com/turkce/haberler/2014/03/140305_ab_kadin_siddet; <http://www.milliyet.com.tr/yerel-haberler/istanbul/kadina-siddet-vakalarinda-turkiye-avrupa-ulkelerinin-gerisinde-12486865>

ÖZGÜRLÜK GERÇEKTEN ÖZGÜRLÜK MÜ?

Günümüzde özgürlük; medyanın diziler, reklamlar ve TV programları aracılığıyla insanlara mutlu bir hayatın yolunu açan; model alınacak, özenilecek, adeta bütün sıkıntılardan kurtaracak bir iksir gibi sunduğu ve sorgulamaksızın benimsetmek gayesiyle yücelttiği bir kavramdır. Özellikle yaşadığımız şu son çeyrek yüzyıla baktığımızda bu konuda da büyük mesafeler kat ettiklerine üzülen şahit olmaktayız. Bu tesirle gençlerimizde ve kadınlarımızda bir özgürlük sevdası aldı başını gidiyor.

İrkçi emperyalizmin hemen hemen tüm dünyada her alanda hâkim kıldığı neo-liberal politikalar; daima kazanmak, zengin olmak, ön planda olmak ve amaca ulaşmak için her yolu meşrû kabul etme" anlayışını zihinlere yerleştirmiştir. Bunu başarabilmek için kullandığı en etkili vasıta ise medya gücünü kullanmaktır. Medyanın kullandığı en etkili silah ise garabet bir "özgürlük" kavramı olmuştur. Bu garabet özgürlük anlayışını yerleştirmenin önündeki en büyük engel ise ahlaki ve

manevi değerlerdir. Öyleyse ahlâki ve insanî yoldan sapmasına rağmen hep kazananın "iyi" insan olarak tanımlanması gerekir ki bu engel yıkılabilsin. Daima kazanmak ve zengin olmak da ancak tüketim aracılığıyla ulaşılabilecek bir durumdur. O halde insanlık bir tüketim toplumuna dönüştürülmelidir.

Tüketim toplumlarında insana ve insan hayatına dair her değer bir meta olarak pazara sürülebilir. İnsanlara daha fazla tükettirebilmek için hangi değerlerden, nasıl yararlanılması gerektiği, büyük şirketlerin bütçelerinden ayrılan korkunç miktarlarda paraların desteğinde önemli bir çalışma konusu olmuştur. Çünkü tüketiciler birçok marka ve ürünü satın almaya onların somut işlevlerinin ötesinde, psikolojik yönlendirmelerle ikna edilebilmektedir.

İrkçi emperyalizmin medya yoluyla sunduğu -içerisinde şöhret olmuş markalara ve kapitallere esareti barındıran- garabet özgürlük anlayışını en kolayca kabul ettirebileceğini gözüne kestirdiği kitle ise kadınlar ve gençlerdir.

Sahi günümüz gençlerinin ve kadınlarının özgürlük adına istedikleri şey nedir? Hiçbir otoritenin düşünce ve davranışlarını kısıtlamaması, ya da emir veya yasaklamada bulunmaması değil mi? Kadın özgür ve para kazanan güçlü bir fert olmalı ki, istediği marka ve ürünü dilediği gibi satın alabilsin, herkesten farklı olduğunu ele âleme özgürce gösterebilsin. İsteddiği tatile istediği gibi gitsin ki herkesin yapmaya cesaret edemediğini özgürce nasıl yapabildiğini cümle âlem görsün. Gençler özgür olmalı ki ebeveynlerinin kendilerinden uymasını istedikleri inanç değerleri ve gelenekler yıkılsın. Çünkü olanla idare etmeyi, şükretmeyi, kanaat etmeyi, başkasında olana göz dikmemeyi telkin eden iman ve gelenekler tüketimin, dolayısıyla sömürünün önündeki en büyük engeli teşkil etmektedir.

Hâlbuki Kur'an bize asıl özgürlüğün Allah'a kullukta olduğunu İmrân'ın karısının (Hz. Meryem'in annesi) lisanından aktarıyor. "İmrân'ın karısı: "Rabbim! Karnımdakini tam hür olarak sana adadım, benden kabul buyur. Şüphesiz sen işitensin, bilensin." demişti." (Âl-i İmrân; 35)

İşte görüldüğü gibi ırkçı emperyalizmin günümüzde medya yoluyla telkin ettiği özgürlük tezgâhı Allah'a kulluk gibi bir özgürlükten uzaklaştırıp insanları kendine köle yapma gayesinden başka bir şey değildir.

Yıkılan bu geleneğin enkazı altında kalmış kadınlarımız ve gençlerimiz aslında nasıl bir esarete mahkûm edildiklerinin farkında bile değiller. Kocasının durumundan dolayı kızına; "Kızım sana başka koca mı yok? Şu sümsüğün kahrını ne diye çekip duruyorsun?" diye kendince akıl öğreten annenin özgürlük anlayışı bu hakikat-ten ne kadar uzak!

Ya kendisinden habersiz telefonunu kurcalayan kocasına "Benim özelime karışamazsın." diye çıkışan kadının özgürlük anlayışı... Evlendikten sonra anne-babasıyla beraber yaşamak istemeyen, daha ilk evlilik teklifinde bulunurken müstakbel eşinin önünde yere diz çöküp "Benimle evlenir misin?" diyen kocaların özgürlükten anladıkları gerçekten özgürlük müdür?

Türk Dil Kurumu'nun özgürlük tarifi ise, bizi bir başka boyuttan özgürlüğe bakmaya yöneltiyor. TDK özgürlüğü şu cümlelerle tarif ediyor: "Herhangi bir kısıtlamaya, zorlamaya bağlı olmaksızın düşünme veya davranma, herhangi bir şarta bağlı olmama durumu, serbestî. Her türlü dış etkiden bağımsız olarak insanın kendi iradesine, kendi düşüncesine dayanarak karar vermesi durumu, hürriyet..." Türk Dil Kurumu özgürlüğü tarif etmesine böyle tarif ediyor da "Her türlü dış etkiden bağımsız olarak kendi iradesine kendi düşüncesine dayanarak karar verebilen" kim var diye düşünüyorum da bu tarife uygun "özgür" ilk ferdin iblis olduğunu görüyorum. İblisi Rabbine secde etmekten alıkoyan hiçbir dış etki yoktu. Herhangi bir varlık veya başka

bir şeytan gelip ona iğvâ verip yoldan çıkarmamıştı. Rabbi onu Âdem'e secde etmeme hatasından vazgeçirmek için defalarca ikaz etmesine rağmen hiçbir tesir altında kalmaksızın "özgürce" kararını vermiş, uygulamış ve artık o bir şeytan olmuştu. Onun için artık düşünce ve fiillerini sınırlayacak hiçbir ölçü, hiçbir kural, hiçbir yasaklama olmayacaktı. Hatta kıyamete kadar ömrüne de bir sınırlama olmayacağına dair yaşama garantisi de almıştı. Başka bir ifadeyle şeytan "Herhangi bir şarta bağlı olmadan, dış etkilerden bağımsız" olarak aldığı secde etmeme kararında diretince, Rabbi şeytanı artık özgür bıraktı ama bu özgürlüğün bedeli olarak onu lanetledi.

"Allah insanları ve cinleri kendisine kulluk etsinler diye yaratmış, onların fıtratına 'kul olmayı' mizaç olarak yerleştirmişti"

Oysaki Allah insanları ve cinleri kendisine kulluk etsinler diye yaratmış, onların fıtratına "kul olmayı" bir mizaç olarak yerleştirmişti. Şeytan bu kalıba, bu ölçüye uymayı reddetti. Ancak Âdem (A.S) babamız da rabbinin kendisine koyduğu sınırı, verdiği ölçüyü, getirdiği kısıtlamayı dışardan bir şeytanın kandırmasıyla unutmuş, bir defaya mahsus olmak üzere kul olmanın şartını ihlal etmişti. Ancak fark şu ki, Âdem (a.s.) babamız özgürlüğün felakete götürdüğünü idrak etmiş, kul olma şuuruyla sahip çıkmanın yegâne kurtuluş yolu olduğunu şeytanın uğradığı akıbetten tam manasıyla anlamış-

tı. Haddi zatında kendisini kandırıp bu hataya düşmesine sebep olan şeytan olmasına rağmen, o asla şeytanı suçlamadı bile... Kendi nefisini ayıpladı ve "Rabbimiz biz nefislerimize zulmettik. Sen bizi bağışlamaz, bize merhamet etmezsen elbette biz hüsrana uğrayanlardan oluruz." (A'raf, 23) diye kendini ayıplayıp suçladı. Günlerce, aylarca ağladı, rabbi kendilerini affedinceye kadar gözyaşları döktü.

Kulluk sınırı içinde kalanlar hata ederse şefkat tokadıyla ikaz etmesi Rabbimizin âdettullahıdır. Bu yüzden Âdem'i (a.s.) kulluğun bedeli olarak, hak edip kazanarak girmek üzere cennetinden geçici olarak çıkardı ve yer yüzüne indirdi. O da bir daha hataya yeniden düşmeden, kul olmanın bütün gereklerini yaparak rabbinin cennetine yeniden avdet eyledi.

Kulluğun sınırını aşmak isteyenleri özgürleştirip, tabiri caizse; ipini salıvermesi de sünnetullahtandır. Böyle salıverilenler de özgürlüğün tadını(!) çıkarıp şımarır. Bu şımarıklığıyla kendisiyle beraber nicelerini peşinden sürükleyerek, varıp toslayacağı cehenneme kadar gider... Gider ama düştüğünde artık onun elinden tutup kaldıracak kimsesi olmaz...

Allah bizi insan olarak yarattı ve özgür olmayalım diye kul yaptı. En çok sevdiği insana da "kulum" dedi. O (s.a.v.) ve bütün peygamberler kulluğu o kadar sevdi ki, Rabbi onun hayatında ne varsa; söylediği sözden aldığı nefese kadar ölçü veriyor, kısıtlamalar getiriyordu ama O'nun sınırları dâhilinde olmak O'na tarifi imkânsız haz ve mutluluk veriyordu.

Velhasıl-ı kelam, bir karar vermek zorundayız; özgürleşip (Neûzü billah) lanetlenelim mi, kul olup gerçek özgürlüğe-hürriyete, kurtuluşa vuslat mı bulalım?

GAZİ SÜLEYMAN PAŞA VE MİLLÎ GÖRÜŞ

Osmanlı Devleti'nin kurucusu olan Osman Gazi'nin torunu, Orhan Gazi'nin büyük oğlu ve başveziri, İzmit valisi Süleyman Paşa'nın Gazi Süleyman Paşa, Başvezir Süleyman Paşa, Şehzade Süleyman Paşa, Trakya Fatih Gazi Süleyman Paşa gibi bir çok unvanı var.

Osman Gazi 1326 yılında vefat ettiğinde, Şehzade Süleyman 16-17 yaşlarında idi. Babası Orhan Gazi devrinin en mühim şahsiyetlerinin başında geliyordu. Amcası Alladdin Paşa başvezirlikten istifa edip uzlete çekildiğinde, babası Orhan Gazi'ye başvezir olmuş, hemen hemen tüm fetihlere ve gazalara katılmıştır.

1337 yılında İzmit'in (İznikmit) fethinde ordunun başkumandanı idi. İzmit'e vali tayin edildi. Vali ve Başkumandan olarak diğer değerli kumandanları ile beraber İzmit, Sakarya, Bolu ve çevrelerindeki yerleşim yerleri, baş döndürücü bir hızla fethedilip devlete katılıyordu. Bizans'a bağlı tekfurluklar ve hatta Bizans ordularına karşı mücadele ediliyordu.

Osmanlı Devleti'nin doğusunda yapılan bu fetihler 1340'lı yılların sonlarına kadar devam etti. Karadeniz Ereğlisi'nden Kastamonu'ya; Geyve'den Taraklı, Göynük, Nallıhan, Mudurnu, Akyazı, Hendek'e kadar; Beypazarı'ndan, Gerede, Çağa'ya (Yeniçağa) kadar; Şile'den, Samandıra'dan neredeyse Üsküdar sahillerine kadar; İzmit'ten Marmara sahillerine, Biga'ya kadar uzandı. Fetihlerin hızlı gelişmesi genelde Osmanlı, özelde Süleyman Paşa'nın fethettiği yerlerdeki Müslim olsun, gayrimüslim olsun halka adalet hizmetlerinin tam olarak götürülmesi, İslami esasları en güzel şekilde yürürlükte tutması; can, mal, ırz ve namus emniyetinin tam olarak sağlanması, ticaretin ve ziraatın serbestçe yapılmasının sağlanması dolayısıyladır.

Çünkü halk Bizans zulmünden bıkmış durumda idi. Osmanlı mücahitlerinin başarılarının sebebi ise Bey'inden başkumandanına ve askerine kadar azim, gayret, fedakârlık ve hevesle ellerinden geleni yapması ve Allah'ın yardımına müstehak olmaları idi.

Doğu tarafı böylece tabii sınırlara ulaşınca Orhan Bey 40'lı yaşlara

gelmiş bulunan başveziri Süleyman Paşa'yı devletin batı tarafındaki işleriyle görevlendirdi. Önce Süleyman Paşa'nın çabaları ile Karasi(Balıkesir) Beyliği sulh yolu ile Osmanlı'ya katıldı. Böylece Osmanlı sınırları batıda da Ege ve Çanakkale Boğazı'na dayanmış oldu.

1354 yılında Süleyman Paşa babasının emri ile Çardak'ta sallar inşa edip bin askerle Trakya'ya geçti. Doğudaki fetih hızı batıda da tekrarlanıyordu. Başta Bolayır olmak üzere fetihler peşpeşe gerçekleşiyordu. Gelibolu, Şarköy, Keşan, Mürefte, İpsala, Malkara, Tekirdağ ve daha da ileri Edirne yakınlarına ve neredeyse İstanbul surlarının dibine kadar fethedildi. Fetihler bu hızla devam ederken Süleyman Paşa 1359 yılında bir savaş tatbikatı veya av sırasında tökezleyen atından düşerek şehit oldu. Bolayır'a defnedildi.

Şehzade Süleyman Paşa çok iyi yetişmiş bir ilim ve cihad adamıdır. O devrin tarihlerine göz attığımızda yaptıklarının destansı bir dille anlatıldığını görürüz. Çağdaşı ve adaşı Mevlüd-ü Nebi şairi Süleyman Çelebi ve diğer şairler; Evliya Çelebi'den tutun, Hoca

Sadettin'e ve Namık Kemal'e kadar nice tarihçiler onun kahramanlıklarını dile getirirler.

Bu yıl 658'incisi yapılan ata sporu Kırkpınar güreşleri onun yiğitlerinin ortaya koyduğu destansı sahnelerden doğmuştur. İyi yetişmiş bir kumandan, bir lider, ilim adamı, baba şefkati ile yöneten bir devlet adamı, cihad lideri, keramete varan hâlleri ile gerçek bir hocadır. Osmanlı'nın kurucularından biridir. Trakya Fatihi olarak İslam sancağının Viyana kapılarına ve bütün Akdeniz'e dikilmesinin yolunu açan bir kahramandır. Avrupa'da yapılan nice fütuhat onun ilk adımı ile başlamıştır.

Erbakan Hocamızın ona benzeyen bir çok yönü vardır. Ne yazık ki kendisini gençlerimiz bu yönüyle neredeyse hiç bilmemektedir. Bırakın gençleri, tarihçiyim diyen çok hocalar bile onun fütuhatını tam olarak bilememektedir.

Süleyman Paşa'yı bu unutulmuşluktan mutlaka kurtarıp milletimizin hafızasını tazelemek gerekir. Fethettiği bütün yerleşim yerlerinde eserler bırakmıştır. Camiler, çeşmeler, medreseler, hanlar, hamamlar ve benzeri yapılar ve külliyeler onun ismi ile anılmaktadır.

"Şehzade Sultan Süleyman, hem vezir, hem şahımız

Geçtiler Rumeli'ye sal ile, arttı şanımız
İleri, ileri haydi ileri

Alalım düşmandan eski yerleri."

Coşku ile dinlediğimiz bu marş, Şehzade Süleyman Marşı olarak da bilinir ve o kahramanın anılarını anlatır.

Lider Erbakan Hocamızın Millî Görüş tarifi ile tarihe baktığımızda Süleyman Paşa Millî Görüş'ün öncü isimlerinden, hem de en önde gelenlerden birisidir.

Şimdi anlatacağımız olay ise günümüzle ilgilidir:

Gazi Süleyman Paşa'nın fethettiği ve hâlen eserleri ile dolu, nice tarihî şahsiyetlerin de medfun bulunduğu, manevi havası çok güçlü şehirlerden bir

tanesinde bulunan Anadolu Gençlik Derneği yöneticilerimiz, onu ortaokul ve lise öğrencilerine tanıtmak üzere bir dizi program hazırlayıp ilgili Millî Eğitim birimine teklif etmişler. Millî Eğitim Bakanlığı'nın bu nevi faaliyetleri teşvik etmesi de dikkate alınarak bu teklif hemen kabul görmüş. Tarihler belirlenmiş, zaman dilimleri ayarlanmış.

Konferansçı olarak da acizane, Süleyman Paşa konusunda bugüne kadar icra ettiğimiz konferanslar, yazdığımız makaleler ve yaptığımız televizyon ve radyo programlarımız olması hasebiyle bize teklif ettiler. Bunu öğrencilerimize bir hizmet olarak kabul ettiğimizi teşekkürle karşılayıp ücret bile istemeden koşarak geleceğimizi ifade ettik.

Belirlenen tarihte hazırlığımızı yapıp

yola çıkacağımız anda AGD başkanımız bizi arayarak Millî Eğitim'in ilgili birimlerinin birtakım bahanelerle programı iptal ettiğini ağlamaklı bir lisanla bildirdi. İleri sürülen bahanelerinin geçerli olmadığını, asıl sebebin ise fısıltıyla kendisine "Ekrem Şama'nın bir Millî Görüşçü olması, bazı yazılarında eleştirel lisanlar kullanmış olması olarak söylendi." diye bildirdi.

Meğer son gün internetten bizi incelemişler, Millî Görüşçü olduğumuz ortaya çıkmış(!) Anlaşıyor ki ilgililer makamlarının telaşında olarak yukarıların gözünde kusur sayılabileceğini düşündükleri adımları atamıyorlar. Olan da evlatlarımıza oluyor.

Böylece, tarihte Millî Görüş önderi bir kahramanın bugünün Millî Görüşçüsü tarafından anlatılmasının engellenmesi gibi bir garabet işlenmiş oldu. Eğitimin kalitesi, öğrencilerimizin tarihimize, gerçek dünya ve aktüalite ile ilgisi yönüyle dünya devletlerinin çok gerisine düştüğümüzün sebeplerini bizce burada da aramamız gerekir, diye düşünmek lazımdır.

Bugün Çanakkale şehitliklerini ziyaret edenler, hemen yanıbaşında Bolayır'da yatan bu aziz kahramanımızı da ziyaret edip hatıralarını yad etmelidir. Etmeliler ki 1915 yılında Çanakkale'den geçmek isteyen düşmanlarımız ilk önce Bolayır'daki Süleyman Paşa'nın türbesini bombardımana tabi tutup yerle bir etmelerindeki maksatlarını kavrayabilsinler.

Yazımızı Gazi Süleyman Paşa için yazılmış bulunan, onun güçlü maneviyatını vurgulayan bir şiirin bir beyti ile noktalayalım:

"Keramet gösterüp sūya seccade salmışsın,

Yakasın Rumeli'nin dest-i takva ile almışsın."

Unutulmuşluğa terk edilen nice kahramanlarımızın hatırlanarak şanlı tarihimizin gençlerimize doğru şekilde öğretilmesi gerekliliğinin artık anlaşılması dileğimizle...

ÖZEL OKUL GERÇEĞİ

Konforlu yaşam hayallerinin gelecek kaygısıyla süpürüldüğü ülke gerçeğinin tam ortasında bulunmanın zaruriyetini yaşıyoruz.

Özel okul, yaklaşık on beş yıl öncesine kadar paralı sınıfın kendi yaşam tarzına uygun kişilerin kulüp edasıyla bir araya gelmesi ile oluşturdukları kurumlardı. Bunların, parasal gücün verdiği imkânlar ile devlet okullarının veremediği imkânlarla kavuşmayı amaçladıklarını zannederdik. Aralarında, disiplin sağlamaya çalışan hocalara "Senin maaşını benim babam veriyor!" diyebilecek kadar hadsiz öğrencileri de görünce durumun fiziksel kalite kadar, şuur kalitesini de içinde barındırması gerçeği ile karşı karşıya kaldık.

Öğrencilerin tamamını kastetmiyoruz, elbette aralarında zenginliğin hakkını veren bir aileye mensup, çok kaliteli eğitim görmüş ve görmeye de devam eden gençlerimiz de var çok şükür.

Özel okul uygulamalarının "eğitimde fırsat eşitliği"ni tam ortasından parçalıyor olması bir yana, toplumdaki ortalama eğitim başarısının üzerinde özel bir başarı gösterememesi olayın daha derin boyutlarda gözden geçirilmesi gerektiği inancı doğurmaktadır. Çok uzatmadan varılması gereken sonucu -en azından benim açımdan- hemen belirtmeliyim ki, okulların fiziksel imkânları ne kadar en son model teknoloji ile donatılmış olursa olsun,

öğretmen ve öğrenci ruhundaki şuur donanım kalitesi kendini sürekli yenileyen bir enerji hâlini almadan ülkenin katma değerine bir emek sunamaz.

Burada karşımıza manevi ve kültürel anlamda iki sorun çıkıyor: Kültür ve şuur faktörleri.

Kültür ve şuurun insan duruşundaki adını "nitelik" olarak tanımlarsak eğer, karşımıza nitelik yönüyle hiç de yeterli olmadığı her alanda belli olan bir nesil ile karşı karşıya kaldığımızı fark ederiz. Gerek MEB gerek MEB'e bağlı özel eğitim kurumlarının hepsinin amacı nitelikli insan yetiştirmek.

Cumhuriyet tarihimize birlikte Osmanlının devamı olarak süregelen nitelikli insan yetiştirme amacımız MEB için siyasi slogan, Özel Okullar için reklam afişi olmaktan öteye geçemeyince sahneye "öz güven" adına şımarık bir eğitim çocuğunu çıkartmış oldular. Küstahlığın, ağzına geleni söylemenin, büyüklerine karşı fütursuzca hareket etmenin adına "özgüven" denince, insanı üretim için harekete geçiren "edep" sahipsiz, öksüz, yetim kaldı. Her şey yaklaşık on beş yıl önce özgüvenin sahne alması ile başladı.

Hatta iş o hâle geldi ki özel okullardaki reklam uygulamaları, çocuğunu özel okula gönderemeyen velilerde de bir özentî hâlini alarak ithal edilmiş ama deneysel gözlemi yapılmamış birçok bilgi, gerçek ve sosyal kimliğimizin bir

parçasıymış gibi anne babalara yerleştirilmeye başlandı. Bu tuzağa maalesef şuurlu olarak gördüğümüz birçok rehber ve psikolog olarak çalışanlar da dâhil oldu.

Durumu hemen bir örnek ile açıklamaya çalışalım: İlkokul birinci sınıf çocuklarında çocuğun okul ödevlerine ve okuma yazma programına uyum sağlaması için annenin babanın bütün işlerini bırakıp akşam olunca çocukla beraber çalışması ya da çocuk ders çalışıyorsa ebeveynlerinde kitap okuyarak çocuklarla birlikte ders çalışıyor havasına girmesi, tavsiye ediliyor. En kısa ifade ile anlatırsam eğer çocuğun öğrenci kimliği oluşturmaya dış etmenlere bağlı kalırken ebeveynin çocuğun varlığına bağlı kalması ergenliğin ilk yıllarından yetişkinlik hayatını da içine alacak şekilde dayanıksızlık, terk edilme, güvensizlik veya suiistimal şemalarının tetiklenmesine veya doğmasına sebep olacaktır.

Tanıdık bir diğer örnek "Çocuklarınızla arkadaş olun." önerisi. Birkaç yıl bu öneri birilerinin sosyal deneyi olarak toplumda gözlemlendi. Ortaya anne baba rol karmaşası arasında, kim olduğuna dair tanım yapmakta zorlanan, kimlik arayışında bir gençlik çıktı.

Bu türden örnekler gösteriyor ki eğitim alanında kendi Millî Görüş projelerimizi hayata geçiremezsek başka kültürlerle ait eğitim disiplinlerinin sosyal deney sahası hâline geliveriyo-

ruz. Oysa gerek hadis kaynaklarımızda gerekse Hz. Ali'den (ra) rivayet edilen insan fitratına dolayısıyla psikolojik kodlarına en uygun tavsiye hazinelerimiz var. Her biri mucizevi bilgi değeri taşıyan "Çocuklarınızla 7 yaşına kadar oynayın; 15 yaşına kadar onlarla arkadaş olun, 15 yaşından sonra ise istişare edin." sözünü Hz. Ali (ra) bize miras bırakırken çerçevesi duvar süsü olarak kullanalım diye bırakmadığını eminim her Müslüman bilir.

Verilen bu örneklerin ışığında basit bir siyasi slogandan, janjanlı bir reklam uygulamasının ardından toplumsal olarak gençliğin şuurunda nasıl bir infial meydana geldiğini tasavvur etmenizi öneririm.

Kültür ve şuur anlamındaki bir diğer erozyon Müslüman bir ülke olarak İslam şuurumuzda gerçekleşmektedir. Artık Cuma namazına giden gençliğimizin sayısında bir artış olduğunu kabul edebiliriz. Bu artışla birlikte kadınların giydikleri pantolondan giymiş, kulağı küpeli, saçları tokalı geleceğin "androjen toplum" neslinin temellerini oluşturan genç sayısının da artması gözlerden kaçmıyor.

Bu duruma, derdi sadece sınav kazan-dırmak ve para kazanmak olan özel okulların da katkısının olabileceğini kabul etmek gerekir. Yakından bildiğim birçok özel okul öğrencileri ile birlikte Cuma namazı kılmasına rağmen namazın insan ruhuna kattığı şuur ince-liğini anlatan faaliyetlerinin olmaması gerçek anlamda başarı kaygısından doğan gafletten başka bir gerekçe ile açıklanamaz. Gençlerin (delikanlıların) kulağına taktıkları küpeye yorum ve açıklık getirmekten çekinen özel okul din dersleri öğretmenlerini tanıması olmak, dinî hassasiyetlerimizin sosyal önceliği konusunda çok da iç açıcı bir görüntü vermiyor.

Mekkeli müşriklerin içinde de bir kısmının namaz kılması gibi-"Onların Kâbe yanındaki namazları da ısıklı çal-madan ve el çırpmadan başka bir şey değildi." (Enfal, 8/35) ayeti ile sabit ol-duğu üzere- ısıklı ve el çırpmadan başka bir şey değilken bizi bekleyen tehli-ke gelecek zamanlarda camilerimizde kılınacak namazında bize nebevi sün-netten miras kalan şekilden bağımsız yeni bir tarif almasıdır. Şuur ve eksen kaymasında "özel" veya "devlet" eği-timinin katkıları konulu bir panel ve inceleme yapmanın tamda zamanıdır.

Eğitimin çalışma sahası insanın yaşam alanıdır, hedefi insandır; insandaki be-densel, zihinsel, kalbi, ruhi ve akli me-kanizmaları potansiyeline uygun gelişt-

tirmektir. Önceki yazılarımdan itibaren hep belirtmeye çalıştığım gerçek ise biz, dünyada esen kapitalizmin em-peryal fırtınasında çocuklarımızı sade-ce zihin ve beden anlamında geliştiren onların insan olmasına vesile olan kalp, ruh ve akıl mekanizmalarının varlığını bile unuttuk, belki de kasıtlı olarak unutturulduk. Ayrıca uygulanan eğitim sisteminin de zihinsel anlamda yeteneklerimizi ne kadar geliştirdiği tartışılır.

Bu durum karşısında özel okula para-sını veren bir ebeveynin, karşılığında test başarısını görmek istemesi doğal görülürken çocuğun et ve kemikten bir robot hâline geldiği belki de artık hiç fark edilmeyecektir. Çünkü toplumun önceliği kalp şuurlanması yerine zihin-sel etkinlerle sınav soru çözen öğren-ciye sahip olmak.

Böylesine bir girdabın içinde oldu-ğumuza işaret eden zihinsel uyarımı, kalbi uyanışı, ruhsal paylaşımı sağla-yan kanaat önderlerimiz yok artık. Ya birçoğunu kaybettik - Yeri gelmişken bu önderlerimizden biri olarak kabul ettiğim Mehmet Şevki Eygi Hocamızı

"Toplumsal önceliği kalp şuurlanması yerine zihinsel etkinlerle sınav soru çözen öğrenciye sahip olmak"

rahmet ve minnetle anıyorum.- ya da hayatta olanlar sokağa çıkamayacak kadar sokağın arsızlığından saklanır hâle gelmişler. Özgüven(!) sahibi bir toplum olarak bu türden kişilere çok kolay bir şekilde "Sana ne?" diyebil-yoruz. Sözüm ona "birey" olmuş olu-yoruz. Çok yazık! Soru çözen neslimiz bir derece oluştu ama "sorun çözen" neslin son damlalarını da kıymetlerini bilmeden kurutuyoruz. Neslimiz soru çözüyor ama sorun çözemiyor artık.

Biz; toplumsal şuur ve kültüre, eğitimin katkısını anlamaya ve özel okulların bu oluşumun içindeki yerini incele-meye çalışırken ebeveyn, öğrenci ev ve okuldaki daha önemli olanaöğret-menlerimizi unutmamalıyız. Meseleye

sadece özel okul açısından yaklaştı-ğım için devlet okulundaki "147 hattı" ile sessizlik hipnozuna girmiş kardeş-lerimden bahsetmeyeceğim. Şuurlu bir nesil ancak şuurlu öğretmenler ve şuurlu ebeveynler tarafından yetiştirilir. KPSS sınavını kazanmadığı için özel okullarda devlet maaşından çok az bir maaşla çalıştırılmaya mahkûm bırakılan (geneli için durum böyle), sınavı kazanmış olsa bile kadrolu de-ğil sözleşmeli olarak çalışmak zorun-da olan bir öğretmen grubunun özel okula mecbur kalarak çalışması düşük motivasyon sebebidir.

Okulun ve ebeveynin yüksek beklenti-lerinin, motivasyonu düşük öğretmen-ler tarafından karşılanmaya çalışılması ise büyük bir çelişkidir. Gelirden kastı-mız kendi evlerine, konforlu arabalara sahip olacak bir maddi kazanç tabii ki değil. Okulun dışında ek iş yapmak zorunda kalmaları toplumun özel ders ihtiyaç talebinin varlığını gösteriyor. Kapatılan dershanelerin yeri, özel ders talebi ile farklı şekilde dolmaya devam ediyor. Öğretmenlerimiz ise bu açıktan meydana gelen talebi ek iş fırsatı ola-rak değerlendiriyor. Çünkü kazancı bir ev geçimine yetmiyor.

Kaygısı dünyalık başarı olan veli ve okul grubunun bir araya gelmesi ile birlikte zihinlerde gerçek anlamda, ön-celikle iş garantisi, yüksek gelir, kari-yer, makam, otoriter güç gibi tamamen neslin geçim kaygısı üzerine kurgulan-mış savaş zihinlerde başlamıştır artık, hem de barışı ve geri dönüşü olmaya-cak bir kararlılıkla.

Çünkü her yıl üniversite sınavına giren 2 milyon 600 bin öğrenciden ilk 25 bini neredeyse beklemeden iş bulma ga-rantisi olacak bölümlere, sonraki 150 bine kadar olan dilim ise sıralama puanına göre kalan bölümlere yerleş-iyor. Anne babalar mevcut ülke şartları içinde çocuklarının hangi şartta olur-sa olsun, gerek girişim gerek zanaat gerekse tarım ve hayvancılık dâhil olmak üzere pek çok dalda iş kurma veya bulma imkânlarının olduğuna inanmıyor. İşte bu gerçeğin yüklemiş olduğu panik tetiklemeler ebeveynle-rin elinde imkân olmasa bile maalesef eğitim kredisini kullanarak çocuklarını özel okullara göndermelerine sebep oluyor. Artık okullarda "Senin maaşı-nı benim babam veriyor hoca!" diyen hadsiz öğrenci modelinden "Bana özel ders verir misin?" diyen öğrenci mode-line geçmiş bulunmaktayız.

Eğitim faaliyetlerimiz "devr-i âlem"mo-dunda bu şekilde devam eder gider, ta ki kendi Millî Görüş Eğitim Modelimizin projesini ortaya koyuncaya kadar.

FORMAL EĞİTİM, FORMALİTE EĞİTİM

İddia ediyorum, bu ülkede Millî Eğitim Bakanlığına getirilmiş en iyi bakan, çiçeği henüz burnunda iken "Bakanlık nasıl gidiyor ...?" diyenlere "Şu okullar da olmasa çok daha iyi olacak." diyen bakandır.

Bakanımız daha o günden eğitimin sorununu tespit etmiş, çözümünü de önermiş ama... Galiba okulları kapatmaya gücü yetmemiş ya da koltuk ömrü kifayet etmemiş.

Peki okullar olmasa insanlar cahil mi kalır? Okullarda öğretilenlerle insanların cehaleti giderilmiş oluyor mu? Kitlesel eğitimin olmadığı dönemlerde kurulan medeniyetler gökten mi indiler? Bu soruların cevaplarını düşünmek zihinlerimizin altını üstüne getiriyor.

İnkâr etmemek lazım, zahiren de görülüyor ki okula giden ile gitmeyen bir olmuyor. Fakat buna bizim "program"-ladığımız formal bilgi yükü mü sebep oluyor dersiniz?

Devletin var olduğu yerde kitlesel ve kurumsal eğitim yapılır, tamam. Devletler ve medeniyetler "insan" merkezinde olduğu için devlet işlerinin kalitesi "insan"ı merkeze aldığı oranda kusursuzlaşır. Ve böylece devletler medeniyete dönüşür.

Birçok alanda ve konuda olduğu gibi eğitim meselesinde de taklitçi kurumlarla, artık projelerle, ödünç kavramlarla işlerimizi onarmaya çalışıyoruz. Kendimizi, kendi insanımızı tanıma yoluna gitmekten korkuyoruz, çekiniyoruz.

Eğitim hakkında ön yargılarımızdan bir türlü kurtulamıyoruz. İlk olarak formal eğitimi kutsallaştırmakla işimizi çıkmaza biz sokmuş oluyoruz. Bir devlet kendi insanının eğitimini bir tek forma sokamaz çünkü insanın doğası, yaratılışı buna müsait değildir.

Toplumsal düzenin ve sosyal ahlakın hâkim kılınmasında yasaların ve de

gücünü yasa ve yönetmeliklerden alan tekdüze eğitim sisteminin hiçbir zaman işe yaramayacağı kuralını neden kabul etmiyoruz?

Bir toplumun okullardan başka eğitim alanlarının, eğitim modellerinin, informal eğitim programlarının var olduğu gerçeğini neden kabul etmiyoruz? Eğitim kurumu olmadığı hâlde toplumun vicdanında Diyanetin itibar alanının Millî Eğitimden daha etkili olduğu gerçeğini neden görmezden geliyoruz?

Bizim "aile" ve "akrabalık bağları" gibi kendimize yüz yıl yetecek eğitim modelimiz ve programımız var. Bu yüzden birçok bilinçli aile kendi çocuğunun zekâsını, yeteneklerini ve seciyesini sokakları geçtik, okullardan bile kısakanıyor. Çocuğunu okullara, resmî hakları elde etmek amacıyla göndermek zorunda olduğu için gönderiyor.

Formal eğitimle, tekdüze eğitimle,

kalıp programlarla bu ülkenin genç beyinlerini küçültüyoruz, törpülüyoruz ve asgari seviyede eşitlemiş oluyoruz.

Milletlerin ve medeniyetlerin kök değerleri güncel değerlerinden daha güçlüdür. Yunus Emre'yi Yunus Emre yapan, Hz. Ömer'i adalet timsali yapan, Hz. Ali'yi "ilmin kapısı" yapan değerlerin bilincinde olmadan konuşan boş konuşur.

Bu gömlek bu bedene dar geliyor. Bu eğitim sistemi toplama sistemdir, bu eğitim modelini biz Avrupa'dan ithal falan etmedik, parça parçatopladık. Dolayısıyla sistem zekâsına sahip olmadan, eğitime "insan mühendisleri"nin eli değmeden problemin bu aşamasını halledemeyiz.

Hükûmetlerin ya da Millî Eğitim bakanlarının eğitim adına ilk yapmaları gereken, kendi toplumumuzun sorunlarına ve dolayısıyla ihtiyaçlarına yönelik olarak eğitimin tanımını ve amacını yeniden belirlemek olmalıdır.

Bir düşünsenize okulların amacını zihnimizde kabaca ifade ederken "cehaleti gidermek" diye açıklıyoruz fakat cehaletin tanımı henüz yapılmış değil! Var mı "cehalet" in tanımını duyan?

Sahada "Anadolu insanı"nın gayretiyle programı olmayan fakat formal düzene rağmen uygulanan özveri, insani ve vicdani sorumluluk, sevgi ve şefkat modeli ile çocuklarımız bir nebze olsun okullardan besleniyor?

Millî Eğitim varsa yoksa gücünü sistemden değil, alanda özveri ile çalışan öğretmenlerin mevcudiyetinden alıyor. Bu fedakâr eğitimciler zorluğu ve çileyi tercih ederek ve bazı riskleri göze alarak sistemin dışında bazı başarılarla imza atıyorlar.

Yasalar, yönetmelikler, mevzuat bu değerli eğitimcilerin vicdanlarının ve

icraatlarının çok çok gerisinde kalıyor. Bağış toplamamak ile okulu ayakta tutmak arasında kalan müdürler, yavrucakların ailevi sorunlarını gidermeye çalışmak ile okul başarısını sağlamak arasında koşuşturan öğretmenler gibi...

Diğer bir ön yargımız da eğitimi Millî Eğitim Bakanlığına has kılmak. Bir ülkede eğitimden şikâyet ediliyorsa bunun sorumlusu tamamen Millî Eğitim Bakanlığı değildir. Eğitim sadece bir tek bakanlığın işi olamaz. Eğitimden bütün bakanlıklar sorumludur çünkü bütün bakanlıkların muhatabı o ülkenin insanlarıdır.

"Bir ülkede eğitimden şikâyet ediliyorsa bunun sorumlusu tamamen Millî Eğitim Bakanlığı değildir. Eğitim sadece tek bir bakanlığın işi olamaz."

Siyaset alanı olarak ya da sektörel olarak eğitimi hayata döndürmek ve ayağa kaldırmak için önce devletin işine konsantre olması gerekiyor, bütün bakanlıkların mutabakatıyla eğitimin amacının bir cümle ile yeniden belirtilmesi gerekiyor.

Bir defa, bir çocuğun 24 saatinin sadece 6 saati okulda geçiyor. 18 saat bu çocuk, bir insan olarak nelere maruz kalıyor, neleri benimsiyor, kimlerden etkileniyor? Çocuklarımızın 18 saatinde hangi bakanlıklar etkili oluyor?

Şu bir gerçek, çocuklarımız eğitim kurumlarından ve eğitimcilerden hiç mi hiç etkilenmiyor. Öğrenci okulu formalite, yasal zorunluluk ya da resmî prosedür olarak görüyor ve okulu hesaba katmıyorken biz, eğitim verdiğimizizi ve görevimizi yerine getirdiği-

mizi sanıyorsak yanılıyoruz, formalite olmaktan öteye gidemiyoruz.

Okullarda öğrencinin benliğine, kimliğine ve kişiliğine dair dersler yok. Öğrenciler bu eksikliği çizgi film kahramanlarından, dizilerden, magazin dünyasından karşılıyor ya da sokak siyasetinin yarattığı kahramanları yücelterek kimlik ve kişiliğini tanımlama yoluna gidiyor.

Oluşan popüler kültür ve sokak kültürünün yayılmasında akran baskısı ve sosyal medyakatalizör görevi yapıyor ve yeni neslin "yeni nesil kimliği" pekişmiş oluyor.

Eğitimin amacı bilgi ve teknoloji ise bunları üretmek yerine ithal ediyoruz, bilgi ve teknolojinin sadece nesnesi oluyoruz. Ahlak, toplumsal ahlakımız yerin dibine batıyor, erdemse bireyselleşiyoruz ve haz ve tutkularımızın bağımlısı hâline geliyoruz.

Huzursuz insan sevgisi adına bir satır bilgi öğretmiyoruz, insana ve insan fıtratına düşmanlık edercesine insanın kutsiyetine alternatif değerler arıyoruz. Millî ve manevi duygulara yozlaşıyoruz ve giderek Deist oluyoruz. Toplumsal değerler ise gittikçe değersizleşiyoruz, insan olmaktan çıkıyoruz.

Kitlesel eğitimin bizi götürdüğü yeri biz bilmiyoruz ama bize bu sistemi bahşedenler çok iyi biliyor. Küresel emperyalizmin ve evrensel kültürün çok kolay yönlendirdiği kitleler ve modern köleler hâline geliyoruz.

Formal eğitim, modern eğitim gibi formalitelere gerek yok! Demek ki okullar olmasa eğitim çok daha iyi olacak bu ülkede.

BİR “EVİ” İHYA EDELİM BİN “EVİ” İLGA EDELİM

S evgi evi,
Şefkat evi,
Sığınma evi,
Huzurevi,
Bakımevi,
Aşevi...

Aklıma ilk geliverenler. Bir ayrıntı ile başlayalım. Bu evleri sıralarken Net’ten yazılışlarını kontrol ederek yazdım. Bir kısmı bitişik bir kısmı ayrı yazılmış. İlk akla gelen intiba kökleşmiş müesseseleşmiş olanlar bitişik yazılı. Yani toplumsal hayatımızda yarım asırdan fazladır varlar, lügatlere geçişinden belli. Yerel yönetimlerin de bir proje olarak bunları türetmesiyle sayıları epeyce kabarmış. Osmanlı’nın son döneminde de benzer kurumların kurulmuş olduğunu bir cümle ile hatırlatmış olalım. Bu “ev”lerin kesinlikle iyi niyet çerçevesinde bir ihtiyaca binaen kurulduğundan ve çok masum girişimler olduğundan zerre şüphem yok. Çünkü bizim geleneksel yaklaşımımızda hep bir masumiyet ararım. Kurumlar, icatlar, ekonomi, üretim hep bir ihtiyacın fonksiyonu olarak ortaya çıkmıştır, insan odaklıdır, vakıf medeniyetinin izleri vardır. Bugünkü kapitalist düzen gibi canavarlaşmış ve pragmatik değildiler hiç şüphesiz. O nedenle modern zamanlar için bu iyi niyeti gösterme saflığında bulunmayacağım. Zira biz epey bir zamandır kirlendik. Kirlenmeye ve bataklığa saplanmaya da devam ediyoruz.

Varsayalım ki hepsi de iyi niyetin bir uzantısı olarak tesis edildiler ve geliştirildiler, toplumsal hayatımızda kalıcı yerler edindiler. Bugün hatırı sayılır bir kesim, kendi yaşlılığını huzurevinde öngörüyor. Mevcut fotoğrafta bu “ev”ler

insanımızı ne kadar mutlu etti, ediyor bunları sorgulamak gerekmiyor mu? Kabaca, bu evlerin insanı mutlu etmediği söylenebilir. Bayramlarda evladı gelmedi diye iki gözü dört çeşme ninelerimizi görmemeniz mümkün değil. Bu yazının kaleme alınma düşüncesi bu konuya odaklanmayı hedefliyor. Önermemizi bunun üzerine bina etmek istiyoruz. Bu evler çözümün bir parçası olarak ihya edilmiş olabilirler ama son tahlilde insanımız bu evlerde mutlu ve huzurlu değil. Bir sığınma evinin, şiddete maruz kalmış bir haneden ziyade bir emniyet vazifesi görmesi, bir mazluma kucak açması, bir canı kurtarması elbette yadsınamaz. Ancak hadiseye 360 derece her vecihten baktığımız zaman nihai anlamda bu kurumların kesin ve fitri çözümler olduğunu söyleyemeyiz.

Bazen çözüm olarak sunduğunuz ve istisnai haller için düşündüğünüz durumlar, yanlış niyetli ellerde veya istismar edildiği zaman, maksadını aşır çözümü bir parçası olmaktan çıkar ve problemin bir paçası haline gelirler. Çözüm diye üretilen yapılanmalar bir “Çanak tutma” işlevi görürler. Ve bunu biz ferasetle bakmadığımız zaman asla göremeyiz. Hatta bu ferasetli bakışa bile burun kıvrıdığımız, itirazlar ettiğimiz, “yok artık daha neler” diye isyan ettiğimiz bile olur. Bugün bir ferasetli sesin kendini yırtarcasına hakikati bangır bangır bağırmasıyla yeni yeni Allah’a savaş açmış olduğumuzu fark ediyor değil miyiz? Yüzeysel bir bakışla da kadına yeni anayasa düzenlemesinde pozitif ayrımcılık verilmesi kulağa hoş gelmiyor muydu? Düzenbazlar bizi tam da bu duygusal damarımızdan vuruyorlar. Herkes toplumumuzun merhamet damarını sömürüp mağdurları oynamadı mı? Toplum mühendisliği olduğu besbelli popüler hareketler özünde bizi manipüle etmiyor mu?

Allah'ı Teala bit hayvancığını "bu işte bir bit yeniği var" ifadesini kullanalım diye, bu hayvancığı bir yenik açması için mi yaratmıştır. Hikmetini biz bilemeyiz ama akl-ı selime, İslam'ın genel prensiplerine, ferasetli bir kalbe ters gelen şeylerde "bit yeniği" aramanın çok faydalı bir yol olduğunu söyleyebiliriz. Hatırlayın on yıl kadar önce "Mevlana" ile ilgili yoğun bir kampanya başlatılmıştı ve ardından bir çapanoğlu çıktı. Hoşgörü kültürü, uzlaşma zemini, Medeniyetler buluşması, diyalog, hizmet, kavramları da hemen hepimize sempatik gelmiyor muydu? Kafası farklı çalışan, sorgulayan, iman dolu sinelere ihtiyaç var.

Son yıllarda aileye ilişkin farkındalığın oluşması sevindirici bir gelişme. Bazı STK'ların yaşadığımız yılları "Aile yılı" ilan etmeleri ve aileyi ayakta tutma adına platformların oluşturulması, bu platformlara liderlik eden, bu konuyu dert edinen güzel insanların varlığı ve çabaları her türlü takdiri hak ediyor. Biz en önemli unsur yapıtaşı aileyi hatta doğru ifade ile geniş aile'-yi kamil manada yaşatabilseydik bugün ihtiyaçmış gibi görünen kurumların hiç biri olmayacaktı. Bebeler bakıcı kadın elinde, çocuklar kreşte, anneleri işte, babaları belki ek işlerle beraber birkaç işte, yaşlılar huzurevinde, eşinden ayrılmış kız evlatlar sığınma evinde olursa geriye ailede kim kalıyor Allah aşkına?

Hani demiş ya bir adam, yavrusuna tay, dışisine kısırak, erkeğine aygır denen şeyin adı ne? At nerede? Bugün sosyal medya ve akıllı telefonlar marifetiyle bizi atomize edenler, bireyciliği bireyselliği kutsayanlar belli ki "AİLE DEVLETİ"ni yıkmak istiyorlar. Bunu yıkmak demek kökümüze kibrit suyu dökmüş olmaları demektir. Zira emperyalizmin hedefleri öyle ileri ki; nesli kurutmak, kısırlaştırmak, kanserle öldürmek, savaşlarla dünya nüfusunu azaltmak artık komplo teorisi değil. Sabahın seherinde ya da gecenin ayazında işe gitmek için durakta beklediği her halinden belli olan, özellikle tesettürlü kardeşlerimi gördüğümde ciğerimin yandığını söylemeliyim. Hangi el bizim kadını evimizden çıkardı, örtüsüne giyimine kuşamına şekil verdi el uzattı ve kendimizi kaybettik. Elin gavuru kilometrelerce öteden bizim evimizin içine mahremiyetimize uzanıp bizi kılıktan kılığa soktu.

Aile; bence en çok hak eden karşılığını bulan bir ifade ile fitri bir kurumdur. Üzerine tanım koymak bile istemiyorum. Yurt, yuva, ev, pansiyon, otel, misafirhane değil "EV"dir; tüten bacadır, insan için en uygun yaşam alanıdır. Balık için derya ne ise İnsan için YUVA odur. Uzun ara evinizden ırak kaldığınızda ağzınızdan ilk çıkan söz nedir. İnsan evi gibi var mı deriz değil mi? "BİR EV"i hakıyla inşa edemezsek

bizi bireylere ayırıp bitirecekler. Ne kapitalizmin bırakınız etsinler, bırakınız yapsınlar başı boşluğu ne de toplama kampını andıran Komünar toplum örneği mutlu edemez bizi. Bizi İslam Yuvası mesud eder. Sosyal Denge ismiyle Adil Düzen üzerine teorik çalışmalar yapan Süleyman Akdemir Bey, siyasal katılımı anlatırken aileyi ekonomik bir örgüt olarak yanlış bir şekilde tanımlıyordu. Eksik ve hatalı bulduğumu, çekince koyduğumu söylemeliyim.

Aile total ve çatı bir kavramdır. Biyolojik açıdan usul ve furu'un bir arada yaşadığı, şu arka arkaya rastgele değil bilinçli sıraladığım kavramları muhtevildir aile kavramı.

İlim, ekonomi, siyaset, ahlak ile ilgili boyutları vardır ailenin.

Nesilden nesile bir kültür ve medeniyet, ailede neşvü nema bulur ve aktarılır.

Bir sığınma barınmadan çok öte bir şeydir.

Bazı alimler ilmini anne babasından almıştır, ilk hocaları ebeveynidir insanın. Bazı şirketler, adı üzerinde, aile şirkettir ve soy isimleri ile markalaşırlar bazı aileler. Ailede tencere

bir kaynar ve kese birdir. Aynı tase çorbaya

uzanan eller paylaşmanın azizliğini de iyi bilirler. Öyle mendebur aileler vardır ki dünyayı ve ulus devletleri bile yönetirler. Bazı siyasiler babalarının mirası üzerinden siyaset yapma hevesi güderler mesela. Hanedanlık ve saltanat ne demekti, tarihte siyasi amaçlı evlilikler nasıl rol oynuyordu hatırladık mı? Çoğu sanatkar ve zanaatkarın üstadı piri babası değil midir? Meşayih-i Kiram, Piran-ı İzam Hazeratı'nın hatta Peygamberani İzamın çoğu bir aileden çıkma değil midir? Ailenin yıkılması İnsanlığın yıkılmasıdır. Kopan sadece aile bağları değil tarihle köklerin kopmasıdır. Geniş ailelerde bereket saydığımız evin büyükleri; aynı zamanda o evin nasihatçisi, terbiyecisidirler. Onların hikayeleri ile nesilden nesile şifahi kültür ve gelenek yaşanır.

Aile biterse, çoğunluğu köpekler ile yaşayan, neredeyse nüfusun yarısı insanın babasını bilmediği bir sefihliktir netice. Tıpkı Avrupa gibi... Sekilerleşme belası sadece bizi değil batıyı da vurdu. Onlar da bu sömürü düzeninin kurbanı oldu. 80-90'lı yıllarda "Cosby Ailesi" ve "Küçük Ev" gibi yabancı yapımlar onlar tarafından izlenip ihraç ediliyordu dünyaya. O filmlerde bile iyi yanından bakarsak bir aile sıcağı vardı.

Medeniyetimizi inşa yolunda aile, gömleğin doğru iliklenmesi gereken ilk düğmedir. Adına aile, yuva dediğimiz ama çekirdeği değil -çekirdek aile kavramı oldum olası itici gelmiştir- geniş makbul olan, bereket ve hayır kaynağı olan o haneyi, "ev"i ihya edebilirsek diğer "ev"lerin çoğu işlevsiz ya da gerçekten ihtiyaç düzeyinde kalacaktır. Bu ihya edilmiş insanlar için bu cihanda da, saadet kaynağıdır.

CİNSİYET EŞİTLİĞİ Mİ DEDİNİZ?

Bir Müslüman olarak inancımız, yerde ve göklerde bilmediğimiz bilmediğimiz ne var ise bunların tamamının yaratıcısı, maliki, düzenleyicisi, planlayıcısı Allah-u Teala'dır. Allah-u Teala tarafından yaratılan varlıkların hepsi, kendilerine verilen görev ne ise yaratıldığı andan görevi bitinceye (ömrü sona erinceye) kadar görevlerini yerine getirmektedir.

Buna "sünnetullah" diyoruz. Bütün varlıklar sünnetullah çizgisine göre dünya kulvarında serüvenini sürdürmektedir. Hiçbir varlık diğer bir varlığın görevine müdahale etmemektedir, belirlenen plan dâhilinde görevlerini yerine getirmektedirler. Üzerinde yaşadığımız Dünya da bu yaratılanlar arasındadır.

Dünyadaki varlıklar üç kategoride ele alınmaktadır; bitkiler, hayvanlar ve insanlar. Bitkiler tek boğumlu kromozoma sahip varlıklardır. Hayvanların kromozomlarında çift boğum vardır, insanlarda ise üç boğumlu kromozom vardır.

Hiçbir canlı varlığın kromozomu yapısal değişikliğe uğramadan nesilden nesile aktarılır. Yani bitkilerin kromozomu hayvanlara, hayvanlarınki de insanların sahip olduğu kromozomlara dönüşmemektedir.

Kromozomlardaki ortak birinci boğumlar canlılık özelliği, ikinci boğumlar hareket kabiliyeti, diğerlerinde olmayan üçüncü boğum ise insana akıl ve irade-i cüziye özelliği kazandırmaktadır.

İnsan bu artı özelliğiyle, Kur'an-ı Kerim'in ifadesiyle "eşrefi mahlukat" olarak yaratılmış, kendisine birtakım özellikler verilmiştir. Bunlar faydalı - zararlı, iyi - kötü, doğru - yanlış, adalet - zulüm nedir, bunları ayırt etme özelliğidir.

İnsan yaratılışı gereği imtihana tabi tutulacağından diğer varlıklardan farklı yaratılmıştır. Bu sebepten dolayı dünya kulvarında insan dışındaki tüm varlıklar insanlığın hizmetine sunulmuştur. İnsanın bu imtihanı "hak - batıl mücadelesi" şeklinde olmaktadır.

Bu özellikleri kullanma durumuna göre insan, dünya yolculuğunda ya "hak" tarafında ya da "batıl" tarafında olmak şeklinde boy göstermektedir. Sonunda, kendisine verilen sorumluluk sonucunda ömrü sona erdiğinde bu iki yoldan biri üzerinde öbür âleme gidecektir.

Ya yaratıldığı format üzere eşrefi mahluk ya da esfel-i safilin (en aşağı yaratılış) olarak gidecektir ve ahrette dünya kulvarında yaptıklarından sorguya çekilecektir.

Yaratılan varlıkların tamamı çift olarak (erkek- dişi) olarak yaratılmış ve böylece devamlarını sağlamaktadırlar. İşte insan da bu amaçla kadın ve erkek olarak yaratılmıştır. Bu nedenle insan dediğimiz varlık dünyaya geldiğinde birtakım haklarla doğarlar. Bu hakları inancımız penceresinde ele aldığımızda (kadın - erkek ayrımı gözetmeksizin) şöyle zikredebiliriz.

Dünya yolculuğunda insanlık tarihinde peygamberlerin insanlığa öğrettiği doğru hak anlayışı, batılın takip ettiği yanlış hak anlayışı olmak üzere iki türlü hak anlayışı ortaya çıkmıştır.

Peygamberlerin insanlığa öğrettiği doğru hak anlayışı dört sebepten doğar:

1. İnsan olmak hak sebebidir. Cenab-ı Hakk'ın bütün insanlara verdiği temel insan haklarıdır.

a. Herkesin hangi inançtan, hangi ırktan dinden ve renkten olursa olsun yaşama hakkı vardır.

b. Herkesin ırz ve namusunun korunması hakkı vardır.

c. Herkesin mülkiyet hakkı vardır. Alnının teriyle kazandığı helal kazancını kimsenin elinden alamayız.

d. Herkesin aklının korunması hakkı vardır. Akıl insanlığı kurtaracak olan en son can simididir. Bunun korunması insanlığa yapılacak en büyük hizmettir.

e. Herkesin inanç hürriyeti vardır:

I- İfade hürriyeti,

II- Aynı inancı paylaşan insanların bir araya gelerek cemiyet kurma, örgüt kurma hakları,

III- İnancını öğrenme ve öğretme hakları,

IV- İnandığı gibi yaşama hakları,

Cenab-ı Hak bütün insanlara eşit olarak bu hakları vermiştir. İnsan olmak, bu hakların sahibi olmak için yeterlidir.

2. Emek hak sebebidir. Ben çalışmışım, sizin nimetinizi artırmışım, külfetinizi azaltmışım. Bu bana hak kazandırır size vecibe doğurur. Hak böylece emek ile kazanılır.

3. Rıza ile yapılan mukavele bir hak sebebidir. Beraberce oturmuşuz bir anlaşma yapmışız. Karşılıklı vecibelerimiz var, bunlar bize hak doğurur.

4. Adalet hak sebebidir. Üç kişiyi çalıştırmışsınız aynı işi yaptırmışsınız. Birine 500 TL yevmiye verdiyseniz öbür ikisine de 500 TL yevmiye vermeniz gerekir. Adalet bunu gerektirir.

İşte hak bu dört sebepten doğar, başka hiçbir sebepten dolayı hak doğmaz. İnansın inanmasın, dünyaya gözünü açan her insan bu haklara sahiptir.

Batıl yolu temsil edenlerin inandıkları, insanlara telkin ettikleri ve uyguladıkları hak anlayışına gelince bu yanlış hak anlayışına göre de hak dört sebepten doğar ama bu sebepler farklıdır.

1. Kuvveti hak sebebi sayar. "Kuvvetim var, yapabiliyorum, öyleyse istersem yaparım." der. Kuvvet Hakk'ın emrinde olduğu müddetçe bir değer taşır, izzet ve şeref taşır. Hakk'ın karşısına geçtiği zaman insan zalim olur, yaptığı zülüm olur. Bu sebepten dolayı kuvvet hak sebebi olamaz.

2. Çoğunluğu hak sebebi sayar. Çoğunluk bende, öyleyse mutlaka benim dediğim olacak. Oysa azınlığın da insan olması hasebiyle temel hakları vardır. Bu hakları çoğunluk olanlar çiğneyemez. Çoğunluk ayrıca bir hak sebebi değildir.

3. İmtiyazı hak sebebi sayar. Ben beyazım, sen siyahsın; ben arabaya bineceğim, sen ite-
ceksin. Ben yerliyim sen taşralısın; ben hükmedeceğim, sen köle olacaksın. İnsanın kendisinde imtiyaz görmesi batıl bir düşüncedir. İnsanlar temel haklar itibarıyla eşittir, imtiyaz hak sebebi olamaz.

4. Menfaati hak sebebi sayar. Benim menfaatim var başka bir ülkede, öyleyse oraya girebilirim; bu benim hakkımdır diyemez.

"İnsan hakları yönüyle insanlar arasında farklılık yoktur ama sorumluluk yönüyle farklılık vardır."

Bu nedenle temel insan hakları yönüyle insanlar arasında herhangi bir farklılık yoktur ama sorumluluk yönüyle farklılıklar vardır. Kadın ve erkek arasında da sorumluluk yönüyle farklılıklar vardır. Kadın ve erkek beden yapılarından ses tonlarına, duygu dünyalarından düşünce âlemine, sahip oldukları bedensel güçten suret ve şekillerine kadar birçok noktada farklı yaratılışa sahiptirler. Ayrıca sosyal hayatta da kendilerine yüklenen görevler açısından birbirlerine eşit olmaları mümkün değildir.

O hâlde günümüzde kadın erkek eşitliği konusundaki söylemler inancımıza ve insan fıtratına aykırı söylemlerdir. Kadın ve erkekler birbirlerine muhtaç olarak yaratılmışlardır; kendilerine yaratanın biçtiği role uyarak, kadın ve erkek olarak birbirlerini tamamlar ve hayatlarını devam ettirirler.

"Cinsiyet eşitliği" dediğiniz şey insan haklarının içerisinde mündemiçtir, yeter ki biz insana insan nazarıyla bakmasını bilelim. İnsanı yaratan ve insan ile ilgili her şeyi tanzim edenin yasaları gereği kadın, kadın olarak erkek de erkek olarak bu dünyada sadece kendilerine biçilen "kulluk" çizgisinde yaşamlarını sürdürme gibi yükümlülükleri vardır.

OKUMA SEFERBERLİĞİ BAŞLATILMALI

Çevrenize bakınız. Öğretmen, öğrenci, din görevlisi, memur, gazeteci, esnaf, çiftçi... görüştüğünüz kişileri yoklayınız. En son hangi kitabı okuduklarını sorunuz. Aytardır, hatta yıllardır hiç kitap okumayanların bulunduğunu göreceksiniz, hem de bol miktarda. Peki Müslüman bir toplum, insanlığa ilim irfan öğretmiş bir milletin çocukları böyle mi olmalı?

Yeryüzüne inen ilk ayeti "Oku!" (Alak, 1) diye emreden bir dinimiz var. İlk inen ayetlerde ikinci anahtar kelime "alleme", öğret anlamında; üçüncüsü "bi'l kalem", "kalemle yaz" demek.

Okuyan "bilgi" edinir, aydınlanır, ideal bir hayat ölçülerine sahip olur. Bilgi, kişinin kendinde saklı kalmayacak, bildiğini başkasına öğretecek. Efendimiz (s.a.v), "İlmin zekâtı onu bilmeyene öğretmektir." buyurur. Bilginin "yazılı" hâle getirilmesi, onun kalıcılığını sağlar. Söz uçar, yazı kalır. "Kalemle yaz!" (Alak, 4) emri bu yüzden önemli. Bilgiyi sadırlardan (göğüs, kalb) satırlara aktaracağız ki geleceğe intikal etsin.

Kur'an'ın yazılı hâle getirilmiş bir kitap olduğunu unutma-

yalım. Ne kadar güzel, elden ele dolaşma imkânı var. Daha çok okunma imkânı oluşuyor. İmam-ı Azam Efendimiz (r.a) "El-Fıkh'ul Ekber"i yazdı, yüz yıllardır okuyup faydalaniyoruz. İmam Gazali (k.s) "İhya-yı Ulûm'id Din"i yazdı, faydalanmayı sürdürüyoruz.

KUR'AN "ÇOK OKUNAN" DEMEK

Kutsal kitabımız Kur'an'ın adı, "ka-ra-e" fiil kökünden türemiş, "çok okunan" anlamında. Ayrıca, "birbirine eklemek, katmak" anlamı da var ki okuyuşun "devamlı" olması gerektiğini hatırlatıyor. "Toplamak" anlamı da var, çünkü Kur'an emirler, yasaklar, müjdelere, uyarılar, ayetler ve sureleri bir araya getiren, toplayan bir kitap. İnsanı olgunlaştıran bütün bilgiler o kitapta.

"Allah insana bilmediğini öğretti." (Alak, 5) buyrulur. Allah, Kur'an-ı Kerim'i göndererek insanın ihtiyacı olan bütün bilgileri öğretti. O kitap doğru anlaşılmalı diye içimizden bir Peygamber gönderdi. Kur'an'ı birinci elden öğretme görevi Efendimiz'in (s.a.v) "Ben muallim olarak gönderildim." (İbni Mace) buyurması bu yüzden.

Elinde Kur'an-ı Kerim gibi bir hazineyi bulunduran bir ümmet dünyanın öncüsü olur, güneş misali insanlığı aydınlatır. Müslümanların gerilemesiyle dünyanın neler kaybettiğini bir bilseniz! Onun için Hint ulemasından Hasan en-Nedvi'nin yazdığı, İFESO'nun yayınladığı "Müslümanların Gerilemesi İle Dünya Neler Kaybetti?" adlı eseri mutlaka okuyun ki ilk emri "oku" olan bir dinin okumayan mensupları olmaktan kurtulalım.

KİTAP MEDENİYETTİR

Toplumların gelişmişlik seviyesi ve kültür düzeyinin ölçüsü kitaptır yani basılan ve okunan kitap sayısıdır. İlim ve irfanda ilerlemiş toplumlar çok okur, kitapla arkadaş gibidirler. çünkü kitap bilgi kaynağıdır; en güzel, en sağlıklı öğrenme aracıdır.

711'de Müslümanlar İspanya'yı fethetti. O topraklarda Endülüs Medeniyeti'ni kurdular. Başşehir Kurtuba'da dünyanın en gelişmiş üniversitesini inşa ettiler. Halifenin özel kütüphanesinde 700 bin el yazması kitap bulunuyordu. Kurtuba'nın halka açık kütüphanesinde 1 milyon 100 bin el yazması eser vardı. Bir çiftçi, bir işçi ortalama 3 bin esere sahipti. Bir hocanın, taşınırken 30-40 deve yükü kitabı olurdu.

Örneği çok az görülen bir medeniyet! İmam Kurtubîler, İbni Rüşdler, İbni Sinalar, İbni Haldunlar, İbni Hazmların eserleri üzerine kurulmuştu. 1492'ye kadar sürdü. Tam 781 yıl.

Endülüs'te çok okuyan, kültür seviyeleri yüksek, ilim ve irfanda dünyanın imrendiği Müslüman bir medeniyet vardı. Din ilimleri, mimari, tıp, astronomi, kültür, sanat, edebiyat, her alanda zirveyi yakalamışlardı. Düşmanları bile onlara hayrandı, onlardaki kaliteli hayatı yaşamaya çalışıyorlardı.

OKUMAKLA ARANIZ NASIL?

Aliya İzzet Begoviç, "Kitap özgürlüğe uçmaktır." der. Okuyan toplum geleceğini kendisi belirler. İnançlarından beslenen ideal bir hayat yaşar. Kitaptan uzak toplum öyle mi? O toplum başkalarının belirlediği dünyanın insanıdır. Bir de kendisini "akıllı" ve "çok bilmiş" sananlar yok mu? Kendilerine "sürü" hayatı yaşatan düşmanlarını sevindirirler.

Okumadan öğrenmek, bilmeden hoca olmak mümkün mü? Kitaptan kesilmek ne büyük zavallılık! Cümleleri kırık dö-kük, hayatları kibir ve gurur yüklüdür öylelerinin. "Küçük dağları ben yarattım." dercesine gezer toplum içinde. Okumayan insan suyu verilmemiş ağaç gibidir.

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi eski Öğretim Görevlisi Prof. Dr. Selahattin Turan, "Üniversite mezunlarının bile kitap okumadığı"ndan yakınır: "Bir insan kendini ifade edebilmesi için kitap okumalı. Türkiye çok az kitap okuyor. Öğretmen ve öğretim üyeleri gibi okumuş kesimin de kitap okuma alışkanlığı yok. Sistemin ve kütüphanelerin kitap okutma stratejisi yok. Yılda bir Japon ortalama 25, İsviçreli

10, Fransız 7 kitap okurken Türkiye'de 6 kişiye 1 kitap düşüyor." (Millî Gazete, 10. 02. 2009)

150 senedir okumayan, düşünmeyen, üretmeyen, tüketici konumunda, el ovuşturan bir nesil yetiştirilmeye çalışılıyor. Kitaplar çok kere vitrinleri süslemek için alınıyor. Türkiye bu görüntüyü üzerinden atmak zorunda.

OKUMA TEŞVİK EDİLMELİ

Okumayan toplum düşünce kısırlığından kurtulamaz. Estetik, sanat ve edebiyat zevkinden mahrum kalır. İncelik, kibarlık, nezaket nedir bilmez. Dedikodu üretir, çözüm üre-temez. Kurtuluş ve zaferden nasipsizdir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v) sahabesini bir üniversite özelliği taşıyan Erkâm bin Ebi Erkâm'ın (r.a.) evinde eğitti, Ashab-ı Suffa'da yetiştirdi. O öğrenimli insanlarla gönüller fethetti, zaferler kazandı. Bedir Zaferi'nde esir alınan müş-riklerin her birini sahabeden 10 kişiye okuma yazma öğret-meleri karşılığında serbest bırakması okumanın büyük bir değer olduğunu anlatmaya yeter.

"Okumayan toplum düşünce kısırlığından kurtulamaz. Estetik, sanat ve edebiyat zevkinden mahrum kalır. İncelik, kibarlık, nezaket nedir bilmez. Dedikodu üretir, çözüm üretemez. Kurtuluş ve zaferden nasipsizdir."

Selâhattin Eyyûbî'nin emrinde 300 bin kişilik ordu vardı. O dönemde Kudüs işgal altındaydı. Halk ve ordusu için "okuma seferberliği" başlattı. Okumuş insanlarla Kudüs'ü fethetti. Nice komutanın en çetin savaşlarda bile yanından kitabı eksik etmediğini biliyoruz.

05 Ekim 2019 günü ilginç bir olay yaşandı. Tıp öğrenimi alan Arda Aydemir isimli bir genç "Kim Milyoner Olmak İster?" programının bütün sorularını bilerek yarışı tamamladı. Yarışma sonrası konuşan genç, yılda 150 kitap okuduğunu anlattı. Yarışmadan kazandığı parayla kitaplar alacağını ve daha çok okuyacağını söyledi.

Başta Millî Eğitim Bakanlığı olmak üzere yetkilileri uyarıyorum: Ne olur, şu kısırlığı sona erdirin. Okumayı sevdiremeyen eğitim sistemi başarısızdır. Bütün okullarda acilen okuma seferberliği başlatın.

ALAK SURESİ (1-5) BAĞLAMINDA EĞİTİM VE ÖĞRETİM

- 1- Yaratan Rabbinin adıyla oku!
- 2- O insanı bir alakadan (embriyodan) yarattı.
- 3- Oku! Rabbin en büyük kerem sahibidir.
- 4- O, kalemle (insana yazmayı) öğre-tendir.
- 5- İnsana bilmediklerini de ancak O öğretti. (Alak suresi, 1-5)

Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'e nazil olan bu ilk beş ayette gözümüze çarpan belli başlı kavramlar: Kıraat, isim, Rabb, hilkat, insan, alak (embriyo), ik-ram, talim ve kalem.

Kur'an-ı Kerimde "okumak" anlamın-da kıraatin dışında "tertil ve tilavet" kavramları da kullanılmaktadır. Ancak aralarında elbette ki vurgu farkı vardır. Bunu kısaca şöyle ifade etmek müm-kündür:

Kuran; lafzı, manası ve maksadı ile mü-kemmeldir. Lafzı kıraat, manası tertil, maksadı ise tilavettir."

Kıraat: Toplamak manasına gelmesi hasebiyle sadece bir harfi seslendir-

mek, kıraat değil telaffuzdur. Telaffuz veya lafız; ağızdan çıkan manalı veya manasız tüm şeylere denir. Fakat kıra-at ise en azı kelime, en fazlası kelimelerden oluşan bir lafızdır. Dolayısıyla okuma-nın ilk aşamasına kıraat diyebiliriz ki, Kur'an'ın harflerini bir araya toplaya-rak okumak demektir.

İkra: Oku emrinin ümmî bir Peygamber için üç kere Cibril (a.s.) tarafından ısı-rarla tekrarı, biz ümmet-i Muhammed'e bu sure de iki kere karşımıza çıkmakta-dır ki, bu da okuma eyleminin önemi-ne binaendir. Biz kullar açısından bu iki defa "oku!" emrinin tekrarı bizlere okunası iki temel kitaptan söz ediyor adeta. Biri yazılı olmayan kâinat kitabıdır ki, bunun için okur-yazar olmak ge-rekmez. Varlıkları, cisimleri, nesneleri ve kısaca var olan her şeyi arka plan-larıyla birlikte okuyarak yüce yaratıcı-nın esmasının yansımalarını görebil-mek esastır. Bu bağlamda Peygamber Efendimiz (s.a.v.) kâinatı harf harf, ke-lime kelime, cümle cümle ve paragraf paragraf okuyabilen biri olarak sadece ümmiydi ama hâşâ cahil değildi. Diğeri yazılı kitabı okumaktır ki, o da kelime

olarak "okunası kitap" anlamına gelen en büyük mucize Kur'an-ı Kerimdir. Her birey Kur'an'ın nüzulünden sonra ondan sorumludur. Zira O, tabiri caizse; "hayatın kullanma kılavuzudur."

Alak suresinin bu ilk beş ayetinde Rabbimiz nasıl bir okuma yapma-mız gerektiğini çok veziz bir şekilde Peygamber Efendimiz (s.a.v.)'in şahsın-da biz kullarına emredip bildirmiştir.

İsim: Canlı, cansız bütün varlıkları ve kavramları karşılayan, onları ifade etmemizi sağlayan kelimelerdir. Her varlık ismiyle müsemmadır. Ancak en güzel isimler Allah'ın (c.c.) isimleridir.

"En güzel isimler Allah'ındır. O'na o isimleri ile dua edin. O'nun isimleri ko-nusunda sapanları bırakın. Onlar yaptıklarının cezasını göreceklerdir." (Araf suresi, 180)

Birinci ayette bir incelik vardır ki o da şudur: Burada "Allah" lafzı yerine "Rabb" ismi ve sıfatının kullanılması oldukça manidardır. Çünkü Allah ismi anlam ve muhteva olarak diğer bütün isimleri içerdigi halde, eğitim ve öğre-timle birebir irtibatlı olması hasebiyle

"Rabb" isminin özel kullanılmasını beraberinde getirmiştir. **"R-b-b"** kökünden türeyen bu kelime sözlük anlamı olarak; terbiye eden (eğiten), islah eden (düzelten), mutlak otorite olan, efendi, malik ve sahip olan, üstünlüğü kabul edilen, sözü dinlenip itaat edilen gibi anlamları içermektedir.

İslami terim olarak Rabb; yaratan, var eden olmak ile birlikte; yarattıklarını düzene koyan ve üzerlerine söz söyleme, emretme, yönlendirme, yasaklar ve serbestler belirleme gibi yetkisi de olandır. Bu kelime Allah'ın (c.c.) sıfatlarından ve bu kelimenin hangi anlamlara geldiğini, Rab'lik vasıflarının neler olduğunu bilmeyen bir kişinin ister istemez Allah'tan başka Rabb edinmesi olası bir durumdur.

Dilimizde kullandığımız **"terbiye"** kelimesi, Türkçemizde "eğitim" demektir. Bilindiği gibi eğitim, öğretimden çok daha kapsamlı ve genel bir kavramdır. Yani verilecek veya alınacak olan eğitimin Rabb ile bir bağlantısının olması kaçınılmazdır. Onun için "Rabbinin adıyla oku!" denilmiştir. "Allah'ın adıyla (yani BESMELE ile) başlanmayan bir okumadan (ve eğitimden) hayır gelmez, çünkü maksat hâsıl olmaz." Besmelesiz dünyevi başarılar elde edilse de bunların hepsi mezara kadar sürer ve ondan sonra asla işlemez!

Peki, neden Rabbin adıyla başlanmalı diye sorulacak olursa. Buna şöyle cevap verilebilir: Çünkü yaratan O, yaşatan O, hesaba çekecek olan O, cenneti ve cehennemi olan O, O'nun dünyasında O'na rağmen bir eğitim ve öğretimin sonu fiyaskodur. Rabb kelimesinden sonra Rabbimizin yaratmasının gündeme getirilmesinin sebebi işte budur. Hatta meselenin ciddiyetine binaen eğitim ve öğretim işinin akıllı ve duyu organlarına sahip insan tarafından yapılması gerektiğini hatırlatarak "Rabb, insanı bir alakadan yarattı" buyrulurken 'yaratma' kavramı iki kere tekrarlanıp vurgulanmış oldu.

H-l-k: doğru dürüst planlamak anlamındaki **"hilkat"**, bir şeyi herhangi bir aslı ve örneği olmaksızın yaratmak demektir. Bu kavram aynı zamanda **"ah-lak"** ile aynı kökten gelmesi hasebiyle de karakter, mizaç ve huy anlamını da işin içine katacak olursak bunun fitrata

işaret ettiğini ve fitrata uygun bir eğitim ve öğretimin gerektiğini söyleyebiliriz. Ancak ikinci yaratma kavramı alak ile irtibatlı düşünüldüğünde hammad-desi ebeveynden gelen suların (meninin) ana rahminde birleşip zigota ve rahim duvarına asılıp yapışarak duran embriyoya dönüşmesinden bahsedilirken de insanın aslını yani hammad-desini unutmaması ve işin aslını öğrenmek için eğitim-öğretim görmesini de salık vermektedir.

"Besmelesiz dünyevi başarılar elde edilse de bunların hepsi mezara kadar sürer ve ondan sonra asla işlemez! "

"Oku, Rabbin en büyük kerem sahibidir." Bu üçüncü ayette okuma emri ile Rabb ismi veya sıfatı tekrar edilerek **"ekrem"** (en cömert, ikramı ve ihsanı bol) kavramının kullanılması da, Allah'ın emri doğrultusunda ve Rabbin ismiyle başlanarak verilecek veya alınacak olan eğitim-öğretime mukabil, kulun Yüce Allah'ın ikram ve lütfüne mazhar olacağı müjdesi verilmektedir. Öyle ki, kerem sahibi olan Rabbimiz "kalem"i devreye sokarak onunla öğrettiğini, öğreteceğini ifade etmektedir. "O, kalemle (insana yazmayı) öğretendir." Ayetinde kalemle öğretmek diye tercüme edilen "alleme" fiilinin mastarı olan **"ta'lim"**: Öğrenim ve öğretim demektir. Aynı anlamı veren başka ayetlerde şöyle buyrulmaktadır:

"Sınırsız rahmetiyle varlık âlemindeki her şeye merhamet eden (Allah, Resulü'ne) Kur'an'ı öğretti (insanın anlamasını sağladı)." (Rahman Suresi, 1, 2)

Buradan da anlaşılacağı gibi Rabb olması sebebiyle tıpkı "Allah, Âdem'e bütün varlıkların isimlerini öğretti."

(Bakara suresi, 31) ayetinde olduğu gibi biz yaratılmış olan kullar, yine "Onlar O'nun ilminden, kendisinin dilediği kadarından başka bir şey kavrayamazlar." (Bakara suresi, 255) ayetinden anlaşılacağı üzere, her ne biliyorsak Rabbimizin bildirdikleri kadardır.

Kalem: Kendisiyle yazı yazılan alet demektir. Yüce Allah burada kalemi zikrederek insana birçok açıdan fayda veren yazma nimetine dikkat çekmiştir. Ayrıca Kur'an'da "Kalem Suresi" diye bir surenin olması ve Rabbimizin "Nûn", diye dikkatimizi çektikten sonra: "Kaleme ve yazdıklarına and olsun" (Kalem suresi, 1) buyurması belki de kalemin kılıçtan daha keskin olduğuna işaret etmiştir.

Oku emri ile kalemi birlikte düşündüğümüzde, Yüce Yaratıcımız biz kullarından okur-yazar olmamızı istediği aşikârdır.

Eğer biz kullar Rabbimizin istediği şekilde okur-yazar olursak, başka bir ifadeyle ilmimizle amel bir hayat sürersek O, bize bilmediklerimizi de öğreteceğini bildirip bir nevi vaat etmektedir:

"(Böylece) İnsana bilmediği (hayat ve şariat gerçekleri)ni talim (ve terbiye) edip (öğrenme ve eğitilme imkânı sağlayandır.)" (Alak suresi, 5)

Dünyevileşmenin alabildiğine arttığı günümüzde yapılan eğitim ve öğretimin millî ve manevî değerlerimizden yoksun, tarih ve kültürümüzle örtüşmeyen bir seyir sürdüğü hepimizin malumudur. Gerekli önlemler ivedilikle alınmadığı takdirde birkaç neslimizin daha heba olacağı açıktır.

Çocuklarımızın akademik başarılarına odaklandığımız kadar; duyguları ve duyu organları yitik robotik bir yapıyla karşılaşmak istemiyorsak, yarınlarımızı güvenle teslim edebileceğimiz bir nesli yetiştirmemiz için vermemiz gereken eğitim-öğretimle onların kalplerini ve gönül dünyalarını; maneviyat, ahlak, adap ve imanla güçlendirip zenginleştirmeliyiz. Bunun için kaybedecek hiçbir vaktimiz yoktur; çünkü zaman çok hızlı bir şekilde akıp gitmektedir.

TÜRKÇE ÖĞRETİMİ VE KÜLTÜR DİLİ OLARAK TÜRKÇE

1. Türkçe öğretimi, talimi ve terbiyesi

Öğretim, eğer talim (alıştırmayı, uygulamayı da ihtiva eden öğretim) ve terbiye (edebini-âdabını öğretme, benimseterek yetiştirme) yönleri ihmal edilirse, başarıya ulaşamaz. Bu açıdan bakılınca, türkçe “ders” olmamalı, sırf kurallarla türkçe öğretmeye çalışılmamalıdır. Türkçe her halükârda sınıf geçilen bir ders olmak yerine, yaşanan; şiirle, müzikle, güzel konuşmalarla öğrenilen tabî dil olmalı.

Çocuklarımızı kendi masallarımızla büyütmenin yolunu bulmalıyız. Kültür Bakanlığı iyi derlenmiş, üsluba çekilmiş masal metinlerini külliyat olarak yayınlamalı. Bu metinlerin çocukların ilgisini çekecek şekilde resimli baskıları yapılmalı; seslendirilmiş, görüntülendirilmiş ve hatta çizgi film haline getirilmiş versiyonları hazırlanmalı. Bu zeminde oluşturulan yeni masallar veya benzer edebî verimler teşvik edilmeli.

Ana okulundan başlayarak orta okul sonuna kadar çocuklarımız türkçenin güzel örnekleriyle karşı karşıya bırakılmalı. Çocuklarımıza şarkılarla, türkülerle türkçe öğretmek esas olmalı. Karagöz ve orta oyununda görülen kelimelerin yanlış kullanımı ile ilgili örneklerle benzer tarzda örneklemelerle doğru türkçe konuşmanın, yazmanın önemi vurgulanmalı.

İlköğretim ve orta okul, çocuklarımıza aşırı bilgi yüklenen bir dönem olmamalı. Çocuklarımızın kafasını küçük yaşlarda daha sonra öğrenebilecekleri bilgilerle doldurmak yerine dinlediğini, okuduğunu anlayacak, dil melekelerini geliştirecek uygulamalı, örnekli programlarla yetiştirilmesi esas alınmalı. İlk ve orta öğretim, kitap okuma alışkanlığı kazanılması için en uygun çağ olarak görülmeli.

Konuşmak, dinlemek, meramını doğru ifade edecek şekilde yazmak, ilköğretimin esası olmalı. Türkçe öğrenmek liseye bırakılmadan halledilmeli. Lise devresi, türkçesi mükemmel öğrencilerin bilgilerini geliştirdikleri, üniversiteye hazırlandıkları bir dönem olmalı. Üniversiteye giriş sınavı,

sadece test metodu ile yapılmamalı. Mutlaka dil ve ifade ölçmeye yarar, yazma becerisini göstermeye imkân veren bir uygulamaya geçilmeli. Bu Lisenin son iki yılında da yapılabilir. Son iki yılda bu niteliklerini ortaya koyan gençler test imtihanı ile üniversiteye alınmalı.

1/1. Kitap, kütüphane

Kitap ve kütüphane erken yaşlarda çocuklarımızın hayatında yerini almalı. Sınıf kitaplıkları, okul kütüphaneleri, şehir ve semt kütüphaneleri yaygın şekilde hayatımızın bir parçası olmalı.

İlk ve ortaöğretimde okunacak temel edebiyat ve fikir eserleri listesi hazırlanmalı, bunlar piyasanın istismarına fırsat vermeyecek şekilde Kültür (veya) Millî Eğitim bakanlığınca eksiksiz-tam metin olarak yayınlanmalı. (Uzman bir heyet-ten eserlerin aslına uygun olduğunu belirten belge alan yayıncılar tarafından basılması da düşünülebilir.) Temel metinlerin diline müdahale edilmemeli, eserler ancak kelime açıklamaları veya açıklayıcı notlarla yayınlanmalı. Temel eserlerin seçiminde çocukların yaşına göre terbiyevî (pedagojik) ölçüler dikkatten kaçırılmamalı.

2. Kültür ve medeniyet dili olarak türkçe ve edebiyatımız

Türkçenin bin yılları aşan yazılı metinleriyle bir kültür, medeniyet dili olduğu gerçeğinden hareketle, günlük dilin ve “arı dil” olarak nitelenen daraltıcı yaklaşımların ötesine geçilmesi bir devlet siyaseti olarak düzenlenmeli. Dil devrimi sürecinde arapça ve farsça kelimelere karşı yürütülen ve esasında edebiyatımızın ve düşüncemizin malı olmuş çok sayıda kelimenin dışlanması ile oluşan fakirliği ortadan kaldırıcı programlar uygulanmalı. Bu süreçte bilhassa kavram veya terim mahiyetindeki kelimeler kaybedilmiş, yeni uydurulanlar bunların yerini tutamamış ve sonuçta batı kökenli kelimeler yaygın olarak tercih edilir olmuştur.

Batı kaynaklı kelimelerin dilimizi istilasına karşı ciddi tedbirlerin devreye sokulmasında daha fazla geç kalınmamalı.

Öncelikle devlet dilinde ve öğretim dilinde yaygınlaşan çok sayıda yabancı kelimenin yerine türkçeleri tercih edilmeli. Kanunlar başta olmak üzere devlet metinleri doğru türkçe ile yazılmalı ve batı dillerinden geçen yabancı kelimeler, eğer günlük dile yerleşmemişse kullanılmamalı.

Dil alanında otorite yokluğu, kendini hissettirmektedir. Türk Dil Kurumu’nun üzerine düşeni yapmaması/yapamaması, bu alandaki olumsuzlukların yaygınlaşmasına yol açmaktadır. Birçok alanda terim birliği sağlanamamıştır.

Osmanlıca terimlere karşı yapılan terimler kısmen yerleşmiş, fakat genel olarak tutmamıştır.

Bu durumda latince kaynaklı terimler ağırlık kazanmaya başlamıştır.

Terim farklılaşması kurumlar,

üniversiteler ve

hatta kişiler ölçeğinde devam

etmektedir. Terim birliğinin sağlanamamasının dil ve bilim alanında ciddi meseleler doğurduğu

görülebilmektedir. Terim meselesini makul ölçüler içinde ele alan komisyonlar oluşturularak mutabakat sağlanmaya çalışılmalıdır.

Dünya değişim dönemlerine mahsus ağır gündemi ile bizi kuşatıyor. Her şeye rağmen esas gündemimizi unutmamalıyız. Asırları aşan kudretli bir dilimiz, zengin bir edebiyatımız ve büyük şair ve yazarlarımız olduğu için ayakta ve güçlü olduğumuzu hatırdan çıkarmamalıyız. Dilimizin bize verdiği gücü bilerek, edebiyatımızın bizi ayakta tuttuğunu görerek adımlarımızı atmalıyız.

2/1. Maddî gelişme-Manevî/kültürel gelişme ilişkisi

İktisadımızı geliştirerek refah seviyemizi yükseltiyoruz, maddî varlığımızı artırarak kuvvetleniyoruz. Son 15 yılda Türkiye bu anlamda bir kaç Türkiye oldu. Bu elbette memnuniyet verici. Madden güçlenirken manen (dil, kültür, ilim) ne durumdayız? Maneviyatı münhasıran dinî alan olarak

görmemelidir. Dilimiz maneviyatımızın yapıcısıdır, yaşatıcı-sıdır. Ona verilen zarar, maneviyatımıza verilmiş demektir. İnsan dünyayı kelimeleştirir; kelimelerin dünyasında konuşur, yazar, düşünür ve böylece hayat bulur. Dilin bütün unsurları birbiriyle irtibatlıdır. Her hangi bir ögesi diğerinin varlığı ile değer kazanan bir sistemdir dil. Zincirin bir halkası kırılınca, kopuş umumî olur.

Dilimizin karşı karşıya kaldığı müdahale, anlam alanlarımızın tahrib olmasına yol açtı, zihnimiz ağır hasar gördü. Bunu bilerek, binlerce yıl içinde oluşturduğumuz zengin dille konuşmanın, yazmanın, düşünmenin önemini altını çizmeliyiz. Bir taraftan millete mal olmamış uydurma ve dil zevkine aykırı kelimeler, öte yandan kayıp kelimelerimizin yerine batıdan ithal kelimelerin konulması hali ile karşı karşıyayız. Gerçek ve zengin türkçeyi ancak Milli Eğitimimiz, Kültür Bakanlığımız ayakta tutabilir.

“Manevi/kültürel gelişmenin sağlanamaması, bizi maddi gelişmenin yol açtığı sorunlarla baş etme gücünden yoksun kılar.”

Manevi/kültürel gelişmenin sağlanamaması, bizi maddî gelişmenin yol açtığı sorunlarla baş etme gücünden yoksun kılar. Manevî alanda 3. Köprü'nün mukabili nedir? Marmara'ya, Avrasya Tüneli'ne ne karşılık gelir?

3. Edebiyat kültür ve ilim ilişkisi

Kültürel alan güçlü bir edebiyat arkaplanı olmaksızın yeni hamleler yapma yeteneğini kaybeder. Gerçek bir kültür hareketi ilimle edebiyatın ortak çalışması ile mümkün olabilir. Türkiye'de kültürle edebiyatın, ilimle edebiyatın bağı kesilmiştir. Üniversiteler ilme ruh veren, hayatiyet katan edebiyatı adeta dışlamışlardır. Edebiyatsız bir kültür ruhu-nu, kitleleri kavrayacak hareketliliğini kaybetmiş demektir.

Önemine rağmen edebiyat, sanat ve kültür konuları son yıllarda gündemin en arka sıralarına itilmiştir. Gazeteler

kültür ve sanat sayfalarını iptal etmiş, televizyonlar bu konuları gündemlerinden çıkarmıştır. Edebiyat ve sanat dergileri dar alanlara sıkışmıştır. Türkiye'de her yıl 50 binin üzerinde kitap yayınlanmakta, birçok önemli kitabın yayından konunun ilgilerinin bile haberi olmamaktadır.

Kitap değersiz bir meta haline gelmiştir/getirilmiştir. Devlet kütüphaneleri hizmet bakımından ekseriya 1960'lı yılların anlayışı ile devam ediyor. Belediyeler istisnalar dışında kütüphane kurmaktan uzak duruyor. Başkent Ankara bu bakımdan en kötü durumda olan şehrimizdir. Kütüphanesiz beldenin şehir olmayı hak etmediğini görmek zorundayız. Kütüphane yapmadan üniversite kurmak, ilimle kitabın bağı görmekten gelmek demektir.

Kültür Bakanlığı, hatta Milli Eğitim ve Gençlik Bakanlıkları kitaba ilgiyi yükseltmeyi âcilen programlarına almak zorundadır. Zihin emeği bütün emeklerin üstündedir. Her yıl yayınlanan güzel şiir kitapları, hikâye kitapları, romanlar, fikir eserleri bu bakanlıkların yakın takibinde olmalı. Onların yakın alâkası edebiyata ve dile ilgiyi yükseltmeli. Sinema ve tiyatro alanına Kültür Bakanlığı tarafından yapılan kaynak aktarımı, edebiyat alanına da teşmil edilmelidir. Belediyelerin aynı zeminde çalışmalar yapması, kültürel belediyeciliğin artık ertelenmemesi gerekiyor.

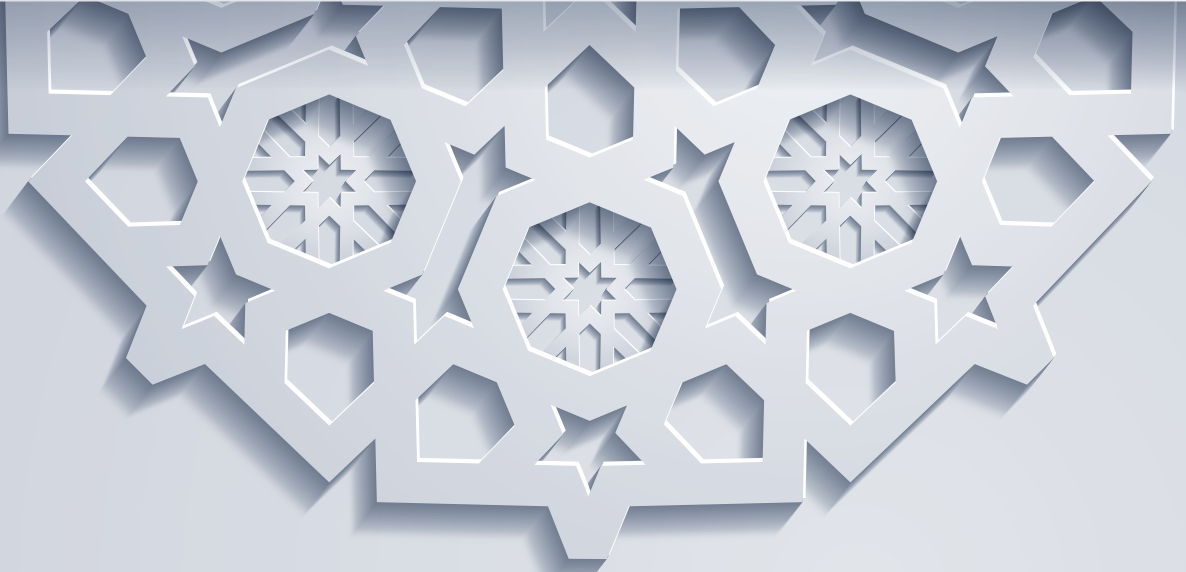
4. Gönüllü kuruluşların yeri ve rolü

Kültürel alanda gerçek gönüllü kuruluşların ciddi anlamda desteğe ihtiyacı var. Türkiye'de sivil toplum kuruluşu denilince ilk odalar, sendikalar hatıra geliyor. Bunlar mesleklerini icra edenlerin menfaatlerini korumak için vardır ve kültürel alanda varlıkları hissedilmez. Gerçek anlamda kültür kuruluşlarına sahip çıkan, destek veren bir yönetim aslında gençlerinin geleceğine, yani ülkenin yarınına yatırım yapıyor demektir. Öğretim diploma ile biter, fakat talim ve terbiye hayat boyu devam eder.

5. Edebiyatımız ve kültürümüz tarihî olduğu kadar günümüze aittir

Büyük dil, edebiyat ve ilim eserlerimizle birlikte büyük şair ve yazarlarımızı toplumun gündeminde tutmak, kimliğimizi ayakta tutmanın önemli unsurlarından biridir. Edebiyatımız ve kültürümüz tarihî olduğu kadar günümüze aittir, bu sebeple günümüzün şair ve yazarlarını, fikir ve ilim adamlarını topluma tanıtmak sürekliliğin altını çizmek bakımından önemlidir.

(3. Millî Kültür Şûrası Dil ve Edebiyat Komisyonu'na tekliflerim)

Hayat Suyu

PEYGAMBERİMİZDEN NASİHAT

Peygamberimizin her bir hadisi, müminler için birer nasihattir. Bizim dünya hayatımız Allah Teâlâ'nın rızasını kazanma imtihanıdır. İtikat ve inancımız, ahlakımız, tabi olacağımız terbiye kuralları, dikkat edeceğimiz iktisat esasları, siyasi tercihlerimiz, beşeri münasebetlerimiz, itibar edeceğimiz hukuk kuralları, aile içi münasebetlerimiz, toplumsal ödevlerimiz; bütün bunların hepsinde Allah'ın rızasını aramak zorundayız. Kur'an ayetleri ve Peygamberimizin hadisleri, bizi Allah'ın rızasına götüren kılavuzlar hükmündedir. Aşağıda mealleri verilen hadisleri okuyalım, düşünelim ve uygulayalım.

MÜSLİM, ZEKÂT 38: Peygamberimizin azat ettiği kölesi Ebu Abdullah Sevban İbni Bücdüd'den rivayet edildiğine göre Allah Resulü(s.a.s) şöyle buyurdu: "Bir kimsenin harcadığı paraların en değerlisi ailesinin ihtiyaçlarına harcadığı para, Allah yolunda cihad etmek için beslediği atına harcadığı para ve bir de beraberce Allah yolunda cihad ettiği arkadaşları için harcadığı paradır.

MÜSLİM, RADA'A 61: Ebu Hüreyre(r.a)den rivayet edildiğine göre Allah Resulü(s.a.s) şöyle buyurdu: "Bir kimse karısına kin beslemesin. Onun bir huyunu beğenmezse, bir başka huyunu beğenir."

TİRMİZİ RADA'A 11: Ebu Hüreyre(r.a)den rivayet edildiğine göre Allah Resulü(s.a.s) şöyle buyurdu: "Müminlerin iman bakımından en mükemmeli, huyu en iyi olanıdır. Hayırlınız, kadınlarına karşı hayırlı olanlardır."

BUHARİ, CUM`A 11: İbni Ömer (r.a)den rivayet edildiğine göre Allah Resulü(s.a.s) şöyle buyurdu: "Hepiniz çobansınız. Hepiniz idareniz altında bulunanlardan sorumlusunuz. Emir (yönetici) çobandır. Erkek ailesinin çobanıdır. Kadın da eşinin evinin ve çocuğunun çobanıdır. Netice itibarıyla hepimiz çobansınız ve hepimiz idare ettiklerinizden sorumlusunuz."

MANEVİYATSIZ EĞİTİMİN ACI MEYVESİ; ŞİDDET

Eğitim ve şiddet kelimeleri aslında birbirine zıt kavramlar olup bir arada olmaması ve birlikte zikredilmemesi gereken ifadelerdir. Eğitmek ve eğitilmek ile öğretmek ve öğrenmek gibi fiiller öncelikle insanlıkla ilgili çok önemli değerler ve hasletlerdir. İlk insan Hazreti Âdem (A.S.)'e eşyanın isimlerini öğreten Yüce Rabbimiz, onu meleklerden üstün tutarak ilim sahibi olmanın değerine işaret buyurmuştur. Bu nedenle ilmin ve ilimden kaynaklanan terbiyenin, yani bilgilenmenin ve bildiğini uygulamanın ilahi ve manevi bir esası bulunmaktadır. Ancak ilim ve terbiyenin ilahi boyutundan uzaklaşıldığında karşımıza şeytani tuzaklar ve bu tuzaklara düşünce de olumsuz sonuçlar çıkmaktadır ki, tıpkı: Hazreti Âdem (A.S.) kıssasındaki "Şu ağaca yaklaşmayın!" ilahi emrine boyun eğmek yerine, şeytanın telkinine kapılarak, emre karşı gelmek suretiyle günah işleyip, ilahi cezaya müstahak olmak gibi.

Asr-ı saadetden itibaren helal-haram, sevap ve günah gibi kavramların yer aldığı din temelli eğitim-öğretimden seküler eğitim-öğretim sistemine geçildikten sonra, hedef ve amaçlarda haliyle değişmiş oldu. Amaç olarak sadece dünyevi boyutu bulunan günümüz eğitim felsefesi ve sistemlerinin, bireyin davranışlarını kontrol altında tutmada ve disiplin konularında çok yetersiz kaldığı ve çözüm üretmede çok zorlandığı muhakkaktır. Çözüm olarak ortaya atılan her yeni sentezin

de kısa bir zaman sonra aşırı tenkitlere maruz kalarak, çöpe atılıp yerine bir başkasının getirildiğine, bir asra yakın bir zamandan beri şahit olunmaktadır.

Önceleri genelde öğrenciler arasında yaşanan, ara sırada öğretmenin öğrenciye terbiye amaçlı uygulaması olarak gündeme gelen şiddet konusu günümüzde tersyüz olmuş durumdadır. Ülkemizde son yıllarda eğitimde şiddet olayının "öğrenciye dayak" boyutundan "öğretmene şiddet" boyutuna taşınması, meselenin ne denli vahim noktalara ulaştığını göstermektedir. Öğrenciye şiddet konusunda hassas olan ve yüksek sesle tepki veren kurum yöneticileri, medya ve kamuoyu; nedense öğretmene şiddet konusunda aynı hassasiyeti gösterip, gereken düzeyde tepki vermemektedir. Öğretmenlere şiddet uygulanması ve onlara karşı işlenen suçların giderek artmasıyla; artık kamuoyunda bir alışa gelmişlik mi oluşmuştur, yoksa eğitim ve onun baş aktörü öğretmen konusu kamuoyunun değer verdiği normlarda alt sıralara mı düşmüştür? Özellikle bu konu üzerinde bilimsel araştırmalar ışığında problemin kaynakları ve bağlantılarını izaha çalışacağız.

Okullarda saldırganlık/şiddet: okul ve öğretmenle ilgili risk faktörleri ve önleme stratejileri konusunda yapılan bilimsel araştırmalar, meselenin çok farklı boyutları olduğunu, sebep-sonuç ilişkileri açısından da kısır bir döngünün yaşandığını ortaya koymak-

tadır. Okullarda saldırganlık ve şiddeti artıran risk faktörleri, dört ayrı alanda incelendiğinde uzmanlar tarafından şu nedenler tespit edilmiştir;

Personel (Öğretmen, yönetici ve diğer çalışanlar) Özellikleri:

- a) Öğrenciye ve aileye karşı olumsuz tutum
- b) Öğrenci davranışlarını yönetme yetersizliği
- c) Öğrenci gelişimi için düşük destek
- d) Yetersiz iletişim becerileri
- e) Saldırgan liderlik tarzı
- f) Sorun/çatışma çözme konusunda yetersizlik
- g) Olumsuz model

Öğrenci Özellikleri:

- a) Okula karşı olumsuz tutum
- b) Zayıf özgüven
- c) Aile yapısı
- d) Düşük akademik başarı
- e) Sosyal uyum yetersizliği
- f) Şiddet mağduru olma
- g) Kontrol edilemeyen öfke
- h) Disiplin sorunları geçmişi
- i) Madde, alkol kullanımı
- j) Kültürel yapısı (iki dillilik, din, etnik yapı)
- k) Gelişimsel zorluklar

Okulun İklimi ve Kültürü:

- a) Adaletsiz uygulamalar
- b) Disiplin politikasının açık-seçik olmayışı
- c) Okulun güvenli olarak algılanmaması (yaygın korku ve endişe)
- d) Cezaya ilişkin kontrol metotlarının sıkça kullanımı
- e) Öğrenci özgürlüğünün sınırlı olması
- f) Yönetime öğrenci-veli katılımı eksikliği

Okulun Fiziksel Özellikleri:

- a) Öğrenci mevcudunun fazlalığı
- b) Bakımsız ve çekici olmayan görünüm (Kırık camlar, korumasız merdivenler, yüksek duvarlar vs.)
- c) Güvenlik önlemleri yetersizliği
- d) Her bölümü kontrol edilemeyecek kadar büyük okul binası
- e) Uygun olmayan okul bölgesi
- f) Okulun sosyal Özellikleri
- g) Sınırlı program seçenekleri
- h) Rekabete dayalı değerlendirme yöntemleri
- i) Zayıf okul yönetimi
- j) Okul-aile işbirliği eksikliği

Yukarıda görüldüğü gibi yapılan akademik araştırmalar sonucunda okullardaki şiddetin çok farklı boyutları ve alt yapısı bulunmaktadır. Ancak burada bireysel, kurumsal ve fiziksel nedenlerin yanında, konunun toplumsal ölçekte; hukuki, ekonomik, siyasal ve kültürel boyutlarının da bulunduğu asla göz ardı edilmemelidir. Çünkü ekonomi, hukuk, kültür ve siyasal irade; eğitimi doğrudan ilgilendiren, onunla doğrudan etkileşim içerisinde bulunan önemli erk ve unsurlardır.

Ekonomik, kültürel, hukuki ve siyasal gelişmelerin neden olduğu toplumsal değişimlerin bireylerin düşünce ve algılarını doğrudan etkilediği önemli bir gerçekliktir. Eğitim-öğretim konusunda eski dönemlere ait öğrenci, öğretmen, veli ve yönetici tiplerindeki değişim son yıllarda gözle görülür bir seviyeye ulaşmıştır. Posmodern düşüncenin giderek hayata daha çok hâkim olduğu 21. yüzyılda her alanda olduğu gibi eğitimde de “ilkesizlik ve kuralsızlık” gitgide yerleşmekte ve bu anormal durum özellikle yeni kuşaklarda önemli oranda rağbet görmektedir. Hele hele Türkiye gibi eğitimin “yazboz tahtası”na döndüğü bir ülkede, eğitim kurumlarının ilkeler ve kurallar çerçevesinde

öğrenci ve veli üzerinde ciddi manada bir yaptırım gücü olduğundan söz etmek, çok iyi niyetli bir yaklaşım olur. Kapitalist sistem ve onunla beraber yürüyen seküler hayat anlayışının toplumda giderek yaygınlaşması ve bu şekilde milli ve manevi değerlerin hızlı bir şekilde erozyona uğradığı günümüz hayat tarzı anlayışında artık meslek, unvan ve statülerin eskiye oranla etki ve gücü ciddi anlamda zayıflamıştır. Mesleklerin birkaçı hariç, genelinde görülen değer ve itibar kaybının öğretmenlik mesleğinde de görülmesi yadırganacak bir durum değildir. Özellikle kamu kurumlarında ve konu aldığımız eğitim alanında, ehliyet ve liyakatin eskiye oranla bir ölçü olarak pek öne çıkarılmaması ve ölçü olarak başka saiklerle görevlendirmelerin yapılması da, meselenin nasıl çıkmaza sokulduğunu göstermektedir.

“Batı kaynaklı seküler eğitim anlayış ve modeli yerli, milli değerleri değersizleştirirken, yaşanan çatışma ve şiddet topluma dayanılmaz acılar yaşatacaktır.”

Öğretmene verilen değer ve duyulan saygıda azalma olduğu, öğretmenlik mesleğinin itibar kaybettiği gibi varsayımlar göreceli olup, doğrudan bireysel başarı veya başarısızlıkla da bağlantılı olabilir mi? Bu konuda yine yapılan bilimsel araştırmalara başvurduğumuzda, karşımıza ilginç sonuçlar çıkabiliyor: İstanbul’da 13 okulda 799 öğrenciyle yapılan şiddetin okula bağlı nedenleri ve alınabilecek önlemler konulu bir araştırma, okuldaki şiddetle öğretmenin tutumu arasında çok yakın ilişki bulunduğunu göstermektedir (Mertoğlu vd. 2008). Yapılan bu araştırmanın sonuçlarına göre, olumsuz tavır sergileyen öğretmenlerin görev aldığı okulda, öğrencilerin şiddet algısı artmaktadır. Okul yöneticisinin davranışı, okulun imkânları, öğrencinin okula aidiyet duygusu, şiddeti etkileyen diğer faktörler arasında yer almaktadır. Araştırmanın sonuçlarına göre en önemli faktörün öğretmenin tavrı olduğu saptanmıştır. Araştırmacılar,

okulun fiziki şartları, araç gereçleri, müfredat programı ne kadar iyi olursa olsun; eğer öğretmen yeteri kadar donanımlı değilse, iletişim becerilerine sahip değilse, sınıf yönetimini bilmiyorsa, öğrenciyi tanımiyorsa okullarda şiddet olaylarının önlenemediğini belirtmektedirler. Araştırma bulgularından biri de; öğrencilerin, olumlu ve olumsuz öğretmenleri tanımlama şekilleridir. Öğrencilere göre olumsuz öğretmen; onlara karşı sabırsız, sınıfta herkese eşit davranmayan, onlarla sık sık alay eden, öğrenciyi sebepsiz yere azarlayan öğretmendir. Öğrencilere göre olumlu öğretmen ise; okulla ilgili ve okul dışı sorunu olduğunda danışabildiği, anlayamadığı konuyu çekinmeden sorabildiği, başarı için kendisini cesaretlendiren, fikirlerine saygı duyan, derste onu seven öğretmendir. Dolayısıyla, öğretmenlerin yetersiz alan bilgisi ve iletişim becerileri, saldırgan liderlik tarzları, adaletsiz uygulamaları, öğrenci davranışlarını yönetme yetersizlikleri ve öğrenci gelişimi için düşük destek gibi özelliklere sahip olması okullarda saldırganlık ve şiddet davranışlarına neden olmaktadır.

Sonuç olarak, batı kaynaklı seküler eğitim anlayış ve modeli devam ettiği sürece, yerli ve milli değerlerde kayıplar çoğalacak ve giderek milli kimlikten kopmuş nesiller yetişecektir.

Ekonomik değişimlerin eğitim üzerindeki olumsuz etkileri, seksenli yıllarda serbest piyasa ekonomisi ile başlamış, iki binli yıllarda uygulanan İMF politikaları ile günümüze kadar devam etmiştir. Çok para kazanma ve çok harcama zihniyeti, körpe beyinlere eğitim aracılığı ile yerleştirilmiştir. Son on beş-yirmi yıllık süreçte bu materyalist zihniyet insanlara sınırsız özgürlüğü, rahat hayatı, konforu, keyfiliği, köşe dönmeçiliği, çalışmadan kazanmayı telkin ederek hayatı tozpembe göstermiştir. Bu zihniyete karşı olan kuşakla, bu zihniyeti benimseyen kuşak arasında bir çatışmanın olması doğaldır. Bu çatışmanın alanı da öncelikle okul olmuştur. Başta eğitim olmak üzere her alanda ahlak ve maneviyatı öncelemeyen her kurum ve sistem; bu yanlışlıklar içerisinde bocalamaya, zaman kaybetmeye ve hayal kırıklığı yaşamaya devam edecektir.

DÜNYAYI SEN KURTARACAKSIN ÇOCUK!

Sultan ikinci Mehmet Han henüz 7 yaşında iken Hocası Akşemseddin, kulağına eğildi ve başarısının en önemli kuralını fısıldadı ;

“Hedefini tespit etmelisin.”

Önce hedef belirlendi: “Kostantiniyye mutlaka fethedilecektir.”

Akşemseddin hedef tespitinden sonrasını da söyledi:

“Dağ ne kadar yüksek olursa olsun yol onun üzerinden geçer. Sen dağ olmaya heveslenme, asla gururlanma; yol ol ki herkes senin üzerinden geçerken sen dağların bile üzerinden geçesin.”

“Hocam ya şartlar elverişli olmazsa?” diye sordu. Ak Şemsüddin hiç duraksamadan cevap verdi:

“Şartlara teslim olmazsan şartlar değişir sana teslim olurlar. Çok çalışır çok dua eder ve çok istersen Allah’ın rahmeti tecelli eder. Rahmet tecelli ettiğinde nice olmazlar tahakkuk eder. (gerçekleşir)”

Evet, hedefi tespit etmek. Hedefe kilitlenmek. Her ne şart olursa olsun hedeften ayrılmamak. Bugünkü gençliğin belki de en büyük derdi, sıkıntısı budur. Her sabah ortalama bir Avrupa ülkesinin nüfusu kadar öğrenci okullarımıza gelmekte, sınıflarımızı doldurmakta... Peki, ama bu çocukların hedefi ne? Ya da bu çocukların bir hedefi var mı?

Dersine girdiğim bir sınıfta, ülkemizin gelişmişlik düzeyini sorgularken, konunun bir yerinde bir öğrencim isyan etti: “Ben mi kurtaracağım hocam bu ülkeyi?” dedi. Hem de

epey yüksek bir perdeden, gözlerinde fark edilmesi imkânsız bir öfkeyle. “Evet, sen kurtaracaksın bu ülkeyi!” dedim. Daha çok kızdı ve kafasını masaya gömdü.

“Siz kurtaracaksınız bu memleketi! Her ne yaparsanız en iyisini yaparak, Hakkı tutup kaldırarak, mazluma el uzatıp zalime tokat olarak siz kurtaracaksınız!” dedim.

“Memleketi değil dünyayı kurtarmaya talip bir gençliğe ihtiyacımız var. Siz kurtaramazsanız çocuklarınız kurtaracak. Anne baba olacaksınız, kucağınızdaki bebeği yetiştirirken ‘Bu çocuk dünyayı kurtaracak çocuk’ anlayışıyla yetiştireceksiniz.” dedim. Hepsi sağa sola baktılar. Bazılarının dudakları kıpırdadı. İçlerinden geçeni dudaklarına döktüler ama sessiz ve derinden...

Her sabah ortalama bir Avrupa ülkesi nüfusu kadar öğrencimiz okullara gelmekte. Hepsi enerjilerinin zirvesinde. Hepsi kilitlenecek bir hedef aramakta. O koridorda içindeki enerjiye hakim olamayarak koşmaya başlayan çocuk bir hedef aramakta.

O öyle bir hedefe ihtiyaç duymaktaki; madden ve manen tatmin olacağı bir hedef. Tüm aklıyla ve kalbiyle yöneleceği, son nefesine kadar ulaşmak için yol almaya devam edeceği bir hedef. Tıpkı cennet mekân Necmettin ERBAKAN Hocamıza hastane yatağında son nefesine kadar çalışma aşkı ve enerjisi veren bir hedef.

Sonuca gelirsek; eğitim sistemimizin neyi eksik? Galiba sistemin güdüm sistemi eksik.

ÖĞRETMENLER VAKFI

" Güven Kapısı "

BİR HARF ÖĞRETENİN ✨
DUA EDEN BİR ELİN ✨
AÇIK BİR AMEL DEFTERİN ✨
BİR HAYIR KAPIN ✨
SIKINTILI ANLARINDA SIĞINAĞIN ✨
YOKSUL VE KİMSESİZ ÇOCUKLARA BİR KATKIN ✨
SENİ UNUTTURMAYACAK BİR ESERİN ✨
GELECEĞİN TEMİNATI BİR NESLİN ✨
Olsun İster misin?

Öğretmenler Vakfı
Nakdi Bağışlarınız İçin

Kuveyt Türk Balgat Şubesi
IBAN NO: TR 86 0020 5000
0087 8847 1000 01

Albaraka Balgat Şubesi
IBAN NO: TR 43 0020 3000
0814 8069 0000 01

AKRAN ETKİLEŞİMİ VE KİŞİLİK GELİŞİMİ

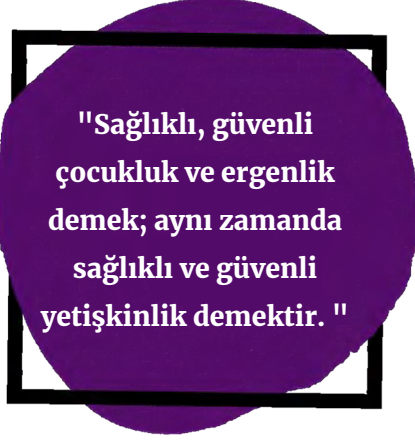
Aynı yaş grubunda bulunan bireylere, akran denir. Arkadaşlıklar genellikle aynı yaş grubunda veya birbirine yakın yaşlardaki bireylerle oluşturulur. Kişinin, kendisinden fazlaca büyük ya da fazlaca küçük bireylerle de arkadaşlık ilişkisi geliştirdiği gözlenebilir. Kişilerarası ilişkilerde etkileşimin olabilmesi, büyük oranda güvenle ilişkilidir. Tabi etkileşim öncesi sağlıklı bir iletişim sürecinin de varlığı şarttır. Çocukların/ gençlerin anne babalarla ve öğretmenlerle ilişkisi, ortamda sağlanan güvenle doğrudan ilişkilidir. Aynı şekilde, akran etkileşiminde de bu böyledir. O kadar ki çocukların ve gençlerin sosyalleşebilmeleri etkin arkadaşlık ilişkilerine bağlanabilir.

Akran tabiri, genellikle ergen topluluğu için kullanılır. Mesela; ortaokul ve lise akran grupları nitelemesi yapı-

labilir. Ancak “iş insanları akran grubu” nitelemesi hem tabirin kast ettiği içerikle hem de tabirin toplumsal çağrışımla uyumlu değildir. Bu yüzden bizimde burada irdelemeye çalıştığımız, ergen akran grupları ve etkileşim biçimleridir.

Ergenler, arkadaş seçimlerinde belli zorluklar yaşayabilirler. Çünkü ilişki tercihlerini etkileyen uyarılar farklılaşmaktadır. Çok farklı sosyal, hatta sosyoekonomik çevrelerden bile olsa, ergenlerin süreç içerisinde etkin bir şekilde sosyalleşebilmeleri için arkadaşlık (Akran) ilişkileri en önemli referanslarıdır. Bu sürecin sağlıklı geçirilmesi ilişkinin istikrarı için kaçınılmazdır. Ergenlerin arkadaş seçimine, çok ileri düzeyli olumsuzlukların olmaması (sigaraya başlama, madde ile temas, kavga gruplarına dâhil olma, çeteleşme riski, evden

uzaklaşma vb.) şartı ile müdahale edilmesi önerilmektedir. Çünkü bu adım genel gelişim dönemleri içerisinde **"Kendini ifade etme"** adına atılmış en önemli adımlardan birisidir.

Kişiliğin oluşmasında, arkadaş seçiminin önemli etken olduğu bilinir. Ancak kişilik gelişimini etkileyen tek unsurun akran seçimi ve ilişkisi olmadığı da bilinmektedir. Bunun yanında kişiliğin oluşumunu etkileyen, yakın çevrenin kabulleri ve tutumları da pozitif yönde olmalıdır. Kişilik gelişiminin büyük bir kısmı sonradan öğrenilme yöntemleriyle gelişir. Bilim çevreleri, tamamı olmasa da en azından bir kısmı, kişiliğin oluşmasında; kalıtımın ve sonradan öğrenmelerin (çevrenin) yarı yarıya etkin olduğunu ifade etmişlerdir. Benim düşüncemde bu yöndedir. Bireyin (özellikle çocukların ve ergenlerin) sağlıklı kişilik gelişiminde yakın çevresinin; yani anne babaların ve öğretmenlerin belirleyici etkisi vardır. Doğru, ergen-yetişkin ilişkisi geliştirebilmek özellikle ergenlerin akran seçiminde çok etkili olabilir. Burada en önemli kavram, güvenlidir. Yetişkinlerle ilişkisini güvenle sürdüren ergen, arkadaş gruplarında da bu güven ilişkisini sürdürebilir. Özellikle ergen akran gruplarında ilişkiler karşılıklı güvene dayalı ise; hem grubun ömrü uzun süreli olabilir, hem de ilişkiler daha kaliteli gelişebilir. Sağlıklı, güvenli çocukluk ve ergenlik demek; aynı zamanda sağlıklı ve güvenli yetişkinlik demektir. Bu yüzden çocuklar ve ergenlerle ilişki geliş-

tirirken göstereceğimiz çabanın düzeyi, ileriki yaşantılarında çocukların ve ergenlerin ilişkilerinde yüksek kalite demektir.

Ergenler, kendi aralarında oluşabilen sorunlara her zaman sağlıklı çözümler üretemeyebilirler. Ancak bu, ergenlerin sürekli başedemedikleri sorunlarla yaşıyor oldukları anlamına gelmez. Çünkü bulundukları gelişim dönemlerine uygun ve çevreleriyle kurdukları pozitif ilişkiler sayesinde, bu gelişim döneminin dinamizmi ile sorunlarının büyük bir kısmının üstesinden gelebilirler. Bazen bu durumu gözlemlemek, yetişkinlere güven verebilir. Ergenlerin atacakları doğru adımlara, doğru girişimlere, doğru kararlara, enerjilerine, yetişkinlerin hazırlıklı olması gerekir. Özellikle ergenlerin akran etkileşimlerinde bu olumlu v seyrini gözlemlemek mümkündür. Ergenlerin kişilerarası ilişkilerde baş etmekte zorluk yaşadıkları sorunlarına ilişkin yetişkinlerden en önemli beklentileri, belkide **"Hakemlik"** rolünü üstlenmeleridir. Hem akran ilişkilerinde ve hem de kardeş ilişkilerinde anne babaların ve öğretmenlerin farklı uyarıcı niteliklere girmeden hakemlik rolünü **"Hak"** ölçüsüyle yerine getirmeleri gerekir. Çocukların ve ergenlerin doğru, toplumsal değerlerle barışık ve psikososyal olarak gelişip sosyalleşmeleri etkin arkadaşlık ilişkileriyle ancak sağlanabilir. Ergenlerin yetişkinlerle kuracağı ilişki onları sosyalleştirmeye yetmez. Ancak olumlu yetişkin modelleri hem çocukların, hem de gençlerin toplumsal ve evrensel değerleri özümsemesine yardım edebilir.

VEFA VE VEFASIZLIK

Vefasızlığın bir adım sonrası nankörlüktür.

Vefa çağımızda örneğine az rastlanan, vefasızlık ise gittikçe çoğalan ve şikâyet edilen konuların başında gelmektedir. Vefa; peygamberlerin, velilerin ve erdem sahibi kimselerin en belirgin özelliği olup, iman ve salih amel ile oluşan, müminlerin sıfatıdır.

Vefa; kişinin yapılan iyilikler karşısında sorumluluğunu hatırlayıp, kendisine iyilikte bulunanlara, misliyle veya daha güzeliyle karşılık vermesidir. Daha doğrusu vefa; asaletin, samimiyetin, sadakatin, nezaketin bir nişanesi; Allah'ın nimetlerine, insanların iyiliklerine karşılık yapılan teşekkürün ifadesidir. Vefalı olana vefakâr denir. Vefakâr insan, dost düşman herkesin güven duyduğu; karakterinde yalancılık, kalleslik, döneçlik, mayasında bozukluk olmayan kimsedir.

Vefasızlık ise; yeni menfaatleri görünce yapılan iyiliği unutup, çıkarının peşine düşmek, sadakati terk edip ihaneti seçmek; yola çıktıklarını yolda bırakıp, yolda bulduklarına değişmektir. Vefasızlık; bir karakter bozukluğudur. Kişinin, iyilik yapanı, dara düştüğünde kolundan tutup ayağa kaldıranı değersiz görüp, kendi karaktersizliğini ortaya dökmektir. Nimetin asıl sahibini unutmak ya da iyiliğe kötülükle karşılık vermektir. Yani vefasızlık, bir nankörlüktür.

Nefis taşıyan insanoğlunda, az çok görmezlikten gelinebilecek vefasızlıklara rastlamak mümkündür. Bu açıdan bakınca vefasızlık iki aşamada değerlendirilebilir. Birinci aşama kişinin kendisine yapılan iyiliği karşılıksız bırakmasıdır ki, bu vefasızlığın en hafif derecesidir. İkinci aşama ise yapılan iyiliklere kötülükle karşılık verilmesidir. Bu ise

vefasızlığın nankörlük boyutuna ulaşmasıdır. Şair, kendisine iyilik yapanı nankörlükle cevap verilmesini ne güzel ifade etmiştir.

"Bir adam vardı. Taş yağmuruna tutmuşlardı dört koldan
Başı, bağı açıktı.

Bir tabanca verdim kendini savunsun diye
İlk kurşunu bana sıktı."

Bestami Hazretlerine "Filan kişi senin hakkında kötülük düşünüyor" dediklerinde, Bestami: "İnanmam! Ben ona iyilikte bulunmadım ki" diye cevap verir.

Bilindiği üzere Yüce Allah, kâinatı zıtlıklar üzerine inşa etmiştir. Hak-batıl, adil-zalim, doğru-yanlış, iyi-kötü, güzel-çirkin, zengin-fakir, varlık-yokluk, hastalık-sağlık, vefalı-vefasız gibi her şey zıddıyla anlaşılabilir. Kötüler olmasa iyilerin, yokluk olmasa varlığın, hastalık olmasa sağlığın, vefasızlar olmasa vefalıların değerini anlamak mümkün müdür?

Bir toplum içinde vefalıların yanında, tolere edilebilir düzeyde vefasızların da bulunması doğal bir durumdur. Doğal olmayan, vefalıların adeta mumla aranır hale gelmesi, vefasızlığın toplumun her birimini ahtapot gibi kuşatmasıdır. Bundan daha tehlikelisi; sivil toplumda, bürokraside, sosyal hayatın her yerinde; çıkar ilişkisini meslek haline getiren bu tür insanların hoşgörü ile karşılanıp olmasıdır. Bu durum sosyal dokunun kokuştüğünün, bir milletin çökme noktasına geldiğinin açık göstergesidir.

Biz söze bakar adam sanırız, işe bakınca yanıldığımızı anlarız.

İnsani ilişkilerimizde vefalılar ile vefasızları yüzlerine bakıp anlamak elbette mümkün değildir. Vefalı ile vefasızın ancak karşılıklı yaşanmışlıklardan farkına varabiliriz. Çünkü biz önce dile ve söze bakar adam sanırız, sonra öze ve işe bakınca yanıldığımızı anlarız. Zaten olması gerekende budur. Hadisi şerifte de "Biz dış görünüşe göre hüküm veririz. Kalpteki sırları Allah bilir." buyrulur.

"İnsanlara teşekkür etmeyen Allah'a da şükretmez." (Ebu Davut, Edep 11) hadisi şerifinde; karakterinde nankörlük olan birisinin, insanlara nankörlük yapabileceği gibi Allah'a da nankörlük yapacağı ifade edilmektedir. Bu açıdan bakınca vefalı olanları, Yüce Allah: "Onlar, Allah'ın gözetilmesini emrettiği şeyleri gözeten, Rablerinden sakınan ve kötü hesaptan korkan kimselerdir." (Ra'd Suresi, 21) diye vasıflandırır. Fitratın gereği ayette ifade edildiği üzere; "İyiliğin karşılığı ancak iyiliktir." (Rahman Suresi, 60) Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v.)'in vefasızların akıbeti hakkında "Bilesiniz, kıyamet günü ahdini tutmayan her vefasız (vefasızlığın derecesine uygun) bir sancak (dikilecek). Bu falanın vefasızlığıdır denecek. Böylece vefasızlığı teşhir edilecektir." (Müslim) şeklinde ibret verici bir uyarısı mevcuttur.

Kendisine haksız yere makam, servet, şöhrat temin edenlere minnet duyulamaz

Kendisine haksız kazanç temin ederek, servetine servet katmasına vesile olanlara; hak etmediği halde kendisine makam, mevki, ikbal sunanlara; işlediği bir suçtan dolayı kendisini aklayanlara, sadakat göstermenin adı vefa sayılamaz. Vefa kötülüğe rıza gösterme veya o kişiye minnet duyma olarak ta algılanamaz. Çünkü kötülükler rıza gösteren, o kötülüğü yapan gibidir. "Allah'a isyanda kula itaat gerekmez." (Hadis)

İnsanları önce yaratıcısına, peygamberine, anne ve babalarına, anne ve baba dostlarına, arkadaşlarına, hocalarına, ustalarına, dini ve vatani için canlarını veren şehitlere, kanlarını akıtan gazilere; bayrağına, kültür mirasına, medeniyet değerlerine, ecdadına, okul, hastane, çeşme gibi sadaka-i cariye yapanlara, zerre kadar iyiliği dokunanlara vefalı olmaları hem Müslüman olmanın hem de insan olmanın gereğidir. Vefalı olmak imanın, ihlasın, asaletin; vefasızlık da iman zafiyetinin, samimiyezsizliğin, karakter bozukluğun alâmet-i farikasıdır.

Kuşkusuz ahde, güzel bir şekilde, vefa göstermek imandandır.

Peygamberimiz ve ashabının hayatı baştanbaşa vefa örnekleri ile doludur. Peygamberimiz süt annesi Halime'yi ve kendisini ücret karşılığında sadece bir hafta emziren Ümmü Eymen'i, süt kardeşi Şeyma'yı, çocukluğunu yanında geçirdiği amcasının eşi Fatıma'yı, eşlerinin dostlarını asla unutmamış; her türlü saygıyı, hizmeti, izzet ve ikramı yapmaktan geri durmamıştır.

Nitekim Peygamberimiz, Bir defasında uzun bir yolculuğun ardından kendisiyle birlikte cihada katılmak maksadıyla yanına gelen ve "Annem ile babamı arımdan ağlar olarak bırakıp sana geldim ya Resulallah!" diyen bir gence; "Onların yanına geri dön ve ikisini de nasıl ağlattıysan öylece güldür!" buyurmuştur.

Abdullah bin Ömer (R.A), bir gün Mekke yolunda bir bedevi ile karşılaşır. Ona selam verir, binmekte olduğu merkebe onu bindirir. Başındaki sarığı da ona giydirebilir. Bu manzaraya şahit olan Abdullah bin Dinar, İbn Ömer'e; "Allah hayrını versin, bunlar bedavidir. Basit şeyler onları mutlu eder." dediğinde; Abdullah bin Ömer ona şu şekilde cevap verir: "Bunun babası, babam Ömer bin Hattab'ın dostu idi. Ben Hz. Muhammed (s.a.v.)'in 'İyiliklerin en değerlisi, insanın babası öldükten sonra, baba dostunun ailesini kolaylayıp gözetmesidir.' dediğini işittim demiştir.

Bir gün Peygamberimiz (s.a.v.), Hazreti Aişe ile beraber iken hane-i saadetlerine ihtiyar bir hanım gelir. Allah Resulü'nün ona gösterdiği saygı, ilgi ve alakası dikkatinden kaçmayan Hazret-i Aişe merak ederek; "Bu yaşlı hanım kimdi Ey Allah'ın Resulü?" diye sorar. O da; "Hatice'nin arkadaşı idi. Onun sağlığında bize gelip giderdi. Kuşkusuz ahde, güzel bir şekilde, vefa göstermek imandandır." buyurur.

Bir gün Peygamberimiz (s.a.v.), Hazreti Aişe ile beraber iken hane-i saadetlerine ihtiyar bir hanım gelir. Allah Resulü'nün ona gösterdiği saygı, ilgi ve alakası dikkatinden kaçmayan Hazret-i Aişe merak ederek; "Bu yaşlı hanım kimdi Ey Allah'ın Resulü?" diye sorar. O da; "Hatice'nin arkadaşı idi. Onun sağlığında bize gelip giderdi. Kuşkusuz ahde, güzel bir şekilde, vefa göstermek imandandır." buyurur.

Haz. Muhammed (s.a.v.) dosta yapılan iyiliğe, bizzat ve en güzel şekilde karşılık vermeyi de vefanın gereği olarak değerlendirmiştir. Nitekim Habeşistan'dan Necası'nın gönderdiği bir heyet, Hazreti Peygamber'i ziyarete gelmişti. Efendimiz (S.A.V) kalkıp kendisi onlara hizmet etmeye başladı. Bunu gören ashap; "Ey Allah'ın Resulü! Siz bırakın, sizin yerinize biz hizmet edelim" dediler. Bunun üzerine Peygamberimiz şöyle dedi. "Onlar benim ashabıma iyilik yaptılar, ben de bizzat kendim onlara iyilik yapmak istiyorum." demek suretiyle, vefakârlığın en güzel örneğini sergilemiştir.

Peygamberimiz; şehit olanların geride bıraktıkları çocuklarına, yakınlarına da büyük bir şefkat ve merhamet göstermiş, onlara sahip çıkmıştır. O (s.a.v.) kendisine güvenenleri yolda bırakmamıştır. Hicretten sonra Mekke'nin fetihle birlikte bütün Arap Yarımadası'na hakim olacak güce sahip olmasına rağmen, kendisine ve arkadaşlarına kucak açan Medineli dostlarından ayrılmamış; doğduğu ve büyüdüğü şehir olan Mekke'ye geri dönmeyerek, vefakarlığını göstermiştir. Tarih, Allah Resulü'nün sözüne sadık kaldığına, kendisine kucak açanlara karşı hiçbir zaman vefakârlıktan ayrılmadığına, kendisine yapılan iyiliği asla unutmadığına dair binlerce örneğine şahitlik etmiştir.

İyiliklere kötülükle karşılık vermek fitratın dışına taşmaktır.

Ayette de ifade edildiği üzere salihler, vefalılar; "Sizden ne bir karşılık ve ne de bir teşekkür bekliyoruz." (İnsan Suresi,9) diyerek yaptıkları iyiliği fitratın, iman ve ihlasın gereği olarak yerine getirirler. Ancak iyilik yapanlar, yap

tıklarının karşılığında bir iyilik beklentisi içerisinde olmasalar bile, iyiliklerine karşılık kötülük görmeyi de asla arzu etmezler. İyiliklere kötülükle karşılık vermek fitratın dışına taşmaktır.

Bize vefanın önemini ifade eden;"Bir fincan kahvenin 40 yıl hatırı vardır."vecizesive Hz. Ali (R.A.)'ye izafe edilen;"Bana bir harf öğretenin 40 yıl kölesi olurum." sözü, asırlardır dilden dile dolaşa gelmiştir. Bırakın 40 yılı, artık yapılan iyiliklerin hatırının 40 gün içinde bile yok olup gittiğine yaşıyarak şahit oluyoruz.

Yaşananlar vefanın nankörlüğe dönüştüğünün göstergesidir.

Vefa; dostlukların devamını sağladığı, sosyal dayanışmayı güçlü kıldığı için, İslam ahlakının mihenk taşı sayılmıştır. Vefasızlık ise toplum düzenini bozduğu, güvensiz, çıkarıcı bir toplumun oluşmasına yol açtığı için dinden uzaklaşma, ahlaki ve manevi yozlaşma olarak değerlendirilmiştir. Ancak günümüzde anne-babaların çocukları, hocaların talebeleri, eşlerin eşleri, arkadaşların arkadaşları, büyüklerin küçükleri tarafından ihanete uğramaları; insanların makam, mevki, servet, şehvet, şöhret ve bir sıfat kazanma uğruna adeta birbirlerini satmaları,vefasızlığın nankörlüğe dönüştüğünün boyutunu gözler önüne sermektedir.

Şimdiki nesil, o yokuşu çoktan düzledi.

Birazda vefa ve vefasızlık konusunda Milli Şairimize kulak verelim.Mehmet Akif Ersoy, kızının nikah akdine çok sevdiği dostlarından olan Bosnalı Ali Şevki Efendi'yi davet etmiş, yaşlı hoca efendi bu davete biraz geç gelmiş ve mazeret olarak da yaşlılık sebebiyle Vefa Yokuşu'ndan çıkışının biraz vakit aldığını söylemiş. Merhum Akife de, bu yerinde mazerete nükteli bir şekilde;

Hangi Vefa Yokuşu'ndan bahsediyorsun hoca efendi?

Şimdiki nesil, o yokuşu çoktan düzledi." dizesiyle cevap vermiştir.

Oysaki Akif bu dizeleri yazdığında, vefa duygusu yoğunluğunun tam zirvesindeydi. Akif, bugünkü toplumumuzu görse, kim bilir bu duygusuzluk karşısında nasıl feryat ederdi. Hangi dizeleri bu dizelere eklerdi.

Mehmet Akif Ersoy'un dostlarından Mithat Cemal Kuntay'ın anlattığına göre; "Mehmet Akif baytar mektebine giderken, yakın arkadaşı Hasan ile birisine bir şey olması durumunda; sağ olanın ölenin ailesine bakacaklarına,göz kulak olacaklarına dair sözleşmişlerdi. İşin garip tarafı, ortada o anda ne aile, ne iş,ne eşve ne de çocuk vardı. Baytar mektebini bitiren Akif, Ziraat Nazırlığı Baytar Umum Müdürlüğü'nde (Ziraat Bakanlığı Baytar Genel Müdürlüğü) çalışmaktaydı. Baytar Genel Müdürü Abdullah Efendi, görevini son derece başarı ile sürdürürken, ziraat nazırı tarafından siyasi sebeplerden dolayı görevden alınarak, tenzili terfi edilmek suretiyle uzak bir bölgeye müdür olarak atanmıştı. Bu haksızlığı içine sindiremeyen Akif, derhal görevinden istifa etmişti. Çok varlıklı da olmadığından kıt

kanaat geçinmekteydi." Şimdi olsa olabilecekleri tahmin edebiliyor muyuz? Arkadaşından boşalan makamı kapmak için araçlar, tefeciler çoktan devreye sokulmuştu.

Kuntay anlatmaya devam ediyor. "Ben Akif'in evine cuma günleri sabahtan gider, birlikte kitap okuduktan sonra öğle yemeğini onun evinde yerdik. Onun işten ayrıldığını öğrendikten sonra, öğle yemeği sıkıntısı olmasın diye bir bahane uydurup, öğleden sonraları gitmeye başladım. Yine bir cuma günü Akif'in evine gittiğimde ortalığı birbirine katarak; bağırış, çağırış içinde oyun oynayan sekiz çocuğun olduğunu gördüm. Akif'in beş çocuğu ile komşu çocuklarının birlikte oynadıklarını sandım. 'Kimin bu misafir çocuklar?' diye sordum. Akif yüzüme bakmadı ve sorumu da cevaplamadı. Ben duymadı sandım. Odaya geçince biraz şaka yollu takılarak, seni tebrik ederim kimse misafir çocuğun yaramazlıklarına bu kadar müsamaha gösteremez dedim. Akif'in suratı birden değişti; 'Onlar misafir değil, benim çocukları. Hasan efendi öldü.' dedi. "Kim evvel ölürse hayatta olanın bakacağı çocuklar. Hasan Efendi'nin çocukları onlar! Ne yazık ki çağımızda vefa; hafızalarda iki heceli bir kelime, İstanbul'da bir semt adı, insanlar arasında işlevini giderek hızla yitiren bir duygu olarak yer etmektedir.

Zengin babanın mirasyedi evladı gibi, emeklere alın teri katılarak inşa edilen değerleri yok sayıp; saray yavrusu makamları,lüks arabaları, koruma orduları ile sefa sürmeyi,caka satmayı,fiyaka yapmayı marifet sananlar bilmelidir ki; iyilik veya kötülük anlamında yapılanlar kayıt altındadır. İyilerin iyilikleri Allah katında karşılığını bulacağı gibi, kötülerin kötülüklerinin karşılığında hem dünyada hem de ahirette mutlaka görülecektir. Çünkü Yüce Allah, bazı cezalar vardır ki onu ahirete tehir etmez. Eden mutlaka karşılığını bulur.

Herkes fitratının gereğini yapıyor ve yapacaktır.

Herkes fitratının gereğini yapıyor ve yapacaktır. Her ne olursa olsun pireye kızıp yorgan yakma, gavura kızıp oruç bozma hakkımız yoktur. Kötüler kötülüğünden vazgeçmese de, iyiler iyilik yapmaya devam etmek zorundadır.

Yazımızı ibret verici bir hikaye ile bitirelim: Derviş suya düşen akrebi kurtarmak ister.Elini uzatınca akrep sokar. Derviş tekrar dener, akrep yine sokar. Bunu görenler dayanamaz, dervişe: "iyilik yapmak istediğin halde, sana zarar verene daha ne diye yardım edersin?" derler. Dervişin cevabı manidardır: "Akrebin fitratında sokmak var. Benim fitratımda merhamet etmek, iyilik etmek var. Akrep fitratının gereğini yapıyor diye, ben niye fitratımı değiştireyim?" der.

Evet, vefalıların tinetinde iyilik yapmak, vefasızların fitratında yapılan iyiliği karşılıksız bırakmak ya da iyiliğe kötülükle

karşılık vermek vardır.Vefalı olmak,vefalı kalmak; vefasızlardan gelecek bir servete, vefalı dosttan gelecek bir selamı yeğlemek lazımdır. Çünkü hayat kadir kıymetten anlayanlarla yaşanacak kadar güzel, vefasızlara bir dakikasını bile israf edilmeyecek kadar değerlidir.

Allah'ım! Bizleri önce Rabbimize,Peygamberimize, annemize, babamıza, hocalarımıza,büyüklerimize, bu güzel vatani bize emanet eden şehitlerimize, gazilerimize ve üzerimizde hakkı olan herkese vefakâr kullarından eyle. Vefasızlardan eyleme Allah'ım!

"Hayat kadir kıymetten anlayanlarla yaşanacak kadar güzeldir. "

Güvencesiyle!

BOLCA HİNDİ LEZZETLERİ

KÜLBASTI

Proteini bol, besleyici ve ekonomik Bolca Hindi ile külbastı lezzetini yeniden keşfedin.

Bolca sağlık, Bolca lezzet, Bolca Hindi.

www.bolcahindi.com.tr

ÖRNEK EĞİTİMCİ **CELAL HOCA**

Hayatı:

Asıl adı Mahmud Celaleddin (Ökten) olup 1882'de Trabzon'da doğdu. Babası Salih Zihni Efendi, Gürcüzadeler olarak bilinen köklü bir soydan gelir. Bu soy dini ilimlerde ün yapmış olarak bilinirdi. Annesi Güller Hanım da "Gül Muhammed" in yolunda örnek bir hanımefendi idi.

Dört yaşında babasını, kısa bir süre sonra da annesini kaybeden Celal Hoca'yı babaannesi büyüttü. Küçük yaşta hafız oldu. Rüşdiye'yi Trabzon'da okudu. Daha sonra İdadiye'ye giderken aynı zamanda medreseye de gitti. Buradan mezun olunca 1905'de İstanbul'da Yüksek Öğretmen Okulu olarak bilinen Darül Muallimin-i Aliye'ye girdi. Bundan sonra da Darülfünun Edebiyat Bölümü'ne kaydoldu. Burada hocaları Babanzade Ahmed Naim, İzmirli İsmail Hakkı ve Mehmed Akif Ersoy Beylerin sevgi ve ilgi-

sine mazhar oldu. 1911 yılında buradan mezun olduktan sonra İstanbul Sultanisi'nde Arapça öğretmenliğine başladı. "Celal Hoca" unvanını burada kazandı.

Mütareke yıllarında kayınpederinin yerine on yıl kadar Vasat Atik Ali Paşa Camii'nde imamlık yaptı. 1925'te İstanbul İmam-Hatip Mektebi'nde Arapça öğretmenliğine başladı. Bir süre sonra Tevhidi-i Tedrisat Kanunu'nu eleştirdi iddiasıyla açığa alındı. Yapılan inceleme sonucunda haklı bulunarak görevine iade edildi. Harf inkılâbından sonra Arapça derslerinin kaldırılması sonucunda okulun Türkçe öğretmenliğini yürüttü. Uzun yıllar İstanbul'da çeşitli okullarda Türkçe, edebiyat, felsefe ve mantık öğretmenliği yapan Celal Hoca, 1947 yılında emekli oldu. Ancak 1949 yılında İstanbul'da açılan imam-hatip kursuna müdür olarak tayin edildi. O günkü iktidarın din hizmetlerinde duyulan ihtiyacı karşılamak üzere açtığı bu kısa dönemlik kursla-

rın yeterli olmadığını savundu. Bu konu ile ilgili çalışmalarına başladı. Yetkililerle görüşmeler yaparak örgün eğitim veren imam-hatip okullarının açılması için ciddi gayretler gösterdi. 1950'de iktidara gelen Menderes ve dönemin Milli Eğitim Bakanı Tevfik İleri'yi ikna eden Celal Hoca 17 Ekim 1951 tarihinde İstanbul'da İmam-Hatip Okulu'nun açılmasına vesile oldu. Açılan bu okulun müdürlüğüne atanan Hoca, Türkiye'de ilke imza attı. Ülkemizin üzerindeki kara bulutların dağılmasında büyük rol alan imam-hatip neslinin yetişmesinde önder oldu.

İmam-Hatip okullarının öğretmen ihtiyacını karşılamak ve üst seviyede din görevlisi yetiştirmek amacıyla açılan İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü'nde iki yıl kelim dersleri okutan Celal Hoca 21 Kasım 1961'de Hakk'a yürüdü. Mezarı İstanbul Edirnekapı Şehitliği'ndedir.

Kişiliği:

Arapça, Farsça ve Fransızca'yı iyi derecede bilen Hoca, Batı kültürünü de yakından incelemiş muttaki bir din âlimi idi. Dinine davasına hizmet etmeyi gaye edinen hoca, resmi görevlerinin dışında Beyazıt'ta evinin yakınındaki Soğanağa Camii'nde İmam Gazali'nin meşhur eseri İhya-ü Ulumi'd-din'i okutarak şuurlu eğitimcilere örnek olmuştur.

Birçok İslam âliminin kabuğuna çekildiği cumhuriyetin ilk yıllarında cesur davranışlarıyla direniş neslinin yetişmesinde samimi, ihlâslı çalışmalarda bulundu. İslam medeniyetinin yeni nesle aktarılmasında örnek bir eğitimci vasfını kazanmıştır.

Sade bir hayat yaşadı. Etrafında sevgi yumağı oluşturdu. Erdemli nesil yetiştirmeye adanmış ömründe yaşlılığın terk edilmişliğini hiç yaşamadı. O, gençlere yakın olmayı seven bir dava adamıydı.

Bin cildi aşkın eserden oluşan özel kütüphanesini, Süleymaniye Kütüphanesi'nde ilmi araştırmalar yapmak isteyen salih, alim, fazıl nesle hizmet için bağışlamıştır. O, vermeyi seven cömert bir hoca idi.

O, başarının sembolü olmuştur. Emekli olup bir kenara çekilmemiş, "davadan emekli olunmaz" anlayışına sahip, kötülüklerin kalkması için cihad eden örnek bir mücahid idi.

O, ilim aşığı birisiydi. İlmi ile amel olan Celal Hoca çok öğrenciler yetiştirmiş ülkemizin ender âlimlerindendi. İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi öğretim üyeliği yapmış olan Prof. Dr. Sadettin Ökten, Merhum Celal Hoca'nın dizinin dibinde yetişen mümtaz evladıdır.

Celal Hocanın kızı Hümeysra Ökten babasını anlatırken "Bazen devrimlere muhalefet ettiğinde kısa süreli işten el çektiriliyor, başka okullara tayini çıkıyor, tenzili rütbeyle uğruyordu." demiştir. Ayrıca bir defasında babasına Şemsettin Günaltay'ın "Hoca gel mason ol, seni üniversiteye alalım, liselerde, orta mekteplerde sürünme..." teklifinde bulunduğunu, babasının da bunu reddettiğini söylemiştir. Yıl 1940 idi.

Celal Hoca'nın oğlu Prof. Dr. Sadettin Ökten babasının imam-hatip okullarının açılması için İstanbul'da uygun bir yer bulmak için köşe bucak dolaştığını, bakan Tevfik İleri'ye 7 yıllık imam-hatip okulu projesini anlattığını, bürokratların buna karşı çıktığını ancak bakanın ağırlığını koymasıyla projenin gerçekleştiğini anlatmıştır.

Uzun yıllar Erzincan İmam-Hatip Lisesi müdürlüğü yapan M. Beşir İnanç, İstanbul İmam-Hatip

Lisesi'nde okurken öğretmen Celal Hoca'yı şöyle anlatıyor: "Hocamız çok yaşlı olmasına rağmen okuldaki derslerine titizlikle devam ederdi. Her gün iki arkadaş ders bittikten sonra kollarına girer nöbetleşe olarak Soğanağa'daki evine götürürdük.

Hocamız okulumuzda maddi durumu iyi olmayan arkadaşlarımıza harçlık temin eder, onları koruyup kollardı."

Merhum Mahmud Celaledin Ökten Hocamız imam-hatip neslini şöyle tanımlıyor:

"İmam-Hatipli, asrın ihtiyaçlarına müdrik, doğuyu ve batıyı iyi bilen münevver, dindar görüneceğim diye mutaassıp olmayan, aydın desinler diye dinden taviz vermeyen, tavizsiz fakat müsamahakar bir insandır."

İmam-hatip neslinin öncü ismi olan hocamızı rahmetle anıyor, şuurlu öğretmen, öğrenci ve tüm camiayı onun ruhu için üç ihlas bir fatiha okumaya davet ediyorum.

**"Emekli olup bir kenara çekilmemiş,
'davadan emekli olunmaz' anlayışına
sahip, kötülüklerin kalkması için cihad
eden örnek bir mücahid idi. "**

İSLAM'A GÖRE TOPLUMSAL DEĞİŞİM

Toplumsal değişim denilince ilk akla gelen ayetler:

1-“...Şüphesiz ki, bir kavim kendi durumunu değiştir-medikçe Allah onların durumunu değiştirmez...” (13/ Rad 11)

2-“... Bir millet kendilerinde bulunan (ahlak ve meziyetleri) değiştirenceye kadar Allah onlara verdiği nimeti değiştirecek değildir ve gerçekten Allah çok iyi işiten, pek iyi bilendir.” (8/Enfal 53)

Bu ayetlerde toplumdaki iyi veya kötü meziyetlerin değişiminin yine toplumların elinde olduğu belirtilmektedir. Ayetler bunu hatırlatarak insanlara toplumsal bilinç oluşturulmasına ve toplumların kendilerini düzeltmesine vurgu yapıyor.

Kur'an-ı Kerim'de 241 ayet insanlara yani topluluklara, toplumlara hitap etmektedir. Allah, topluluklara peygamberlerini; onlardaki çirkin işleri, şirke dayalı inançlarını düzeltmek üzere göndermiştir. Kur'an'da geçen kıssalardan her biri aslında belli bir toplumsal yasaya işaret etmiştir.

Allahu Teala, “Yoksa siz, sizden önce gelip geçmiş kavimlerin başlarına gelenler size de gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız?...” (2/Bakara 214) diyerek, bir toplumsal yasaya daha işaret edilmektedir. O da tüm toplumlar farklı şekillerde de olsa zorluklarla, sıkıntılarla, bolluklarla sınınanacaktır. Ayetin devamında toplumların sıkıntılara göğüs germesi durumunda Allah'ın yardımının geleceği belirtilmektedir.

Yine bir toplumsal yasa olarak Allah, peygamber gönderilen ve buna rağmen yalanlayan kavimlerin helak olduğunu bildirmektedir. “... Biz bir peygamber göndermedikçe kimseye azap edecek değiliz.” (17/İsra 15)

Bu ayetlerde batılı sosyologların belirttiği gibi, her toplumun determinist bir şekilde iyiye doğru evrildiğine dair bir durum söz konusu değildir. Zaten Laplace'ın determinizmi, aslında cansız varlıklar ve fiziksel olaylarla ilgilidir. Lud

kavmi, Ad kavmi, Semud kavmi gibi bazı toplumlar feci bir şekilde yok olup gitmiştir. Kur'an gidin, gezin, helak olan bu kavimlerin durumunu görün demektedir. “Sizden önce nice milletlerin vak'aları gelip geçmiştir. Onun için, yeryüzünde gezin dolaşın da yalanlayanların akıbeti ne olmuş görün.” (3/Al-i İmran 137)

Kur'an-ı Kerim'de toplumsal bir yasa olarak, “Her ümmetin bir eceli vardır. Ecelleri gelince ne bir an geriye atabilirler ne de bir an ileriye alabilirler.” (7/Araf 34) ayeti fertler gibi milletlerin, toplumların da bir gün yok olup gideceği bildirilmektedir. Ancak burada sözü edilen ecel ile toplumun fertlerinin tamamının öldüğü kast edilmiyor olabilir. Nitekim Cevdet Said, ortadan kalkanın o toplumun öz varlığı olduğunu belirtiyor. (Cevdet Said, Bireysel ve Toplumsal Değişimin Yasaları, İnsan Yayınları 1986, 2. Baskı, sh. 44)

Yine diyalektik materyalistlerin ve deterministlerin belirttiğinin aksine toplumların kendilerini değiştirme ve daha iyi veya daha kötü koşullara yönlendirme iradeleri vardır. Ancak ecellerini belirleme durumları sadece Allah'ın iradesindedir.

Muhammed İkbal her birey gibi toplumların da bir benliği olduğunu savunmaktadır. Muhtemelen bu görüş, Freud'un süper egosuna karşılık geliyor. İkbal'e göre şahsiyetli birey ancak ahlaki ve manevi amaçları iyi bir toplumdan çıkabilir. Birey kendi potansiyelini ancak böyle bir toplumda gerçekleştirebilir. Bunun istisnaları kendi sapık putperest toplumları içinden çıkan Hz. Muhammed ve Hz. İbrahim gibi bireylerdir.

Allah birçok ibadetin ve görevin toplu bir şekilde yapılmasını ve iş bölümünü emreder. Namazların topluca kılınmasını istediği gibi İslam'a da topluca girilmesini emreder. “Hep birlikte (toplucu) Allah'ın ipine (İslam'a, Kur'an'a) sınıksız yapışın, parçalanmayın...” der. (3/Al-i İmran 103)

“Ey mü'minler! Hep birden (toplucu) Allah'a tevbe ediniz ki kurtuluşa eresiniz.” (24/Nur 31) Ayrıca “Sizden hayra çağır-

ran, iyiliği emredip kötülükten men eden bir topluluk bulunsun. İşte onlar kurtuluşa erenlerdir.” (3/Al-i İmran 104)

“Mü'minlerin hepsi toptan sefere çıkacak değillerdir. Öyleyse onların her kesiminden bir grup da, din konusunda köklü ve derin bilgi sahibi olmak ve döndükleri zaman kavimlerini uyarmak için geri kalsa ya! Umulur ki sakınırlar.” (9/Tevbe 122)

Toplumsal tercih ve hareketlerde ceza veya ödül dünyada topluca olmaktadır. Cevdet Said suçlu bir topluma bir musibet indiği zaman bu musibetin suçsuz bireyi de içine alacağını belirtir. (C. Said, age, sh. 39) Ancak bireyin iyi veya kötüyü tercih etmesi ahirette bireysel olarak değerlendirilir.

Kur'an-ı Kerim'de Hz. Davud ve Calut olayı anlatıldıktan sonra toplumsal bir yasa olarak, “... Eğer Allah insanlardan bir kısmı ile diğerlerini savup hizaya getirmeseydi, elbette yeryüzünde düzen bozulurdu. Lakin Allah bütün insanlığa lütf ve keremiyle muamele etmiştir.” (2/Bakara, 251) ve bu ayete benzer, “İşte böylece kazandıkları günahlardan ötürü zalimlerin bir kısmını diğer bir kısmının peşine takarız. (6/En'am, 129) ayeti adeta toplumsal değişime ışık tutmaktadır. Bunu 19. yüzyılda ilk formüle eden ve adına sınıf savaşları adını veren burjuvazi tarihçisi Guizot da Thierry'dir. Hegel ise bunu tez-antitez diye formüle etmiştir. Marx, burjuvazi tarihçileri ile Hegel'in diyalektiğini sentezlemiş ve iki farklı sınıfı tez-antitez olarak ele almış ve onların birbirini savmasının ardından yeni bir sınıfın oluştuğunu ileri sürmüştür. Müslümanlar da bu toplumsal yasanın farkında ancak burjuvazi tarihçileri gibi sınıf savaşı değil hak-batıl mücadelesi olduğunu savunmuşlardır.

Toplumsal Olaylar Sünnetullah

Kur'an-ı Kerim'de Sünnetullah kavramı geçer. Bu kavram Allah'ın süregelen adeti, Allah'ın kanunu olarak Türkçeye çevrilmiştir. Kimi düşünürler Sünnetullah'ın yer çekimi gibi doğa kanunları için kullanıldığını ileri sürerler. Belki bu da mümkün ama Kur'an-ı Kerim'de bu ifade hep insan ve toplum için kullanılmıştır. Örnek:

1-“Seni o yerden (Mekke'den) sürüp çıkarmak için neredeyse seni sıkıştıracaklardı. Bunu yapabilselerdi senin ardından orada pek az kalırlardı. / Senden önce gönderdiğimiz peygamberlerimiz hakkındaki kanun (Sünnetullah) böyledir. Bizim kanunumuzda (sünnetullah) hiçbir değişme bulamazsın.” (17/İsra 76-77)

2-“Andolsun, eğer münafıklar, kalplerinde bir hastalık bulunanlar ve Medine'de kötü haberler yayıp ortalığı karıştıranlar (tuttukları yoldan) vazgeçmezlerse, elbette seni onların üzerine gitmeye teşvik edeceğiz. Onlar da (bundan sonra) orada lanete uğramış kimseler olarak seninle pek az süre komşu kalacaklardır. Nerede bulunurlarsa, yakalanırlar ve yaman bir şekilde öldürülürler. / Daha önce gelip geçenler hakkında da Allah'ın kanunu (sünnetullah) böyledir. Allah'ın kanununda (Sünnetullah'ta) asla değişme bulamazsın.” (33/Ahzab, 60-62)

3-“Yeryüzünde büyüklük taslamak ve kötü tuzak kurmak için (böyle davranıyorlardı). Oysa kötü tuzak, ancak sahibi-

ni kuşatır. Onlar ancak öncekilere uygulanan kanunu bekliyorlar. Sen Allah'ın kanununda (Sünnetullah'ta) hiçbir değişiklik bulamazsın. Sen Allah'ın kanununda (Sünnetullah'ta) hiçbir sapma bulamazsın.” (35/ Fatır, 43)

4-“İnkâr edenler sizinle savaşsalar, arkalarını dönüp kaçarlarsa, sonra da ne bir dost, ne de bir yardımcı bulabilirlerdi./ Allah'ın ötedenberi işleyip duran kanunu (budur). Allah'ın kanununda asla bir değişiklik bulamazsın.” (48/Fetih, 22-23)

Kimi popülist İslam yazarları Allah'ın kanununda bir değişiklik bulunmayacağı ayetini fizik, kimya, biyoloji gibi kanunlara endekslemişler ve Allah'ın peygamberlerine verdiği mucizeleri inkar yoluna gitmişler. Bunu yaparken de Kur'an-ı Kerim'de çok açık bir şekilde anlatılan Hz. Musa'ya, Hz. İsa'ya, Hz. İbrahim'e verilen mucizeleri bile inkar ederek zorlama teviller üretmişler. Örneğin bir aklı evvel sözde ilahiyatçı Hz. İsa'nın beşikte konuşma mucizesi için, “Aslında ayette Hz. Meryem'e soru sormuşlar, o da başıyla çocuğu işaret etmiş, aradan 25 yıl geçmiş ve çocuk (Hz. İsa) o zaman konuşmuş.” diyor. Ayetten kastedilen buymuş. Oysa ayet çok net, “Kucağında çocuğu ile halkının yanına geldi. Onlar şöyle dediler: “Ey Meryem! Çok çirkin bir şey yaptın!” / “Ey Hârûn'un kız kardeşi! Senin baban kötü bir kimse değildi. Annen de iffetsiz değildi.”/ Bunun üzerine (Meryem, çocukla konuşun diye) ona

işaret etti. “Beşikteki bir bebekle nasıl konuşuruz?” dediler. / Bebek şöyle konuştu: “Şüphesiz ben Allah'ın kuluyum. Bana kitabı (İncil'i) verdi ve beni bir peygamber yaptı.” (19/Meryem, 27-30) Zorlama tevillerle diyelim ki bunu yutturdular, fakat başka bir ayette de Hz. İsa'ya verilen nimetler, mucizeler anlatılırken şöyle deniliyor: “O gün Allah şöyle diyecek: “Ey Meryem oğlu İsa! Senin üzerindeki ve annen üzerindeki nimetimi düşün. Hani, seni Ruhul-Kudüs (Cebrail) ile desteklemiştim. Beşikte iken de, yetişkin iken de insanlara konuşuyordun.” (5/Maide 110) Bu ayette beşikte de yetişkin halinde de insanlarla konuştuğu belirtilerek Hz. İsa'nın mucizesi pekiştiriliyor. Üstelik ayetin devamında “Hani iznimle çamurdan kuş şekline benzer bir şey yapıyordun da içine üflüyordun, benim iznimle hemen bir kuş oluyordu. Yine benim iznimle doğuştan körü ve alacalıyı iyileştiriyordun. Hani benim iznimle ölüleri de (hayata) çıkarıyordun. Hani sen, İsrailoğullarına açık mucizeler getirdiğin zaman ben seni onlardan kurtarmıştım da onlardan inkar edenler, “Bu ancak açık bir büyüdür” demişlerdi.”denilmek suretiyle Hz. İsa'nın diğer mucizeleri de teyid ediliyor. Bunlar insan üstü, mantık üstü, olağan üstü durumlar ki inkarcılar onu büyüculükle suçluyorlar. Bunları normal bir insan yapamaz, ancak Allah'ın izin verdiği, desteklediği peygamberleri yapabilirler. Buna da mucize denir.

Bunun gibi Hz. İbrahim'in dört kuşu parçalara ayırıp birbiriyle yoğurup dört ayrı tepeye bırakıp sonra onları kendisine çağırmasını bile zorlama tevillerle aslında onları evcilleştirip kendine alıştırdıktan sonra her birini ayrı tepelere koyup, kendine çağırması olarak açıklıyorlar. Allah'ın kanununda değişiklik olmazmış. Oysa bilmiyorlar ki Allah'ın peygamberlerine (salavatullahiecmain) vermiş olduğu mucizeler de, O'nun kanunlarındandır ve o kanunlarda bir değişiklik bulunamaz.

DERİN DENİZLERİN SIĞ ÇOCUKLARI

Son zamanlarda İslam dininin ilahî derinliğini henüz kavrayamamış ve siğ düşüncelerle yaptıkları yorumlarla dostlarından çok düşmanlarını sevindiren müslüman düşünürlerin çoğalmasa elbette ümmet adına üzüntü verici gelişmelerdir. Bu siğ yorumlar bazen gereksiz, bazen de tehlikeli yorumlar olabilmektedir. Oysa İslam, evrensel bir din olup tüm zamanlara ve mekânlara hitap eden ilahî bir sistemdir. Onu belli bir mekâna ve belli bir zamana yani dar kalıplara sıkıştıramayız.

Allah, Kur'an'da kendi ilminin derinliğini soyut hâlden somut hâle getirirken insanların anlaması için "denizlerle" kıyaslayarak örnekler verir. Denizlerin dibinin karanlık oluşu, denizlerin birbirine karışmaması, üzerinde gemilerin akıp gitmesi, denizin ortasında fırtınaya tutulanların imanı durumu, birçok nimetin denizden çıkartılması gibi... Çünkü denizlerin derinliği, genişliği ve maviliği tarih boyunca daima insanları düşünceye sevk etmiştir. Fakat bunlar içerisinde en önemlisi Allah'ın ilminin denizlerle kıyaslanmasıdır: "Şayet yeryüzündeki ağaçlar kalem, deniz de arkasından yedi deniz katılarak (mürekkep olsa) yine Allah'ın sözleri (yazmakla) tükenmez. Şüphe yok ki Allah mutlak galip ve hikmet sahibidir." (31/27)

Denizlerin derinliği sadece ilgi çekmekle kalmaz, denizlerin/okyanusların gerçek nimeti derinlerdedir, kenardaki siğ sular ise sadece yüzölüp serinlemek içindir. İslam'ın derinliğini kavrayamayanların durumu, İslam nimetinden sadece sıcak havalarda serinleyebilmektir.

On dört asırlık müslümanlar tarihinin en hazin dönemi son iki asırdır. Müslümanlar bu on dört asır içerisinde İslam düşmanlarıyla değişik cephelerde yüzlerce, binlerce kez karşılaşmışlar, bazen yenmiş bazen de yenilmişlerdir. Her yenilgiden sonra dersler çıkararak tekrar galip gelmeyi başarmışlardır. Fakat sıcak cephe savaşlarının mağlubiyetinden kurtulmak, zihin mağlubiyetinden kurtulmaktan çok daha kolaydır. Zihnen mağlup olanların bir daha toparlanmaları, ayağa kalkmaları birkaç nesil değişiminden sonra ancak gerçekleşebilir, tıpkı Firavun saltanatı karşısında zihni yenilgiye uğrayan İsrailoğulları'nın Sina Çölü'ndeki sürgünleri gibi.

İbni Haldun'un tesbitine göre "mağlupların galipleri taklit etmesi sosyal ve fitri bir olaydır." Bu taklidin, şekli bir taklit olması çok tehlikeli değildir. Asıl tehlikeli olan taklit zihni taklittir. 1800'lü yıllardan itibaren cephelerde yenilen müslümanların topraklarını emperyalistler işgal etmişlerdir. Toprak işgaliyle başlayan yönetim, kültür, ahlak ve eğitim taklidi hâlâ günümüzde bile devam etmektedir.

Bütün bu taklitlerden daha kötüsü ve daha tehlikelisi ise din anlayışındaki taklittir. İlahî dinin temsilcileri olan müslüman bilginlerin zamanla dinlerini, dinlerinin düşmanı olan gayr-i müslimlerden öğrenme gayretleri yapılabilecek çirkin taklidin zirvesidir.

Yenilmişliği iliklerine kadar yaşayan İslam bilginlerinin din konusundaki ezikliği ve onları taklidi, hiçbir kırmızı çizgile-

ri olmadan bodoslama yapılmış bir taklittir. Öyle bir taklit ki kendi ana kaynaklarını değerlendirmeye, düşmanlarından ödünç aldıkları kavramlarla suçlamaya kadar gitmiştir: Geçmiş dönemin âlimlerini "cehaletle", sahabeyi "yalancılık", hadisleri "zayıflıkla", Kur'an'ı "adaletsizlikle" suçlayan bu zihin bozukluğu ümmet için tehlikeli bir noktaya gelmiştir.

Yaratıcımız yüce Allah, biz kullarına diğer canlılara vermediği, akıl nimetini vererek bize dünyada sorumluluk yüklemiştir. Yani insanı "halifetullah" yapan onun akıllı olmasıdır. Fakat bu akıl hiçbir zaman "tek doğru" ya da "kutsal bir nesne" değildir. O, sadece doğru kullanıldığı zaman "hidayete", yanlış kullanıldığı zaman "dalalete" götüren bir etkidir. Tarih boyunca insanları hak-batıl cephesine ayıran ve aralarında mücadele ettiren işte bu akıldır. Akıl nimeti ilahi kaynaktan yararlanmadığı sürece sadece batıla hizmet eder.

Müslümanların on dört asırlık İslam anlayışındaki farklı düşünce ve yaşayışlarının ana sebebi kullandıkları akıllardır. Bu akıllarıyla değişik mezhep ve değişik fikrî ve siyasi düşünce sahibi olmuşlardır.

Aklı kutsayarak İslam dininin engin hükümlerini kendi dar düşünceleri kadar yorumlayanlar, farkında olmadan İslam'ı sığlaştırmışlardır. Allah, dinin derinliğinden bahsederken onlar işin sığlığında yüzme öğrenmeye çabalamaktadırlar.

Akıl nimetini her şeyin şartsız kaynağı gören anlayış sadece bugünün meselesi değildir. Onun tarihçesi insanın tarihçesiyle yaşıttır. Peygamberleri inkârın, ilahi hükümleri reddetmenin merkezinde her zaman akıl kutsayanlar vardır. Bu akılcılar bazen ilahi dinleri hepten reddeden kafirler olabileceği gibi bazen de İslam daire-i içinde kalmaya çalışarak sınırı zorlamaya çalışanlardır. Bugün karşımıza "reformist" olarak çıkan müslüman düşünürler, dün "Kur'aniyyun" olarak çıktığı gibi daha önceleri de Mutezile olarak çıkmışlardır.

Batı felsefesindeki rasyonalizm kavramıyla açıklanan ve akli her ilmin "tek" kaynağı kabul edenlerin İslam dünyasındaki öncülleri Muteziledir. Emeviler döneminde temelleri atılmışsa da esas etkisi Abbasiler döneminde ve özellikle Abbasi halifelerinden Mehdi, Memun, Mutasım ve Vasık dönemlerinde iktidar olmuş itikadi/felsefi bir akımdır. Başlangıçta hür düşüncenin savunucusu olarak ortaya çıkan Mutezile, bu halifeler döneminde tam aksi bir pozisyonda bulunmuştur. Devlet terörü uygulayarak, kendi fikrî görüşlerini halka zorla kabul ettirmeye çalışmışlardır.

Mutezile, felsefenin yoğun öğretildiği Irak bölgesinde ortaya çıkmış ve gelişmiştir. İslam düşmanı filozoflarla imani konuları tartışırken onların felsefi metotlarını kullanmışlar ve zamanla bu akılcı metodu benimsemişlerdir. Başlangıçta iyi niyetle yola çıkarak "Düşmanın silahıyla silahlanın." düsturunu kullanarak eski pagan filozofların eserlerinden fazlaca faydalanmışlardır. Zamanla bu metotla anılmaya başlamış ve bu metodu devam ettirmiş bir akımdır.

Mutezile, ayrılan demektir. Yani ana çizgi olan "ehlisünnet vel cemaat" çizgisinden ayrılıp akılcılıkla özdeşleşmiş tarihi metruk bir akımdır. Onlar "akıl kabul ettiğini" kabul ederler, "kabul etmediğini" kabul etmezler, yani nasların "akıl üstü" olabileceğini reddederek akli her konuda "hakem" tayin etmişlerdir. Metruk yani terk edilmiş bir akım olarak adlandırılrsa da günümüzün reformist müslümanları hâlâ onların metoduyla çalışmaktadırlar. Bunların ortak yönü sünneti kaynak olarak kullanmamak ve ayetleri "indî" yaklaşımla "tevil" etmektir.

"Akıl nimeti ilahi kaynaktan yararlanmadığı sürece sadece batıla hizmet eder."

"Kur'an müslümanlığı" adı altında örgütlenen bu "mağluplar güruhunun" gerçek amacı insanları Allah'ın gönderdiği Kur'an'a çağırarak değil, kendi nefsanî duygularla tevil ettikleri Kur'an anlayışına çağırmaktır.

Bütün insanlığa "iki cihan saadeti" getirmek için gönderilen İslam dinini reformist düşüncelerle sulandırarak beşerî bir pozisyona getirip yaşanamaz ve muntesiplerine huzur veremez hâle getirmiştir.

Kendi dönemlerinde insanların derdine derman olamamış ve tarihin tozlu raflarında kalmış metruk düşünceleri, kendilerininmiş ve sanki yeniymiş gibi lanse ederek topluma satmaya çalışanların yaptıkları "intihal" yani edebî hırsızlıktır. "Kur'an müslümanlığı" diyerek ortaya çıkan bu İslam bilgini düşünürler, muntesiibi oldukları akımı gizleyen birer Mutezilîdir. Aslında bugün yapılan ve sunulan Mutezile'nin, Gulam Ahmet Kadiyani'nin ve Abdullah Çekralevi'nin eserlerini tercümeden daha ileri bir girişim değildir.

19. yy'da Hindistan'da faaliyet gösteren İngiliz devlet nişanı sahibi Gulam Ahmet Kadiyani'nin (1835-1908) ve Abdullah Çekralevi'nin (ö.1914) İslam dünyasına soktuğu ve zamanla tüm İslam dünyasını etkileyen bu isimler, İslam dünyasında Hristiyan din anlayışını getirmişlerdir. Akıllarının ihtirası, onları her şeyin mahiyetini öğrenmeye sevk etmiş ve dogal olarak zamana yenik düşmüşlerdir. Mutezilenin nasları karşısındaki akılcı metodunu 19. yüzyılda Hint alt kıtasında "Kur'aniyyun hareketi" devam ettirmiştir. Günümüz reform

mist müslümanların bir nevi fikir babası olan bu çalışmalar İngilizlerin sömürgesi altında olan bir toprakta ortaya çıkması düşünceleri kadar, stratejik açıdan da çok önemlidir.

Çekralevi, İslam dininin mevcut durumunu geliştirmeye engel gördüğü için İslam üzerinde reform yapılmasını savunmuştur. İngilizlerin yardımıyla Hindistan'da özel okul açmış ve fikirlerini buralarda yaymış ve İngilizlerce madalyalarla ödüllendirilmiştir. Çünkü emperyalizme engel olan her şeye karşı çıkmıştır.

Üstad Mevdudi'ye göre bu hareket, Müslümanların Batı karşısındaki yenilmişlik psikolojisinin acı sonucudur. Zayıf cephe her zaman düşman cephenin metodunu/taktiğini kullanmayı tercih eder. Her dönemde olduğu gibi daima "Güçlüler taklit edilir." prensibi Hindistan'daki müslümanlar için de geçerli olmuştur.

"İslam sadece düşünce dini değil, aynı zamanda eylem dinidir. Yani iman, ibadet, ahlak, muamelat ve adaletten oluşan bir bütündür."

Kur'an Müslümanlığı diyerek yola çıkan üstadların akıl hocaları, oryantalist/ şarkiyatçı gayrimüslim bilim insanlarıdır. Bu oryantalistlerin gerçek hedefleri Allah kelamı olan Kur'anı Kerim olduğu hâlde onlar önce Kur'an'ın kalkanlarını yani Hz. Peygamber (sav) ve sahabenin rivayet ettiği hadisleri yok etmek istiyorlar. Sahabeyi yalancılık ve sahtekârlıkla suçlayacak kadar ileri gidenlerin amacı onların bedenleri değil, "rivayetleridir." İkinci hedefleri ise peygamberleri "elçilik" makamından alıp "posta" memurluğuna indirgemeleridir. Dikkatimizi çeken diğer bir husus sadece "Kur'an" kavramıyla konuşmalarıdır. Görünürde elbette hiçkimse Allah'ın kitabına itiraz edemez. Fakat buradaki asıl amaç sünneti inkâr etmenin yoludur. "Kur'an müslümanlığı" kavramını kullanmaları çok da masum bir düşünce değildir.

Bu reformist müslüman düşünürlerin görüşleriyle Mutezilenin, Çekralevi'nin ve Kadıyanı'nın görüşlerinin paralel olması asıl kaynağın göstergesidir. Bu düşünce sahiplerinin akklı önceleyen tavırları Allah'ın biz kullara verdiği "akıl" nimetini çok kullanmak değil, aklı Allah'a ve

Peygambere alternatif göstermektir. Oysa İslam sadece düşünce dini değil, aynı zamanda eylem dinidir. Yani iman, ibadet, ahlak, muamelat ve adaletten oluşan bir bütündür. İslam'ı kendi nefساني arzularına göre yorumlayanlar biraz da ilgi geçmek için bunları yapmaktadırlar, tıpkı ergen çocuk psikolojisiyle yapılan gençlik tavırları gibi.

Aklı bilimin tek kaynağı gören rasyonalist düşünce biçimiyle mezhepleri, sünneti tamamen reddederek Kur'an'ı teviller yoluyla istedikleri gibi özgürce (!) yorumlayarak, tarihselcilik adı altında İslam'ı sadece tarihte yaşanmış bir kültür olarak algılayanlar, İslam'ı reform adı altında tahrif eden/bozan düşüncelerdir. Allah dinini mutlaka koruyacaktır. Sadece kullarından bazıları O'nun verdiği akli nimetiyle kendisine karşı çıkarak "imtihanı" kaybedecektir. Rabbimizin: "De ki: Siz dininizi Allah'a mı öğretiyorsunuz? Oysa Allah göklerde olanları da bilir, yerde olanları da. Allah her şeyi hakkıyla bilendir." (49/16) hükmüne muhatap olanlar bilsinler ki sadece kendileri ve tilmizleri, takipçilerikaybederler.

Bu reformistlerin İslam anlayışında ibadete, muamelata ve adaletle yer yoktur. Onların anlayışında yolun sonunda geldikleri nokta kendilerini ibadetlerden soyutlayarak "din güzel ahlaktan ibarettir" durağıdır, bu slogan bize bir yerlerden tanıdık gelmektedir, yani batı dünyasının Hristiyanlığındaki amelsiz inanç anlayışdır.

Oryantalistlerin reformist müslüman düşünürleri yetiştirmelerinin ve bunlara İslam dünyasında faaliyet göstermeleri için her türlü yardımda bulunmalarının gerçek amacı, emperyalist sömürgelerinin devamını sağlamaktır. İslam dünyasının her köşesindeki kendi eserleri olan zulümleri yerli ve yabancı güçlerle bastırmaya çalışan işgalci güçler, müslümanların gerçek gündemine tecavüz ederek suni gündem oluşturmaya çalışmaktadırlar.

Rabbimiz bizleri gayrimüslimler hakkında uyararak: "Dinlerine uymadıkça Yahudiler de Hristiyanlar da asla senden razı olmayacaklardır. De ki: Doğru yol ancak Allah'ın yoludur. Sana gelen ilimden sonra onların arzularına uya-cak olursan andolsun ki Allah'tan sana ne bir dost ne de bir yardımcı vardır." (Bakara/ 120)

Oysa müslümanların yapması gereken İslam'ın ilahi olan hükümlerini inkâr etmek değil, ana kaynakları olan Kur'an ve sünnete ve ayrıca on dört asırlık yaşanmış tecrübeden faydalanarak yeniden dünyada adaleti sağlamaktır. Hedefimiz sadece müslümanlara değil, tüm insanlığa asrı saadeti yaşatabilmektir.

HAMZA
EFENDİ
BAKLAVA

BİR **beyza** MARKASIDIR

beyza
süt

beyza
yem

beyzade.fm

beyzapilic.com.tr

f t i y b

ELLER YUKARI! BEN BİLİNÇSİZ TEKNOLOJİ

İnternet ve sosyal medya kullanımı, özellikle 90'lı yılların sonundan itibaren gündelik yaşamımızın önemli bir parçası haline gelmiştir. Etrafımızdaki insanların sayısı gitgide artıyor, çevremiz genişliyor ama aynı zamanda, ne hikmetse; giderek yalnızlaşıyoruz.

Günümüzde gençler, vakitlerinin büyük bir bölümünü sanal alemde geçiriyor. Arkadaşları ile sohbet ediyor, oyunlar oynuyor... Ebeveynler çok şikayetçi bu durumdan ama bana sorarsanız sadece şikayetçiyiz, ötesi yok. Anne babayı da tutsak etmiş teknoloji artık kendine. Baba elinde telefonla oynarken; "Git kitap oku!" anne televizyon seyredirken; "Odana geç, dersini yap!" diyor çocuğuna. Ne kadar inandırıcıyız değil mi! Günümüzde çocuklar dediklerimizi yapmıyor, yaptığımızı yapıyor. Nasihat dinlemekten hoşlanmıyorlar. Hz Ali'nin çok güzel bir sözü var "Çocuklarınızı kendi zamanlarının şartlarına göre yetiştirin." Öyle mi yapıyoruz şuan sizce? Çocukların, gençlerin aklını çelen, zamanını çalan birçok uyarıcı var günümüz yaşamında. Ebeveynler olarak öncelikle biz bilinçlenmeli, çocuklarımızı kendisi sanal ama sonuçları gerçek olan bu durumdan kurtarmalıyız.

Japonya'da "hikikomori" olarak bilinen bir durumdan söz ediliyor uzun zamandır. Ergenler saatlerce, günlerce kendi odalarında tek başlarına yaşıyor; tüm zamanlarını bilgisayarda oyun oynayarak geçiriyorlar. Anne baba sadece kapıdan yemek veriyorlar çocuğa ve bu arada mola veriyorlar. Çocuk anne baba ile ne iletişim kuruyor ne de odasından çıkıyor. Ekran adeta genci tutsak etmiş durumda. Bu durum bizim ülkemizde olmaz diye düşünenler var. Gönül ister olmasın ama bu durumun yaşanması, çocuklarımızın ekranın kölesi olması için olanca gücümüzle çalışıyoruz.

Dünyadaki toplumsal değişimler yüz yüze iletişimi azaltırken cihazlara bağlı iletişim gitgide artmaktadır. Yüz yüze iletişim kurmanın bize kazandırdığı beceriler de günden güne kayıplara karışıyor. Birçoğumuz empati yetisini kaybetmiş durumda. İnternet ortamında konuştuğumuzda sadece kelimeleri ardı ardına sıralıyoruz, karşımızdaki insanın duygu ve düşüncelerini önemsemiyoruz. Çünkü tepkilerimizi göremiyoruz. İster istemez duygusal zekanın en önemli elemanı olan empati kavramını, adeta hayatımızdan kovuyoruz.

Otobüste, hastanede, evde herkes önündeki ekrana bakıyor. Kimse kimsenin yüzüne bakmıyor. Geçen ramazan yolda yürürken bir görüntü aklımdan hiç gitmiyor. Fırının önünde büyük bir pide kuyruğu var, herkesin kafası telefonda, boyunlar aşağı doğru eğilmiş. Birkaç sene önce o kuyrukta ne sohbetler edilirdi o kısacık zaman diliminde. Bu arada eski ramazanlar kalmadı dediğinizi duyar gibiyim. Yok yok, bence ramazan aynı, eski insanlar pek kalmadı galiba.

“Akıllı telefonların her şeyi yapabildiğini, bizden daha akıllı olduğunu söylüyoruz her fırsatta ve kendimizi ona teslim etmiş gibi yaşıyoruz umarsızca”

Sürekli bağlantıda kalmak istiyoruz. İnternete giremediğimizde geriliyor, içimizi bir huzursuzluk kaplıyor. Bazen bu kaygı akıl almaz boyutlara ulaşabiliyor. Geçenlerde bir kavram duydum “nomofobi” diye. Özellikle gençler arasında daha sık karşılaşılan “Cep telefonundan mahrum kalma korkusu” anlamına geliyormuş. Bu durum maalesef toplumumuzda da giderek artıyor. Nomofobisi olan kişi için internet, telefon adeta temel bir ihtiyaç gibi. İnternet olmamasına tahammül edemiyor, geriliyor ve bu yüzden tartışmalar çıkabiliyor. Artık bu tip bireylere daha sık rastlayacağız sanki. Akıllı telefonların her şeyi yapabildiğini, bizden daha akıllı olduğunu söylüyoruz her fırsatta ve kendimizi ona teslim etmiş gibi yaşıyoruz umarsızca.

Akşam eve gelirken ne lazım olduğunu bile mesaj ile soruyoruz birbirimize çoğu zaman. İki kelime konuşmak zor geliyor. Birlikteliğin aile olmanın en önemli timsallerinden biri olan akşam yemeklerimiz devam ediyor belki ama artık çok daha hızlı yiyoruz. Bizi bekleyen bilgisayar, tablet telefonumuz var. Onu bekletmemeliyiz, yalnız kalmamalı! Çaylar artık eskisi gibi demlenmiyor. Gerek yok ki. Odalarımız ayrı zaten birer sallama çay yeter bize. “Demlikteki çaydan tüten duman, biraz sonra yapılacak güzel muhabbetlerin habercisidir” oysa. Unutmayalım bunu!

Peki, ne yapmalıyız kendimizi ve çocuklarımızı teknolojinin esiri olmaktan kurtarmak için? Naçizane önerilerimizi paylaşalım birbirimizle:

- Yüz yüze konuşmak bizi insan kılar. Muhabbetimizi elimizden geldiğince sürdürüelim.

- Çocuklarımıza bilgisayar, tablet, televizyon başında durmasını; işlerimizi bitirmek için veya yaramazlık yapmaması için bir fırsat olarak görmemeye özen gösterelim.
- Çocukların eline küçük yaşlarda telefon veya diğer teknolojik aletleri vermeyelim. Bunları kullandıkları zaman da “Benim çocuğum çok zeki, daha kaç yaşında ama bak nasıl da telefon kullanıyor.” diyerek bu durumu yüceltmeyelim.
- Çocuğun eline telefon vererek ve onu televizyon ile baş başa bırakarak, kendimize dinlenme zamanı oluşturma düşüncelerinden vazgeçelim.
- Teknolojiyi kontrollü kullanmayı öğretelim çocuklarımıza. “Birkaç dakika daha oynayayım, n’olur!” gibisinden söylemlerine kulak asmayalım. O birkaç dakika, daha sonra birkaç saate döner.
- Değerli psikiyatrist Prof Dr. Kemal SAYAR’dan geçenlerde bir kavram duydum; “Elektronik Perhiz”. Evlerimizde her türlü teknolojik aletten uzak olduğumuz zamanlarımız olsun. Samimi muhabbetlerin olduğu anlar oluşturalım. “Elektronik perhiz” uygulamaya başlayalım en kısa zamanda, ne dersiniz?

En başta anne baba olarak bizler örnek olalım evlatlarımızla. Eve geldiğimizde elimizi uzattığımızda ulaşabileceğimiz yerde olmasın telefonlarımız.

Evet, şimdi elimizdeki telefonları, tabletleri ait oldukları yere bırakıp konuşmaya başlayalım sevgili dostlar ne dersiniz?

GÜL'E DAİR...

Daha adını söylerken bile bütün herkese gülmeyi emrediyorsun. Belli ki Cenab-ı Hak seni çok özenerek yaratmış. Bizlerde senin adını söylerken herkese gülüyoruz.

Ve sen baharın ilk günlerinde yeniden doğuyorsun renk, ahenk ve mis gibi kokular içinde. Sen ne güzelsin ki adın Hazreti Peygamber Efendimizle anılıyor.

Binlerceşarkıya, şiire ve romana konu oluyorsun. Seninle kutlanıyor her güzel an ve günler, yürekten yüreğe... Gönül sesiyle gül oluyorsun. Sevdalılar aşklarını seninle anlatıyorlar, dilleri dönmediği zamanlarda, sana aman diliyorlar. Ve hep tek sayılarda sunuluyorsun, "Sen benim için teksin!" anlamında.

Bülbül bile sana sevdalanmış, gözlerimizin ve ruhumuzun çiçeği! "Güle sorma o bilmez aşkı, sevdayı" demiş şair, aşkın sen olduğunu unutup. Oysa sen aşkın mihrabısın.

Sen çiçekler sultanısın. Kokunla kendimizden geçeriz bahçelerde, başka dünyalarda buluruz kendimizi. Biliriz kigüllerin içinde diken yoktur, dikenler içinde güller vardır. Biz bir gül için bin dikene su veririz.

Hem gülü tarife ne hacet... Gül Muhammed sevdasıdır, te- ninin kokusudur. Ve katmer güller rengini şehitlerin kanın- dan alırlar...

Bütün dünya dillerinde isim olursun, güzeller güzeli yeni doğan kız bebeklere! Batı dillerinde rose, Arapçada verda... Dilimizde ise Gül, Gülhan, Gülistan, Gülhande, Gülçin'sin... Gülseren'sin, Gülderen'sin... Sen ilahi Cemal'sin!

Yüce tecellisi, sevgilinin yanağının simgesi ve bülbülün sevgilisisin... O bülbül ki sen açtığında dokunaklı bir biçim- de ötmeye başlar, zira özlemiştir kış boyu...

Ve o Yunus Emre ki hani Allah'ı zikrediyorsun diye seni da- lından koparmaktan hep çekinmiştir. Hele bir de adını sen- den alan Gülbaba vardır, Osmanlı döneminde Macaristan'a gitmiş, yetiştirdiği güller ile meşhur olmuş bir veli.

Hâsılı senden başka yoktur ömür boyu dikenle oturan bah- çelerde.

"Kim demiş gül yaşarmış, dikenin himayesinde, Dikenin itibarı ancak gül sayesinde."

ÖĞ-DER ŞUURLU ÖĞRETMENLER DERNEĞİ YAYINLARI

Seçkin Yayınevleri

Kitabevleri

Alışveriş Sitelerinde...

AİLE

Aile, evlilikle başlayan kutsal bir topluluktur. Allahın emri ve başta Peygamber Efendimiz (sav) olmak üzere hemen hemen bütün Peygamberlerin sünnetidir. Hz Yahya ve Hz İsa (AS) hariç bütün peygamberlerin evlendiğini biliyoruz.

Aile, dünyanın cennetidir, huzurudur, mutluluğudur. Evlilik rızkı bollaştırır, bereketini artırır. Aile sekinettir, meveddettir, destek ve yardımlaşmadır. Ailenin sağlamlığı toplumun sağlamlığı ve selametidir, ailenin çürüklüğü toplumun çürümesi ve çökmesi demektir. Aile ahlaksızlığı ve zinayı azaltır. Evlilik ile neslin devamı gerçekleşir. Evlilik ve nikahta esas amaç dinî görevi yapmak ve neslin devamını sağlamaktır. Evlilik ve nikah bir ibadettir.

Evliliğin hükmü Hanefi fıkhına göre şöyledir: Zina işlemek kuvvetle muhtemel ise evlenmek farzdır. Zina yapma ihtimali varsa evlilik vaciptir. Zina yapma ihtimali yoksa kuvvetli sünnettir, sünneti müekkededir.

Peygamber Efendimiz (sav): "Bir kadınla şu dört şey için evlenilir: Malı, serveti için, güzelliği için, soyu için, dindarlığı için . Sen dindar olanı tercih et, elin dert görmez." buyurmuştur. Dindar birisiyle evlenmek aileye huzur, mutluluk, bereket, nezaket, saygı sevgi getirir.

Aile, bir erkekle bir kadının şahitler huzurunda hayatlarını birleştirmeleridir. Evlilik bir akittir, karşılıklı "icap ve ka-

bul"dür. Eşler arasında hak hukuk ve görevler, kadının ve erkeğin karşılıklı olarak birbiri üzerinde hakları vardır.

Kadının kocası üzerindeki haklarından başlıcaları şunlardır:

- 1) Kocanın, eşinden habersiz, izinsiz namahrem bir erkeği eve getirmemesi. Getirse bile kadın erkek aynı odada oturtmaması.
- 2) Kocanın, dinî eğitim ve ilmiyal bilgisi konularında eşine yardımcı olması.
- 3) Evin nafakasını helalinden temin etmesi ve evine haram sokmaması.
- 4) Eşine nazik davranması, eziyet etmemesi ve zulüm yapmaması.
- 5) Eve girince eşine selam vermesi, hâl hatırını sorması, güler yüzlü olması, sevgisini saygısını hissettirmesi ve sevdiğini sözlü olarak ifade etmesi.
- 6) Çocuklarının eğitimi konusunda eşine yardımcı olması.
- 7) Eşinin yanlışlarını sabırla, hoşgörülle karşılayıp nasihat etmesi.
- 8) Giyimi konusunda rehberlik etmesi, içerde ve dışarıdaki giyimi konusunda eğitmesi rehberlik yapması ve bu konudaki ihtiyaçlarını gidermesi.
- 9) Farz ibadetlerin dışında, nafîle ibadetler için eşinden izin istemesi. İkinci hac, umre, nafîle oruçlar, teheccüt na-

mazı, sakal uzatma... gibi.

10) Yaptığı hizmetten dolayı teşekkür etmesi.

11) Cinsel ilişki konusundaki taleplerini reddetmemesi. Reddetmek günah, kabul etmek ise ibadettir.

12) Rasulullah'ın (sav) son üç tavsiyesinden biri: "Kadınlarınız hakkında Allah'tan korkun. Onlar Allah'ın (cc) size emanetidir." "Sizin en hayırlınız, hanımına karşı en iyi olanınızdır." buyurmuştur.

Kocanın karısı üzerindeki hakları ise şunlardır:

1) Kocasından izin almadan evinden ayrılmamak.

2) İzinsiz kimseye bir şey vermemek.

3) İzinsiz nafile ibadet yapmamak.

4) İffetini ve namusunu muhafaza etmek.

5) Kocasını yatağına davet ederse reddetmemek.

6) İhtiyaç fazlası eşya istememek, Fuzuli harcama yapmamak, israf etmemek.

7) Kocasına karşı güler yüzlü olmak, işine giderken uğurlamak, dönerken hoş geldin diyerek karşılamak.

8) Helal rızık temini konusunda kocasına yardımcı olmak, harama zorlamamak.

9) Ev işlerini yapmak.

10) Çocuklarının eğitimiyle ilgilenmek.

11) Kocasını namaz konusunda gevşekse yardımcı olmak, özellikle sabah namazına kaldırmada yardımcı olmak. Eşler birbirlerine takvada yardımcı olmakla mükelleftirler.

Kocanın yanlış alışkanlıkları varsa usulüne göre destek olmak, kendi hâline bırakmamak. Bilgi, görgü ve hoşgörüsünü sürekli arttıracak, okuyacak, kendisini geliştirecektir. "İlim öğrenmek hem erkeğe hem kadına farzdır." hadisi çok meşhurdur. Kadın bilgili olacak ki çocuğunu iyi yetiştirebilsin.

12) Baba ve çocuklar arasında bir problem varsa kendisi barış elçisi, iyilik elçisi olacak. Ailenin huzuru ve mutluluğu için ne gerekiyorsa yapacak.

Allah-u Teala erkeğe yönetme, kadına da itaat görevini vermiştir. Nisa 34'te yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: "Erkekler kadınlar üzerinde hâkimdirler, yöneticidirler. Allah'ın bazısını bazısına farklı (daha güçlü) kıldığından ve

mallarını infak ettiklerinden dolayı. Saliha kadınlar (eşlerine) itaat ederler."

Evin reisi erkektir. Çünkü Cenab-ı Hak onu fiziki olarak daha güçlü yaratmış ve ekonomik gücü, evin iâşesini onun sorumluluğuna vermiştir, daha üstün olduğu için değil. Üstünlük ne dişilikte ne de erkekliktedir. Üstünlük Allah katında sadece takvadır. Eşlerden herhangi birisi daha müttaki olabilir. Evin yönetimi bununla ilintili değildir, tamamen fitrat ve hikmetle alakalıdır.

Ailede sevgi, saygı, iyi iletişim, hoşgörü ve sabır ailenin huzuru ve devamı için elzemdir. İslam'da boşanma hoş karşılanmamıştır, ailenin dağılması arşı titretir. En sevilmeyen helal, talaktır, boşanmadır. Bizde, aile kutsaldır, kutsal bir müessesedir. Aile ne kadar sağlam olursa millet ve toplum da o kadar sağlam olur. Bu yüzden , çok değer verdiğimiz aile müessesemize saldırılar gittikçe çoğalmakta, bu kutsal yuvamızla uğraşanlar maalesef hızla çoğalmaktadır.

Eskiden boşanmalar yok denecek kadar azdı ve çok ayıp karşılanırdı.

Anne ve babalar evlendirdikleri kızlarına, itaat ve uyumu tavsiye ederek bu çok önemli müesseseyi korurlar, dağılmasına ve huzurlarının

kaçmasına müsaade

etmezlerdi. Günümüzde ise evlilikler

maalesef çok zorlaştırılmış, boşanmalar ise sıradan ve olağan hâle gelmiş ya da getirilmiştir. Bu konuda ebeveynlerin payı maalesef çok büyüktür. Her şeye madde nazarıyla bakılmakta, kolayca aileler dağılmaktadır.

Üzülerek belirtmeliyim ki günümüzde evlilikler çürümeye başlamış, şiddet ve geçimsizlik artmış, sabır, tahammül ve hoşgörü azalmış, dünyevileşme zirve yapmıştır. Ev, araba, altın, mobilya... gibi dünya metaı insanlarımızın aklını başından almış, huzur, mutluluk, ebedi saadet ve dünya saadeti önemsenmez hâle gelmiştir.

Cehaletin, bilgisizliğin ve özellikle kaynanaların, medyanın ve yeni çıkan bazı yasaların (6286 gibi) bu olumsuzluklarda payı çok büyüktür. 2012 de çıkan bu yasadan sonra boşanmaların dört kat arttığı söylenmektedir. Dünya malı

konusunda tatminsizlik, doyumsuzluk, aç gözlülük ve hırs inanılmaz düzeyde artmıştır.

Evlilik yaşının bizde 18 olması da bir problemdir. Şu anda 4 bin civarında genç koca, 18 yaş altı evlilik yaptıkları için, tecavüz suçlamasıyla cezaevlerinde tutuklu yada hükümlüdürler. En azından bunların bir kısmı, dinî nikah ile evlenmiş ve çoluk çocuk sahibi. Bu yasadan dolayı, bu gençlerin ailesi dağılmış, çocukları babasız, sevgisiz büyümektedirler. Halbuki ABD'de evlilik yaşı 14'tür. Erken evlenen gençlerin evlilik masrafını devlet karşılamakta ve her ay bu genç ailelere 460 dolar para verilmektedir.

ABD gibi Kolombiya'da Ekvatorda, El Salvador'da, Paraguay'da evlilik yaşı 14'tür. Ürdün, Litvanya, Estonya ve Bahamalar'da evlilik yaşı 15'tir. Avustralya, Avusturya, Macaristan, Brezilya, Almanya, İrlanda, Meksika ve Kıbrısta evlilik yaşı 16'dır. Evliliklere 18 yaş sınırı getiren ülkeler Türkiye, Mısır, Gine, Afrika Ülkeleri, Güney Kore, Güney Sudan, Lübnan, Nijerya, Birleşik Arap Emirlikleri, Nepal, Malezya, Eritre, ... gibi genellikle İslam ülkelerdir. 18 yaş altı evliliklerde dünyanın hiçbir yerinde ceza yoktur ve hiçbir çift yada erkek cezaya çarptılmamaktadır. Bizde ise tecavüz suçlamasıyla pek çok evli genç cezaevlerinde yatmaktadırlar. Bu yasaların bir an önce değiştirilmesi ve dramın bitirilmesi mecburiyeti vardır.

Batı'da aileler çökmüş, aile müessesesi neredeyse tarihe karışmış, çocuk ve genç sayısı hızla azalmış, doğum neredeyse durma noktasına gelmiş, çocuk yerine köpek besiciliği ve seçiciliği hâkim olmuştur. Yapılan bir tespite göre şu anda Hollanda'da 280 bin şirket, varissizlik yüzünden kapanma noktasına gelmiştir. Bütün teşviklere rağmen doğum oranı hızla azalmakta ve Batı ülkelerinin nüfusu hızla düşmektedir.

Batı'da durum bu iken ve önüne geçilemez bir hâl almış iken, bizde ise her şeye rağmen nüfus artmaktadır. Dünyada açlıktan, savaştan ölen çocukların büyük bir bölümü, hatta tamamına yakını maalesef Müslüman olmasına rağmen, çeşitli sebeplerle aileler dağılmasına rağmen, doğum kontrolü gibi oyun ve tezgâhlara rağmen eski hızında olmazsa bile doğumlar olmakta ve nüfus yine de artmaktadır. Müslüman nüfusun artması, ve buna paralel olarak bütün teşviklere rağmen Batı'da nüfusun azalması onları çıldırtmaktadır.

ABD de Batı ülkelerinde başta olmak üzere ahlaki yozlaşma da zirve yapmıştır. Şeklen aile diyebileceğimiz kurumlar köhnemiş, iffet ve şereften yoksun hâle gelmişlerdir. Örneğin ABD'de eş değiştirme kulüpleri kurulmuş ve 1 milyon aile bu kulüplere üye olmuştur. ABD'de boşanma oranı % 63'tür. Almanya'nın bir çok hastanesinde yeni doğan bebekler için yerler yapılmış, "Bebeklerinizi buraya bırakabilirsiniz, devlet olarak biz bakarız, meşru olup olmaması fark etmez." şeklinde ilanlar asılmış ve ne şekilde olursa

olsun ister meşru ister gayrimeşru her bebek için 3000 avro teşvikler olmasına rağmen, Batı'da nüfus artmamakta, tersine azalmaktadır.

Bu nedenle diyoruz ki Batı böyle devam ettiği takdirde, yakın zamanda çökmeye, yok olmaya, egemenliğini kaybetmeye mahkûmdur. Onlar bunun farkındalar ve bu yüzden mümkün olduğu kadar bizdeki nüfus artışının önüne geçmek için her türlü entrikayı çevirmektedirler.

Bununla beraber Müslüman nüfusu da

kendilerine benzetmek, Batı kültürü ile yetişmelerini sağlamak en büyük arzularıdır. Maalesef bu konularda büyük oranda muvaffak olmuşlardır.

Sonuç olarak diyorum ki bu gaflet uykusundan kurtulup kendimize gelmek, özümüze dönmek, tehlikeyi görmek ve uyanmak zorundayız. Efendimiz sav Hz Aişe'den izin almadan nafile ibadetlerini bile yapmamıştır. Hz Fatıma valide-miz Hz Ali'ye, elindeki altı dirhemi eve yiyecek alması için vermiş, Hz Ali ise zor durumdaki bir borçluya o parayı verip eve bir şey almadan döndüğünde onu takdir etmiş ve yaptığı iş daha hayırlıdır diyerek Hz Ali Efendimiz'e sevgili eşine hayırdan destek olmuş, onu üzecek bir tavırla, bir sözle karşılamamıştır. İşte bu aile yapısı, bu güzel ahlak, Batı'nın korktuğu ve bizim de kurtuluşumuz olan bir modeldir.

Bu güçlü aile yapısına dönmek zorundayız millet olarak. Eğer kurtulmak ve güçlenmek istiyorsak kendimize, özümüze dönmek zorundayız. Lütfen eşlerimize karşı kibar ve nazik olalım. Sevgimizi ızhâr edelim, sevdiğimizi söyleyelim. Şer odaklarının hile ve desiselerini bilelim ve oyunlarını başlarına geçirelim. İslamsız huzur ve saadet olmaz, İslamsız yuva kurulmaz.

**"Aile ne kadar sağlam
olursa millet ve
toplum da o kadar
sağlam olur."**

Şehmus KÖK @Seh... · 39dk
Eğitim bir ülkenin can damarıdır
ve her meslek öğretmenlerin
aydınlatığı yoldan geçer.

Profesorfacia @Profe... · 5sa
Eğitim sistemimizin
iki önemli eksikliği vardır;
1-Eğitim
2-Sistem

Abbas Güçlü @Ab... · 44dk
Ara tatil nedeniyle, tur
satışlarında patlama olmuş!
Okulların 18-22 Kasım tarihleri
arasında ara tatile girmesi,
görünen o ki en çok turizmcileri
sevindirdi!
Bakalım eğitime katkısı ne
olacak?..

Kaç Saat Oldu? @kacsatolduson

MEB'in 1.5 milyon civarı
bastırıp okullara dağıttığı
Sosyal Bilgiler 6 kitabında
Uygur alfabesi için İbrani
alfabesi görseli kullandığı
anlaşılabirkaç saat oldu

Temel Karamollao... · 12sa
"Atanamayan öğretmen" yoktur,
"ataması yapılmayan" öğretmen
vardır.

Hamdi SÜRÜCÜ @sur... · 1gn
Sayın Bakan öğretmenlerin
önlükleri ile uğraşmanızı değil,
öğretmenin
itibarsızlaştırılması karşısında
çözüm üretmenizi, öğretmenin
derdiyle ilgilenmenizi bekliyor
bir milyon öğretmen.

Fatih AYDIN @SPFat... · 12sa
Öğretmen bile atarken torpil
geçen bir iktidar gelecek
nesillere hangi müfredat ile
hangi eğitim sisemi ile hangi
okul ile adaleti, hakkaniyeti,
ehliyeti öğretebilir?

Atama mücadelesi @... · 1sa
Eğitim bir ülkenin bir neslin
huzurun mutluluğun
vazgeçilmezidir özellikle şunu
belirteyim bizler hayatımızın
her alanında tasarruf yaparız
yapmaya çalışırız ama eğitimde
tasarruf yapılmaz.

Kaç Saat Oldu? @k... · 1sa
Yeni tasarım öğretmen
önlüklerini Adile Sultan Kasrı
Öğretmenevinde Ziya Selçuk
tanıtmış. Milli Eğitimde köklü
sorunların ciddiyetle ele alınışı
hepimizi umutlandırdı

Ekrem Şama @ekre... · 10sa
Milli Eğitimde bütün
olumsuzlukları olumluya
çevirici dev bir adım atıldı.
Milli Eğitim Bakanımız
Öğretmenlere beyaz renk önlük
tasarlamış, dağıtımını da
başlatmış.
Asıl sorunlar mı? Onlara da sıra
gelir bir gün elbet. Hızlı bir
çalışma var...
Alkışlayalım dimi efendim!

Ufuk bık @Ufuk62542... · 1sa
Ücretli öğretmenler yoluyla açık
kapatmak eğitimi
önemsememektir. Eğitim
kadrolu öğretmenlerle yapılan
ciddi bir iştir. Ücretmen yerine
öğretmem atansın.

Mutsuz Öğretmen · 28 Kas
14 yaşındaki kız öğrencim
yaşamak istemediğini söylüyor.
Henüz hayatının baharında bir
çocuk... Yaşamının sevincini
yitirmiş. Anne, baba, öğretmen,
siyasetçi.. Ne yaptık biz böyle.
Masum değiliz hiç birimiz.

Selahattin Turan @ST... · 1gn
İyi öğretmen;
•Çok yönlü alanlar bilgisine
sahip; konuları meczedebilen,
•Müstağni,
•İnsan olma onurunu her türlü
makamın üstünde tutan,
•Fedakar, cesur, yarınlara
kurucusu; gölgesine bile
basılmaması gereken,
yeryüzünün özgür ruhlar
sanatkarıdır.

DÜNYA ESKİ DÜNYA DEĞİL

Gündem hızlı değişiyor,
Dünya eski dünya değil.
Dost düşmanla sevişiyor,
Dünya eski dünya değil.

İpi kopmuş azgın boğa,
Azın hükmü hayli çoğa,
Hormon kuser sanki doğa,
Dünya eski dünya değil.

Sazan dolu her bir olta,
Put kıranda yoktur balta,
Düşen çoktur yanlış halta,
Dünya eski dünya değil.

İman-küfür karışıyor,
Nefis-iblis barışıyor,
Kullar şerde yarışıyor,
Dünya eski dünya değil,

Asli görev hep boşlandı,
Garip canlar çok haşlandı,
Bizden şeytan pek hoşlandı,
Dünya eski dünya değil.

Zalim her an mazlum döver,
Bir de kalkıp zulmü över,
Âlim boyna ağzı gever,
Dünya eski dünya değil.

Yaz-kış bahar şimdi farklı
Dönüp durur asi çarklı
Tam değişti garplı şarklı
Dünya eski dünya değil

Dürüst olan erken yiter,
Hile yapan hasmı üter,
Sönen ocak nasıl tüter?
Dünya eski dünya değil.

İçte dışta kaynar fesat,
Emek zayı işler kesat,
Haramlaşmış birçok hasat,
Dünya eski dünya değil.

Görünmüyor işin ehli,
Okul atmaz olmuş cehli,
Doldu sanki nâsın mehli,
Dünya eski dünya değil.

Atamadık üstten sekri,
Çekiyoruz hâlâ mekri,
Özlüyoruz Ebubekr'i,
Dünya eski dünya değil.

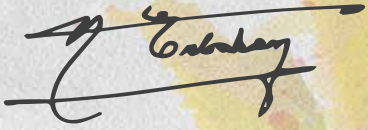
Heykel süslü evlerde raf,
Şükür kalkmış yaygın israf,
Batıl meri hak bertaraf,
Dünya eski dünya değil.

Teknoloji beyni kerti,
Acımasız yeni derti,
Elan zevat kem namertti,
Dünya eski dünya değil.

SÖZÜN GÜCÜ

Cihat etmenin manası şudur:

“Ya Rabbi! Sen şu yeryüzündeki insanların hepsini Müslüman yap, senin gönderdiğin hak adalet hükmü bu dünyada yürüsün, kimse dünyada da âhirette de elem keder yüzü görmesin, şu insanların hiç biri cehennemde yanmasın!” bunun için çalışmak demektir.

Prof. Dr. Necmettin ERBAKAN

54. T.C. Başbakanı

29 Ekim 1926 - 27 Şubat 2011

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1					Allah'ın değişmeyen yasaları İlahi irade	→	Bir erkek ismi Süt şekeri	→	Boru sesi Vilayet	→	Yüzme aleti Yüz (Farsça)	→	Organizasyon Çanakkale yörenin tarihi adı	→
2														
3						Bir sure Efsanevi bir kuş	→			Bir erkek ismi Ökse ile yakalamak	→			
4							→		Otonom İslam'ın ilk emri	→				
5						Budunsal Aptal	→					Türkiye Denizcilik İşletmesi kıs. Kutu açmaya yarayan alet	→	
6	Necip Fazıl Yol gösteren	→		Küçültücü söz ya da davranış Arapçada bir harf	→			Suudi Arabistan'ın trafik kodu	→			Hile Bir bağlaç	→	
7								Çam sakızı	→					
8	Lihye Filistin'de bir şehir	→					Sapkınlık Kaba yün giysi	→						
9									Hayatın bitimi	→				Değerli bir taş
10	Sağır Hz. Yusuf'un eşi	→			Topa olanca gücüyle vurma Kategorize etme, etiketleme	→						İrlanda denizinde bir ada	→	Bir uygarlık
11								Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü	→	Tahildan yapılan yiyecek Bir yüz ölçümü birimi	→			
12	Asyada yetişen bir ağaç Vurmali bir çalgı	→				Birine arka çıkma Bir harfin okunuşu	→			Meslekle ilgili	→	Gelecek	→	
13					Müzik Konserleri Derneği Ermeni terör örgütü	→								
14	Kemik ucu			Koşucu Ezanla ilgili	→					Afrika'da bir ülke	→			
15		Bir erkek ismi Asıl	→					Bir kütüphane Bir olumsuzluk eki	→					
16									Amerika Basketbol Ligi	→				
17	Zulümler, kıyımlar Yemek odası	→												
18														
19	Orta Amerika'da bir ülke Bir nota	→			En düşük	→								

